C:\Users\Plazma\Desktop\A\JFK07_-_Horíci andele.pdb

PDB Name: Hořící andělé
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.5.2007
Modification Date: 12.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

agent
John Francis Kovář
7

HOŘÍCÍ ANDĚLÉ

Miroslav Žamboch

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

Copyright © Miroslav Žamboch, 2006
Cover Art ©Jan Doležálek, 2006
Design © Karel Kadlec, 2006
Edition © 2006 All rights are reserved

ISBN 80-7254-877-8

Od: KILLERa Kvantový Inteligentní Interrealitní Retranslátor EF báze HUMAN IV tech
Komu: GODovi – Centrální Nad-inteligenci EF
Subjekt: Agent John F. Kovář:
Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem

Agent John F. Kovář:

Statut: nezvěstný; viz subjekt JFK06: Se smrtí v zádech
Rekapitulace: V roli poutníka infiltroval městský stát Kopřivnice – Frenštát – Veřovice. Spolu s doktorkou Lavassi zjistili, že virové pandemie decimující místní populaci jsou přirozeného původu a není za ně odpovědná interakce s cizí realitou. Dále potvrdil smrt agenta Murose, odhalil jeho vraha a pravděpodobně ho i zlikvidoval. Z hlášení agentky Lavassi vyplývá, že to bylo nutné pro její záchranu.
Z technických dat zaznamenaných při jejím návratu se jeví pravděpodobné, že agent Kovář zůstal v cizí realitě na základě vlastního rozhodnutí. Lidský personál má podezření, ale vzhledem ke snaze některých z nich nebyl tento fakt odhalen. Nad důvodem, proč se Kovář nevrátil, je zatím možno jen spekulovat. Pravděpodobné příčiny: pomsta, komplex rytíř-ochránce nebo snaha splatit dluhy těm, kteří mu pomohli, viz zpráva doktorky Lavassi (konkrétní osoby: Tomáš Prof – velitel ozbrojených sil státu, Roman Krystal – hlavní šéftechnolog).

Předpověď: Agent Kovář se pokusí k návratu využít rezervního startovacího okna v čase t + 87 dní.

Společenská analýza týmu Bytewské okolo JFK na požadavek Centrální Nad-inteligence GODa:

F. Boorman (humanizovaný kyborg) úspěšně naverboval perspektivní agentku Kristýnu Rustovou. Bohužel došlo k osobní zainteresovanosti. Zatím není nutno řešit, vyčkat pozdějšího vývoje.
Military divize, oddělení Biologických zbraní, se pokusila zabránit účasti JFK na misi, ale neúspěšně. Pravděpodobně šlo o soukromě motivovanou akci sladěnou s profesionálními zájmy oddělení. Kolize záměrů Bytewská x neznámý důstojník měla za následek těžkou újmu na zdraví dvou agentů Military divize.
Závěr: nezasahovat, sledovat, soustředit se na sběr informací.

Opakovaný dotaz:

Kdo je komtesa Andrea Villefort? Příslušníci rodiny Villefortů pracují pro Agenturu již několik generací. Chyba v datech? Žádám o informační zálohu.

Konec vyžádané zprávy

K1LLER

Poznámka: materiál není určen do lidských rukou, mohl by ovlivnit deformace kauzality.

VZKŘÍŠENÍ MRTVÉHO

Z dáli zněla dělostřelecká palba podmalovaná štěkáním kulometů a téměř zanedbatelným rachocením ručních zbraní. Další pekelný den mise v Íránu, vybavil si kapitán John Francis Kovář. Jenomže současně si vzpomněl na řady pozinkovaných vojensky strohých rakví a standartu republiky třepotající se ve větru. To přece přišlo až na konci, když shromáždili a spočítali mrtvé. Navíc ho nemučilo vedro – to také nesedělo. V Íránu mu bylo horko neustále, mrazivé noci obvykle zaspal vyčerpán únavou nebo je strávil v akci s plnou polní na zádech. Jen ta kanonáda byla stejná. Válka, totální válka v její nečistší – nejšpinavější podobě.
Otevřel oči. Ležel na zdánlivě neposkvrněném malém palouku obklopeném ze všech stran hradbou stromů. Buky, jasany, smrky, jedle. Určitě ne Irán.
Sklouzl pohledem dolů a spatřil šedou krabici opatřenou velkoplošným displejem. Silná kanyla ji spojovala s tepnou na jeho předloktí.
Už dávno nebyl voják speciálních jednotek československé armády, ani záchranář. Už nějakou dobu pracoval pro EF, supertajnou agenturu. A teď se nacházel na území městského státu Kopřivnice – Frenštát – Veřovice, ve světě už téměř století decimovaném smrtelnými virovými pandemiemi. Myšlenky byly líné, jako vlny na hladině jezera rozžhaveného olova.
Měl chránit svou partnerku, doktorku Lavassi. Nezvládl to úplně dokonale, to ne, schytala za něho těžkou ránu do hrudníku, ale alespoň ji dokázal dostat domů, do reality agenturní báze vybavené supermoderní technikou.
Znovu se podíval na krabici, už byl schopen rozeznávat písmena a číslice na displeji.
A sám to také schytal, podle toho, jak se cítil, ne zrovna lehce a víc než jednou. Naučeným pohybem, o kterém nevěděl, kde se vzal, se dotkl displeje, písmena a číslice se proměnily do srozumitelného hlášení:

Dvojnásobná dávka korektivních nanorobotů třídy II injektována.
Dvojnásobná dávka regenerativních nanorobotů třídy III injektována.
Zásoby protoeznymů, stimulantů a širokospektrých antibiotik vyčerpány.

JFK pomalu docházelo, že po soukromé válce, ve které zlikvidoval armádu pochopů místního velkostatkáře Hyvela, ještě dokázal spustit medijednotku třídy dvaadvacáté století, která, pokud mu nezachránila život, tak zdraví určitě. Jenomže on se nacházel ve světě úrovně maximálně dvacátého století, to znamenalo, že Maurbyho efekt se zde na tak pokročilé technologii bez jakýchkoliv ochran – příslušné pečetě nikde neviděl – podepíše hodně rychle a medijednotka přestane fungovat.
Vzpomínky se před ním náhle odvíjely jako zrychlený filmový záznam. Aby tu válku mohl vybojovat, předstíral, že se nemůže vrátit domů; předstíral, že transportní tunel je otevřen příliš málo na to, aby jím mohl proklouznout mezi světy zpět. Zapudil myšlenku s tím, že porušením předpisů, ať bylo jakkoliv vážné, si bude lámat hlavu, až tohle všechno přežije.

Rekonvalescence stále nedokončena. Imunitní systém funguje jen na 59 % nominálního výkonu. Provést injektáž třetí dávky regenerativních nanorobotů?

Zeptal se ho displej a otazník doprovodil tichým pípnutím. JFK se znovu dotkl displeje.

Funkcionalita medijednotky 56 %.

Maurbyho efekt už se stačil masivně uplatnit. Do hodnoty padesáti procent zařízení ještě obvykle fungovala, už však se stěží předvídatelným výsledkem. Pokud by potvrdil aplikaci nanorobotů, mohlo se stát, že by jich do svého krevního oběhu obdržel o něco víc než polovinu, což byl ten lepší případ, nebo že by 44 % procent z nich neposílilo jeho imunitní systém, ale například iniciovalo rakovinotvorné bujení. O to nestál ani v nejmenším.
Dalším prstovým hmatem přístroj vypnul a vytáhl kanylu ze žíly. Automatické dermonáplasti ještě fungovaly a dokonale uzavřely vpich.
Olovo se změnilo ve vodu, cítil, že se mu vrací jeho stará pohotovost, i když ještě zdaleka nebyl v plné formě.
Kanonáda neustávala. Někde se bojovalo. Podle směru, odkud se zvuk nesl, přímo ve městě. Vybavil si poplašnou rudou světlici, která zazářila na obloze těsně předtím, než sám napadl základnu velkostatkáře Hyvela.
Bez přemýšlení zkontroloval zbraně. Černou krví pokrytý nůž, zničený automat MP5, několik prázdných zásobníků okolo. Až teď zaregistroval dvě těla ležící opodál. I v ranním chladu nad nimi bzučely první mouchy. Jednomu podřezal hrdlo, druhého zabil posledními dvěma náboji z automatu. A v lese jich leží ještě mnohem víc, vzpomněl si náhle na

vražednou bitvu jednoho proti mnoha v temném lese, kde mu jedinou výhodu poskytoval jeho noktovizor. A po té, kdy o něj přišel, jen zkušenost, postřeh a studené odhodlání všechny zlikvidovat. Tihle lidé na rozkaz zabíjeli a mučili muže i ženy bez rozdílu. Nic jiného si nezasloužili. Také si vybavil zoufalý nedostatek nábojů, jímž trpěl i přes zásoby poslané z domovské reality těsně předtím, než se transportní tunel uzavřel. Bez dalšího přemýšlení přistoupil k bližšímu mrtvému, aby se podíval, zda u něj nenajde něco užitečného.
Kanonáda stále duněla, měl pocit, že rozeznává křik lidí tlumený dálkou.
Nebyl to jeho boj. Další návratové okno se mu otevíralo za necelé dva měsíce. Přežít v místním lese po takovou dobu by mu nedělalo nejmenší problém. Jenomže – jenomže velitel místní miniaturní armády Tomáš Prof riskoval život, aby mu pomohl zachránit doktorku Lavassi.
U mrtvého našel opotřebovaně vyhlížející samopal, který by používal v nouzi nejvyšší, a hranatou poloautomatickou pistoli neznámého, zřejmě místního designu. Podobnou nosil Tomáš Prof. Zásobník byl plný, na opasku mrtvého objevil ještě jeden rezervní. To mu muselo stačit. Ozbrojil se a obezřetně se vydal svahem dolů za zvukem.
Medijednotka za jeho zády ochraptěle pípla – řídící počítač tím světu oznámil, že právě přestal fungovat.

VYSOKÁ HRA PATRIOTŮ
Ljuba Bytewská, šéfová oddělení pro Krizové situace Divize potlačování interrealitního pašování, sledovala ve společnosti komtesy Andrey Villefortové, své nejlepší agentky, skrz poloprůhledné zrcadlo vyšetřovací místnost. Snažila se zachovat výraz lhostejné profesionality. Na neviditelné kamery a skryté pozorovatele to stačilo, ne však na agentku Villefortovou, která měla ve čtení lidských emocí zkušenosti jako málokdo. Sekční šéf Bytewská byla napjatá až na samotnou hranici, a co víc, obávala se, že to nedopadne dobře.
Villefortová ji dobře znala. Její nadřízená se nebála o sebe, ale o své lidi, tentokrát hlavně o agenta Johna Francise Kováře a potažmo o agenta ve výcviku, Kristýnu Rustovou, o jejíž přijetí do EF požádala právě ona na základě hlášení JFK.
Vyšetřovatel, distingovaný muž v obleku, který nebyl ani příliš elegantní, ani příliš uniformní, on sám osobně nadměrně vlezlý, či rezervovaný, položil Kristýně Rustové další otázku.
„Do transportní centrály jste se dostala v přítomnosti vašeho přítele Franka Boormana, se kterým jste byla na večeři.“
Kristýně Rustové se na tváři mihl téměř nepostřehnutelný úsměv.
„No, pokud slovem přítel myslíte fakt, že s ním spím, tak Frank Boorman není můj přítel. I když, líbí se mi dost na to, abych se s ním vyspala, to jo,“ vrhla na vyšetřovatele nevinný pohled.
Svou bezprostřední replikou ho viditelně vyvedla z míry.
„Ale na to už jste se mě ptal pětkrát. Ráda vám odpovím i po šesté,“ využila neschopnosti vyšetřovatele navázat.
„Tihle chlápci jsou každým rokem méně slizcí a víc sympatičtí, ale pořád ne dost,“ zkonstatovala Bytewská.
Villefortová rozeznala ve slovech své šéfové úlevu, sama zachovávala masku pouze profesionálního žánru. Po dalších třech sériích otázka – odpověď si dovolila krátký pohled k místu, kde věděla, že se skrývá jedna z kamer, a ucedila: „Je to břídil.“
Kristophera Cacopulose neměla ráda, jednou ji zbytečně vyslýchal o dobré dvě hodiny déle jen proto, že doufal, že si s ní poté smluví rande. Byl to prostě hlupák.
„A jaké číslo svítilo na displeji návratového modulu? Myslím tady?“
Vyšetřovatel otočil směrem k Rustové notebook ne širší než na čtyřikrát přeložený list papíru. Obrazovka v detailním záběru ukazovala primární ovládací panel řídící jednotky návratového modulu, který používal van Wonder k transportu agentů mezi jednotlivými realitami.
Rustová se naklonila, aby si obraz mohla pečlivě prohlédnout.
Villefortová začala v duchu recitovat meditační mantru. Srdce, které se jí napětím dychtilo rozeběhnout, se naopak uklidnilo. Bytewská nic takového neuměla, nezbylo jí, než se spoléhat na jí vlastní železné sebeovládání a doufat, že v místnosti nejsou žádné speciální medicínské skenery. Neměly by být, ale v Agentuře bylo možné všechno. Zvláště v prostorách vyhrazených Divizi pro vnitřní záležitosti.
Obě ženy dobře věděly, že hodnota, na kterou se Kristopher Cacopulos ptal, označovala hmotnost živého nákladu, který bylo možné bezpečně dopravit domů. A ta po celou dobu, od chvíle návratu zraněné doktorky Lavassi až téměř k zániku brány propojující dva světy, neklesla pod sto třicet kilogramů. Alespoň podle van Wonderova neoficiálního vyjádření.
„Wow, to je číslíček!“ uznale řekla Kristýna Rustová. „Které z nich přesně myslíte, tohle nebo tohle?“ vyptávala se.
Obě ženy za polopropustným sklem se začaly usmívat. Už tušily, která bije.
„Tady tohle, to největší, jediné červené mezi zelenými údaji,“ napovídal Cacopulos s nadějí.
„Víte,“ agentka ve výcviku Rustová mu věnovala upřímně litující a tím ještě více okouzlující úsměv, „byl tam takový frmol, že jsem se na ten displej pomalu ani nepodívala.“
„Konec výslechu,“ prohlásil Cacopulos znechuceně směrem k neviditelným mikrofonům. „Doběhla časová lhůta.“
„Vydržela celých deset hodin bez jediného zaškobrtnutí, je vynikající,“ pronesla Bytewská s uznáním.
Villefortová neřekla nic, jen přikývla. John měl nos na zajímavé ženy. Nedivila se mu, že ho Rustová zaujala. Jenomže k jeho smůle, Kristýna se zakoukala do Boormana. Nemohla říct, že by jí to vadilo, spíš naopak.
„Ale Frankovi nemusíme říkat nic, myslím o tom, co jsme tu slyšely,“ řekla a podívala se na svou nadřízenou.
„Co vás to napadá, agentko, já to chlapům nikdy neulehčuji, ať se snaží,“ odpověděla Bytewská, zaklapla svůj osobní počítač a vyrazila ke dveřím. Tohle měla z krku. Pokud nevyjdou najevo další okolnosti, Johna F. Kováře z Agentury nevyhodí. Maximálně ho budou popotahovat kvůli nevrácenému inventáři.

JFK vyšel z lesa shrbený až k zemi a přes svažující se pastviny se mu otevřel pohled na město topící se v šeru blížícího se úsvitu. Obydlená oblast se bez ohledu na karanténní zóny změnila v jediné bojiště. Útočníci postupovali ze severozápadu odněkud od Štramberka, největším ohniskem odporu byla továrna, do jejíž blízkosti se zatím on sám vůbec neměl možnost dostat.
Už byl dost blízko na to, aby ho střelba ohlušovala, viděl stopovky kulometů i ohniska vznikajících požárů. Současně však dost daleko na to, aby mu pohyby nákladních vozů, přebíhání jednotek mužů a občasné exploze připadaly pomalé a nedůležité. Jenomže on z vlastní zkušenosti věděl své.
Vzhledem k tomu, že v boji byly narušeny všechny karanténní zóny, muselo jít o útok zvnějšku.
Palba najednou zesílila, rozeznal uši rvoucí ječení rychlopalných třicetimilimetrových kanónů. Spěchal dolů, přikrčený, ostražitý, v šeru neviditelný. Tráva byla mokrá, ale chlad necítil, všemi smysly se vpíjel do skrumáže před sebou.
Před prvními domy si přidřepl k betonovému podstavci plotu. Bojová situace se změnila, proud útočníků po celou dobu směřující k továrně zeslábl – kanonáda je zřejmě odrazila.
„Faza dva! Faza dva!“ projel kolem něj neosvětlený džíp zvláštní konstrukce s megafonem a lafetovaným kulometem.
Kovář poznal ruštinu, ale nebyl schopen rozeznat, zda mluvil rodilý mluvčí nebo cizinec. Tak daleko jeho jazykové schopnosti nesahaly.
Útočníci se teď soustředili na okolní domy a organizovaně z nich vyváděli zajatce, rutinně je poutali k sobě a nakládali je do průběžně přistavovaných ukořistěných nákladních vozů. Když zrovna nebyl žádný nákladák k dispozici, nutili svázané lidi klusat směrem ke Štramberku.
Další džíp podobný tomu prvnímu zastavil jen kousek od něj.
„Oni ně sdadutsja! Ich oborona ulučšajetsja s každoj sekundoj, nam nado odstupiť!“
Slyšel, jak muž vedle řidiče hovoří do vysílačky. Pochopil, že tohle je důstojnický vůz spojený přímo s hlavním velením.
Celá akce byla velmi dobře naplánovaná a organizovaná.
Rozeznával, že nepřátelé mají na tvářích polomasky s lícními filtry, rukavice, přiléhavé kukly. Jediné, co zůstalo z jejich těla odhalené, byl úzký pruh obličeje kolem očí. Chránili se před nákazou pro ně smrtelně nebezpečnými druhy chřipky, které se v okolí mohly vyskytovat a vůči nimž byli místní rezistentní.
„Poňatno! Nam nado proderžatsja ješčo polčasa, potom uničtožiť togo kak možno bolše, čtoby im bylo trudno nas presledovať!“
„Jeďme!“ promluvil důstojník úsečně k řidiči.
Kovář se vrhl vpřed a odrazil se. V okamžiku, kdy řidič pustil spojku a džíp se rozjel, dopadl vedle kulometu; přímočarým kopem poslal v saltu vzad k zemi střelce. Muž na sedadle spolujezdce se bleskově vytočil s hranatou pistolí v ruce. Kovář ho chytil za vlasy, jediným škubnutím zvedl ze sedadla a úderem dlaní bez nápřahu jím mrštil přes zdvižené přední sklo na kapotu motoru. Už se zdálo, že se muž udrží a vystřelí, řidič však přibrzdil a to ho smetlo dolů na zem pod kola. Kovář vklouzl na sedadlo a bezohledně přišlápl šoférovi nohu na plynu. Džíp při přejezdu těla nadskočil, řidič pustil volant, vytrhl od pasu nůž a sekl. Kovář ránu neblokoval, pouze se zaklonil; v dalším okamžiku útočící ruku přirazil k opěradlu, čepel nože se do něj zasekla až po střenku.
Muž zařval, nechal nůž nožem a sáhl za sebe. Kovář se vzepřel o přístrojovou desku a oběma nohama současně ho vykopl ven. Pak se bleskově zasunul na uvolněné místo, strhl volant, aby se vyhnul přízemnímu domku, a přidal plyn.
Tohle mu vyšlo, i když ho trochu znervózňovalo, že začal jednat dříve než si vše promyslel.
Když se proplétal mezi skupinkami klusajících zajatců a sledoval nákladáky odvážející lidskou kořist, uvědomil si, že už dávno ví, co chce udělat.

„Kontrataka! U nich puški, ustanovlennyje na gruzovikach! My ně uděržimsja!“ zachrchlala najednou zabudovaná vysílačka.
„Otstupajem! Něvskij, doložítě, k čertu, gdě vy nachoditěs!“
„Něvský bude asi mrtvý,“ zahuhlal JFK sám pro sebe, vyhnul se převrácenému autu, projel skrze plot a zase se vrátil na cestu.
Minul dva zástupy zajatců, které útočníci nutili k běhu; dojel vůz s korbou naplněnou převážně ženami. To už terén stoupal, ustupující směřovali doleva na cestu vedoucí přes hřeben Červeného kamene k Lichnovu. Někde tam měli zřejmě připravenou techniku, kterou se na místo přepadu v tak velkém počtu a tak nečekaně dopravili. Při pohledu na stovky odváděných lidí JFK změnil plán. Původně chtěl vysledovat, kam ozbrojenci utíkají, jenomže to by nemohl nikomu pomoci.
Podřadil, čtyřválcový motor se rozječel do vysokých obrátek, využil posledního volného prostoru předtím, než začala cesta ostře stoupat, a předjel nákladák s lidmi. Zatím si ho nikdo příliš nevšímal, ale to se mělo brzo změnit. Zjistil, že rozbitá cesta plná výmolů před ním je na dohled prázdná. Přesně to potřeboval. Motor se rozeřval ještě víc, jak z něj ždímal každou špetku výkonu, cesta strmě stoupala. Studený vítr mu foukal do tváře, vzduch byl po noci vlhký a nebylo v něm naštěstí mnoho prachu. Před sebou ani za sebou nikoho neviděl, usoudil, že jeho náskok by už mohl být dostatečný. Těsně za zatáčkou pustil plyn, vymáčkl spojku, strhl volant a současně zatáhl za ruční brzdu. Džíp teď stál napříč cestou. Pro těžký nákladák nebude představovat velkou překážku, ale alespoň ho zpomalí. Právě to JFK potřeboval.
A také potřeboval odmontovat kulomet. S nepříjemným pocitem se k němu vrhl. Stačil pohled, aby i v šeru zjistil, že systém lafetace nezná, po několika zkusmých dotycích naštěstí pochopil, že je jednoduchý a praktický – stačilo vysunout závlačky a vytáhnout dva čepy. S kulometem v pravé a dvěma nábojovými schránkami v druhé ruce zmizel mezi nejbližšími stromy, to už slyšel řev přibližujících se motorů.

Ze zatáčky se vynořil charakteristický čumák náklaďáku, řidič stačil jen přibrzdit, plechy zaskřípěly a mnohatunový kolos začal sunout džíp před sebou. Kabina těžkého vozu teď defilovala před Kovářem v bočním pohledu.
Už klečel, nábojový pás zlatě se lesknoucí ve tmě. Stiskl spoušť, rachot střelby hmotně zaútočil na jeho bubínky, zásahy ze vzdálenosti pár metrů v mžiku rozcupovaly kabinu vozu a všechno, co bylo v něm. Náklaďák popojel ještě o pár metrů a zastavil, běsnění kulometu ustoupilo vyděšenému křiku zajatců. Kovář nečekal a vyrazil k vozu.
„Všichni ven, schovejte se v lese!“ rozkazoval, zatímco rozbíjel zámek a vytahoval první vězně z drátěné klece.
V duchu už počítal, kolik nepřátel je ve skupinách, které předjel. Jen v těch posledních dvou jich napočítal minimálně deset se spoustou rukojmích.
„Rychle!“ nutil strachem otupělé lidi ke spěchu. Konečně zmizeli všichni. Sám i s kulometem zalehl do příkopu vedle cesty. Ústil do něj malý potůček. Sice ležel napůl ve vodě, ale zato se mohl korytem v případě nouze odplazit do bezpečí, aniž by se vystavoval palbě.
Už je viděl, pohybující se stíny na hranici lesa. Kradmé, opatrné, přibližující se. Nebyli to žádní zelenáči, to poznal na první pohled. Podle jejich počtu se všechny skupiny, které potkal, spojily. Což znamenalo, že se z téhle skrumáže neprostřílí.
Zahájil palbu krátkými přerušovanými dávkami. Měl pocit, že minimálně tři zabil. Pak došel pás. Prázdnou schránku nechal na místě a s druhou, ještě plnou, se plazil příkopem pryč, kulomet přitom držel na předloktí, v pravé ruce pistoli. Bahno tiše čvachtalo, voda mu zatékala až na kůži. Mohli se vynořit z kterékoliv strany, určitě ho už obklíčili. Vlhké mlasknutí, neviditelná žába odskočila – trhl sebou, instinktivně namířil za pohybem – a spatřil hlavu vynořující se z trávy. A matně se lesknoucí hlaveň. Stiskl spoušť, jednou, podruhé, náboje rozstříkly bahno kousek před ním, muž se zhroutil. Kovář věděl, že nebýt žáby, byl by už mrtvý.
„Volfi ubili! Plujem na vsjo, pojďom čerez les!“ zavelel někdo. „Iz goroda na nas nastupajut, i kapitan ne budět ždať! Smatyvajemsja!“
„Pěrěstrělajtě plěnnych!“
Kovář založil nábojový pás, zazněl první výstřel. Se sevřenými rty se zvedl do kleku a začal pálit; první z těch, kteří chtěli splnit rozkazy, šli k zemi doslova a do písmene přepůlení, další se kryli a plazili se pryč. Rukojmí na jednu a útočníci na druhou stranu. Ze spodu se po cestě blížily další vozy. Kovář dál tvrdošíjně hledal cíle a snažil se nevnímat docházející munici.
Krátká pauza v palbě – cizáci se zvedli a přískoky se snažili dosáhnout bezpečí černé linie lesa. Opětovné zmáčknutí spouště, siluety padající k zemi, pak poslední náboj, had kulometného pásu zmizel rozptýlený v desítkách mosazně žlutých nábojnic všude okolo. Nepřátelé zmizeli.
JFK padl do trávy a vyčerpaně zíral na oblohu. Vyšlo to, jeho šílená akce vyšla. Uvědomil si, jak moc je unavený, kolik sil v uplynulých hodinách ztratil. Odpočíval a čekal, až dorazí Profovi lidé. Jen si musel dát pozor, aby ho nezastřelili oni. I to se mohlo stát.

John Kovář seděl na dřevěné židli postavené až těsně u zdi a jen s minimálním zájmem sledoval bouřlivé debaty mezi lidmi v sále před ním. Od odražení útoku uplynuly necelé dvě hodiny a zatím všude vládl chaos. Muži, se kterými se setkal na kopci, nepatřili ke Kopřivnické armádě, ale byly to narychlo vytvořené jednotky domobrany, které přímo v továrně shromáždil a vyzbrojil Roman Krystal. Vlastně jen díky jeho třicetimilimetrovým kanónům na náklaďácích se podařilo útok relativně rychle odrazit.
„Vy půjdete do karantény!“ doktorka Kaňková se v doprovodu dvou svých sester snažila vypudit vášnivě diskutujícího muže z hloučku ostatních lidí.
Co jí na to odpověděl, Kovář neslyšel, jeho gesto však bylo jasné.
„Vy jste porušil karanténní zákon!“
Tomáš Prof vyslovil obvinění právě tak hlasitě, aby bylo slyšet pouze v nejbližším okolí. To stačilo. Informace se jako kola na vodě šeptem rozšířila mezi všechny přítomné.
„S karanténou je konec!“ odporoval muž veliteli kopřivnické armády. „Nezůstal tady kámen na kameni a vy mě budete otravovat nějakou karanténou!“ jeho hlas nabýval na síle a čím víc řval, tím jistěji se zjevně cítil.
„Ne, já vás nebudu otravovat,“ opáčil téměř tiše Prof.
Ten pohyb byl tak přirozený, tak samozřejmý a současně rychlý, že ho ani JFK téměř nezaregistroval.
Prof náhle v ruce držel automatickou pistoli a ústí hlavně opíral muži o čelo.
Šum metamorfoval v mrazivé mlčení.
„Máte dvě možnosti. Uposlechnout doktorku Kaňkovou, šéflékařku epidemiologické stanice státu Kopřivnice – Frenštát – Veřovice, nebo neuposlechnout. To je všechno.“
Prof mluvil klidně a nenuceně a o to působil jeho projev hrozivěji.
Muž polkl a bez dalších slov se nechal odvést sestrou s rouškou přes tvář.
„To platí i pro ostatní, kteří opustili pásmo IV nebo je lékaři a zdravotníci označí za ohrožené.“
Debata se utlumila a zkultivovala, jako by do ní zdravotnický personál svým organizovaným jednáním přinesl řád.
Kovář si uvědomil, že většinu přítomných zatím nikdy nepotkal. Za dobu, kterou zde strávil, si zvykl na lidi v pracovních overalech, obnošených oděvech. Přítomní byli oblečeni lépe, zjevně patřili k honoraci. Uvědomil si, že tenhle svět se od jeho vlastního současně v mnohém odlišuje a současně je naprosto stejný – ti nejmocnější žili v karanténním pásu I, v největším bezpečí, nejlépe chráněni před možnou nákazou. Existovaly výjimky – schopní mezi mocnými, například Roman Krystal, který právě v montérkách špinavých od oleje a možná i krve rázným krokem vtrhl do sálu. Doprovázelo ho několik mužů obdobného vzhledu. Nepodobali se mu tělesnými proporcemi, ale způsobem chování. Kovář se okamžik snažil odhadnout, co jsou zač, a pak na to přišel: Tihle lidé nebyli zvyklí měnit svět

prostřednictvím rozkazů, ale svou vlastní silou znásobenou věděním a výkonností strojů.
„Jsme všichni," oznámil hlasitě Tomáš Prof, když zahlédl Krystala, a přemístil se k řadě stolů tvořící provizorní řečnický pult.
Místnost patřila k továrně a už dříve patrně sloužila k shromáždění většího počtu lidí.
Kovář přestal vnímat všeobecný ruch, v myšlenkách se opět vrátil k žábě skákající pryč od něj směrem k obloze a k temnému obrysu hlavy útočníka. Měl štěstí, za svůj život vděčil ryzímu štěstí. Podvědomě nahmatal podlitiny na těle, které mu způsobily zásahy nepřátelské palby i přes jeho hi-tech neprůstřelnou vestu. A také lepšímu vybavení. Ještě nikdy si neuvědomil vlastní smrtelnost tak silně, ani v Guatemale, Iráku, Libanonu. Všechno se to seběhlo příliš rychle, bez plánování, příprav. Jednal instinktivně, v rámci možností ideálně. Přesto – skok žáby a dvě bleskově vypálené rány. Možná umře právě v tomhle podivném smrtonosném světě. A bude to jeho vlastní volba, neměl proč si stěžovat.
Uvědomoval si, že za jeho černé myšlenky může vyčerpání spojené s buněčnou únavou následující po nanoroboticky urychlené rekonvalescenci. Nejlépe by udělal, kdyby si dal teplou koupel, nutričně speciálně vyváženou večeři a šel spát. Nebo se alespoň pořádně najedl a vypil dvě tři piva. Jenomže místo toho zde seděl, čekal bůh ví na co a přemýšlel.
„Předběžné informace zní," zaposlouchal se do strohého Profova hlasu, „něco přes dva tisíce chybějících lidí."
„Mrtvých?" ujišťoval se zavalitý tlouštík v saku, které se barevně nehodilo ke kalhotám.
Zřejmě se oblékal překotně ve spěchu. Kovář si to zjištění zapsal do paměti. Toho muže útok jednoznačně překvapil.
„Ne, pane Bednáre," odpověděl mu kapitán, „dva tisíce zmizelých, mrtvých máme kolem stovky."
„Piráti – otrokáři," pronesl Krystal rázně. „Unesli dva tisíce lidí a hodlají je prodat. Musíme je zachránit, pokud je čas."
„Jak! Už přece odletěli!" vykřikl muž v dvouřadovém saku a buřince, kterou teď držel v ruce. Kováři něčím připomínal podomního obchodníka, podle kvality látky, ze které měl ušité šaty, velmi úspěšného podomního obchodníka.
„Ano," potvrdil Prof. „Na jih od Lichnova jsme zahlédli odlétat čtyři vzducholodi."
„Máme našeho vlastního anděla, pane Bučku, a je prakticky připraven k odletu," prohodil Krystal směrem k muži s buřinkou.
V rozložitém technikovi se skrývala jakási vášnivost, jako by jen tak tak držel svůj vztek na uzdě.
„Je to jen jedna vzducholoď! Navíc tamto jsou piráti! Jsou ozbrojení! A my nemůžeme riskovat stroj, do kterého jsme po celé desetiletí vkládali peníze!" okamžitě oponoval Buček. Kovář zaregistroval několik přikývnutí, víc rozpačitých pohledů a celou řadu nesouhlasů.
„A necháme ty lidi chcípnout?" zeptal se najednou ledově Krystal. „Dva tisíce z nás? Necháme je odvést bůhvíkam, umřít na nákazu a ty co přežijou otročit, dokud nezemřou?"
Jeho hlas zesiloval, pohledem se vpíjel do očí nejbližších mužů, kteří zřejmě patřili k představitelům místní správy.
„Ne, samozřejmě ne!" ustupoval před naplno vyřčenou pravdou Buček.
„Musíme jim pomoci! Musíme to prodebatovat a celá rada rozhodne, co podnikneme!" podařilo se mu ze sebe vypravit a viditelně se mu ulevilo, když si uvědomil, že v poslední chvíli vyklouzl z nastražené pasti.
Spousta mužů tísnících se u řady stolů nahrazujících řečnický plut horlivě přikyvovala.
Kovář už mockrát viděl podobný mechanismus, uplatňovaný, když se nikomu nechtělo riskovat svůj krk a kariéru kvůli háklivému rozhodnutí. Většinou se debatovalo a vše zvažovalo tak dlouho, až riziko a nutnost rozhodnout pominula. Nakonec se všichni poplácali po zádech a poblahopřáli si k tomu, jak jsou dobří.
„Vzhledem k útoku platí stanné právo," utnul rodící se diskuzi razantně kapitán Prof. „Pane Krystale, za jak dlouho si myslíte, že bude vzducholoď připravena k odletu?"
„Už je připravena, ale vzhledem k tomu, že budeme potřebovat naložit víc paliva, munici a zásob – osm hodin."
„Máte je mít," přikývl Prof. „A lidi?" zeptal se.
„Vystačím si se svými techniky," oznámil Krystal.
„Dám vám přesto svého muže jako doprovod," řekl kapitán a kývl na svého pobočníka, poručíka Jankise.
JFK okamžitě došlo, proč. Kapitán kopřivnické armády měl obavu, aby se někdo nepostavil jeho autoritě a nepokusil se zabránit odletu použitím síly.
„Mí lidé pročesávají terén, zda zde nezůstali nepřátelé. Všichni ostatní se vrátí do svých domovů – vyhlašuji karanténu. Tu může zrušit jen doktorka Kaňková dle vlastního uvážení."
Někdo zaprotestoval, Prof kývl na jednoho ze svých lidí, ten sňal z ramene pušku a zamířil ke křiklounovi.
„Eskortujte pana Blažka do vězení pod štábem," rozkázal.
To stačilo, aby se ostatní uklidnili a Prof měl situaci pod kontrolou.
Lidé se začali rozcházet, někteří do domů, ostatní vyplnit rozkazy, kterými je zavalili Profovi podřízení.
Sám velitel kopřivnické armády zamířil ke Kovářovi.
„Co vaše – sestra," zaváhal nad vhodným označením doktorky Lavassi a rozhodl se dál přidržet krycí historky, pod kterou agent se svou spolupracovnicí do Kopřivnice přišel.
„Vytáhl jsem ji z vězení. Byla zraněná, ale tam, kam odešla, se o ni dokáží postarat," rozhodl se John nakonec říct pravdu.
Proti zásadě utajení se tak prakticky neprovinil a muži, který riskoval život, aby mu pomohl, nechtěl lhát.
„To je dobře," poznamenal po chvíli ticha Tomáš Prof. „Havelova pevnost vyhořela, našli jsme jen několik těl, živého nikoho. Kam odešla mi asi neprozradíte."
Kovář jen zavrtěl hlavou.
„Věříte na existenci jiných světů?" zeptal se po chvíli přemýšlení.
„Možná, někteří lidé v ně věří," připustil Prof. „A pokud čirou náhodou existují, jsou lepší nebo horší než ten náš?" podíval se na JFK.

„V mém světě se proti vašemu odehrálo mnohem víc válek, ve kterých zahynula spousta lidí, ale nikdy ho nezdecimovaly tak hrozné epidemie jako ten váš. Taky jsem ale navštívil svět, který celý zamrzl a stal se ledovým peklem.“
„Takže jsou lepší i horší světy,“ zhodnotil Prof.
„Ano. To, že svůj svět si musíme zasloužit, platí pro každého,“ ocitoval Kovář motto Agentury.
„A vy, co děláte vy tady? Za předpokladu, že vám věřím,“ ve vážné tváři kapitána se na okamžik mihla jiskra humoru.
Kovář věděl, že ten muž mu věří. Všechno, co řekl, logicky doplňovalo obraz, který si o něm velitel kopřivnických ozbrojených sil udělal. Souhlasilo to s jeho výbavou, znalostmi i konáním.
„Jsem takový hlídací pes. Dávám pozor, aby se tu nikdo neobjevil, nenaplnil si Pandořinu skřínku vašimi vražednými viry a neotevřel ji v nějakém jiném světě,“ prozradil JFK.
„A co kdyby sem přišel někdo, kdo by nám mohl pomoct?“ chtěl vědět Prof.
„Svůj svět si musíte zasloužit sami, pravidla jsou jasná,“ připomněl Kovář.
„Rozumím,“ přitakal Tomáš Prof. „Nechcete se podívat na našeho anděla? Dosud byl naprostým tajemstvím, ale to se právě změnilo. Stavěli jsme ho deset let, je to Krystalovo vymodlené dítě a pýcha nás všech. Měl nám pomoct zbohatnout, navázat nezávislé obchodní styky s dalšími malými státy okolo.“
„Rád, kromě té obchodní vzducholodi, co nedávno přiletěla, jsem další viděl jen na obrázcích,“ připustil Kovář a před očima se mu mihla vzpomínka na černobílé záběry hořícího Hindeburgu, nejlepší a největší vzducholodi, co kdy lidé postavili.
V jeho světě se to stalo v roce 1937, tady zřejmě nikdy.
Oba muži vyšli ze sálu a za krátkou dobu se dostali do vnitřních prostor továrny. Kovář si až teď uvědomil, jak jsou haly veliké, okolo nich postávaly nákladní vozy v různém stádiu kompletace, v dálce rozeznával respekt vzbuzující siluetu vysoké pece a ještě kus za ní gigantickou stavbu – pravděpodobně hangár.
„Modlím se, abychom ty lidi zachránili. Co se stalo, je moje chyba, já jsem odpovědný za obranu města, za životy lidí,“ promlouval Prof napůl k sobě. „Vezmeme si auto, pěšky bychom šli dobře čtvrthodinu,“ řekl najednou k věci a zamířil k šestikolovému podvozku opatřenému dvěma sedadly, ovládacími prvky a motorem bez jakékoliv kapotáže.
„Útok byl velmi dobře připraven, dokonale se orientovali, znali komunikace, věděli, kam zavést zajatce…,“ poznamenal Kovář. „Dokonce přesně odhadli moment, kdy se musí stáhnout, aby neutrpěli zbytečně velké ztráty.“
„Krystalovy kanóny na naklaďácích nám hodně pomohly,“ připustil Prof, když se rozjeli. „Naznačujete, že útočníci měli podporu zevnitř? Myslíte si, že je mezi námi zrádce?“
„Ano,“ přikývl Kovář. „Pokud to chápu dobře, vzducholoď by narušila panující status quo. Statkáři, hlavně Hyvel, by přišli o vliv.“
„I oni by měli prospěch z obchodu,“ nesouhlasil Prof, „všechny informace, které nepřátelé potřebovali, mohli sesbírat v průběhu několika málo let od poutníků, jako jste například vy.“
Při přejezdu úzkokolejky se oba odmlčeli, ale bylo to zbytečné, velká kola a pérování si s nerovnostmi snadno poradily.
„Nicméně myslím, že máte pravdu. Ten útok byl proveden se značnou pomocí někoho zevnitř. A všechny stopy ukazují na Hyvela. Když uvážíte, že se nějak musel zkontaktovat se správnou pirátskou armádou, zajistit si virovou imunitu proti jejich mateřským kmenům chřipky… určitě mu to trvalo celá léta.“
„Hyvel musel být dobrý organizátor, našli jste jeho tělo?“ chtěl vědět Kovář.
„Našli jsme nějaká těla,“ přiznal Prof, „bohužel měl v nádržích pod statkem velkou zásobu benzínu…“ pokrčil rameny. „Zbyly z nich jen kosti. Ty větší.“
To už zastavovali před gigantickým hangárem klenoucím se vysoko k obloze a táhnoucím se zdánlivě do nekonečna. Stěny i střechu tvořily tenké plechy nýtované k ocelovým žebrům nesoucím celou konstrukci, různě vybledlé pruhy barvy prozrazovaly, že na hale údržbářské práce nikdy nekončí.
Kovář si uvědomil, kolik energie, materiálu, pracovních sil kopřivničané ze svých skrovných zdrojů do projektu celé vzducholodi investovali. A pocítil k nim úctu. Nechtěli zůstat izolovaní ve viry prolezlé divočině, nechtěli záviset na jiných. Snažili se vzít osud do vlastních rukou.
Prof prošel malými dvířky v ohromných vratech tvořících prakticky celou stěnu hangáru. JFK ho následoval a pak zůstal stát.
Na něco tak ohromného nebyl připraven. Jedna věc byla dojem ze vzdálené vzducholodi vznášející se uvázaná ve vzduchu, druhá pohled z bezprostřední blízkosti. V porovnání s obrovským doutníkem o největším průměru téměř padesát metrů a délce přes čtvrt kilometru se všechno zdálo titěrné, nedůležité, drobné.
„Je úžasný, že?“ vytrhl ho z ohromení Tomáš Prof.
Kovář ve slovech svého průvodce cítil hrdost, pýchu. Oprávněně. Dokonale aerodynamický tvar kolosálního létajícího stroje vypadal v porovnání s dřevěnými domy, permanentně opravovanými ploty a hliněnými cestami jako z jiného světa.
„Je,“ souhlasil Kovář.
„Pojďme se podívat, jak probíhá příprava.“
Pomalu procházeli okolo vzducholodi a Kováře brzy z prohlížení začalo bolet za krkem.
Z doutníkového těla vyčnívala jen šestice malým křídlům podobných gondol osazených vrtulemi, kapkovitě tvarovaná aerodynamická velitelská kabina a příďové kolo pod jejím dnem. Vše ostatní se skrývalo v trupu.

Romana Krystala našli obklopeného paletami s výstrojí a proviantem, do pokřikování pracujících mužů se mísilo všudypřítomné hučení čerpadel, mechanických kladkostrojů a motorů. Kovář viděl, jak prázdná cisterna odjíždí a střídá ji druhá, kterou dva technici okamžitě připojili na ohebné potrubí. Tankování bylo v plném proudu.

„Budeme připraveni ještě o něco dřív," oznámil mohutný muž bez ptaní a otřel si zpocené čelo.
„Jak jsme na tom s výzbrojí?" chtěl vědět kapitán.
JFK se zájmem poslouchal.
„Už jsme nainstalovali obě dvě třicítky, dvě dvacítky, zatím máme malé problémy s levou dělovou věží. Ale to můžeme dodělat po cestě. Muniční sklad je plný, čtyři tisíce nábojů pro velkou a šest tisíc pro malou ráži. Pak třicet tisíc kusů pro velkorážné kulomety instalované ve střeliščích pro posádku," vypočítával Krystal, jeden z jeho pomocníků už přinášel zápisník s poznámkami.
„Dál patřičnou zásobu pro chlapy, to jsou unifikované sedm šedesát dvojky, o osobní zbraně se stará každý sám."
„S kolika členy posádky počítáte?" zeptal se Prof.
„Potřebuji minimálně dvacet mužů personálu, raději bych třicet," odpověděl bez váhání šéftechnolog.
„Mám žízeň, sakra," zavrčel, pohledem přitom těkal okolo a sledoval práci svých lidí.
„Hej! Tomu elektromotoru vypadla fáze! Neslyšíš to?" zahulákal na obrýleného mladíka.
Ten v mžiku vypnul jeden z kladkostrojů a palcem ukázal, že rozumí.
„Všichni děláme, co umíme," pokrčil Krystal rameny na omluvu svého člověka.
„Na obsluhu každé dělové věže potřebujeme minimálně čtyři lidi, minimálně deset pro nutné výsadky, dvanáct ke kulometům," počítal Prof nahlas.
JFK přesně věděl, o co teď jde. Ti dva teď dávali dohromady logistiku záchranné mise. Podobné akce obvykle připravovaly celé štáby odborníků. Pokud teď na něco zapomenou, mohou ohrozit zdar celé akce a životy všech zúčastněných.
„Hele, kam je mám složit?" vyrušil je řidič malého nákladáku s korbou plnou kvičících selátek.
„Vepřové, bude svačina!" zajásal někdo.
„To jsou miláčci doktorky Kaňkové. Jestli se dozví, že o nich mluvíš jako o svačině, sama si tě dá k snídani," varoval ho řidič.
To už ale k autu spěchal mladík v overalu potřísněném modrou barvou.
„Ty přijdou do karanténní sekce, zajeď sem na rampu!" navigoval vůz s živým nákladem.
„Mohu uvolnit pětatřicet svých lidí," rozhodl se Tomáš Prof. „K nim přidám patnáct šikovných chlapů, kteří se vyznají a mají něco za sebou."
„Vy nepoletíte?" zatvářil se Krystal udiveně.
„Ne," zavrtěl hlavou Prof. „Rád bych, po ničem jiném netoužím, než ty lidi zachránit, ale –" znovu zopakoval lítostivé gesto, „jsem velitelem armády a musím zabezpečit naše území. To je ještě důležitější než záchrana zajatců."
JFK tušil, jak se teď velitel kopřivnické armády cítí. Rozuměl mu a chápal, jak těžká to je volba. Protože byl sám profesionál, věděl, že se Prof rozhodl správně.
„Rozumím," řekl nakonec Roman Krystal a položil si ruku na své vypouklé břicho, „ale potřebujeme kapitána. Já jsem jen kormidelník. Poletím naším andělem klidně do samotného pekla, ale válce nerozumím. Velet vojákům nemohu. Bude to Jankis?" zeptal se.
Tomáš Prof neodpověděl a podíval se na Kováře.
„Vím, že to není vaše bitva, ale přesto vám nabízím velení nad svými lidmi i lidmi Romana Krystala."
JFK byl zaskočen, něco takového nečekal.
„To mi tolik důvěřujete?" zeptal se tiše.
„Ano," odpověděl Prof. „Víme, co jste pro nás, tím myslím všechny lidi tady, udělal."
Pak se podíval na Romana Krystala.
Mohutný technolog se krátce ušklíbl. „Doktorka Kaňková mi řekla, že právě vy jste ji a její holky zachránil z nákladáku před zajetím. A riskoval jste toho zatraceně moc. Se mnou můžete počítat a s mými techniky také."
„V tom případě vaši nabídku přijímám," odpověděl rázně JFK a Profovi zasalutoval.
Až pak si uvědomil, k čemu se právě zavázal. K válečné výpravě na nevyzkoušeném stroji proti mnohem silnějšímu a zkušenějšímu protivníkovi. Šance na úspěch a šance na přežití nebyly vůbec růžové. Přesto nelitoval. Něco podobného dělal vlastně celý svůj život, snažil se chránit slabé před silnými. Bylo jedno, zda v domovské realitě nebo tady. Kapitán John F. Kovář, agent John F. Kovář, záchranář John F. Kovář, pořád to byl on.
„Počkejte tu prosím," požádal ho Prof, „Jankis sem za chvíli přijde i s vaší posádkou. Já už musím pracovat na něčem dalším."
Kovář pochopil, že velitel kopřivnické armády něco podobného zamýšlel už od počátku.
„Máte seznam vojenského materiálu nebo materiálu vůbec, který nakládáte? Rád bych si ho také prošel," požádal JFK Romana Krystala.
Šéftechnolog mu věnoval pobavený úšklebek. „Vyrovnal jste se s tím zatraceně rychle. Josefe! Dones tady kapitánovi seznamy! A hejbni sebou, nebo mi nakope zadek!" doprovodil svou výstrahu hlasitým zasmáním.

FLUKTUACE

Andrea de Villefort zaklepala na dveře pracovny své nadřízené, ale protože byly pootevřené, hned vstoupila. Bytewská právě debatovala s van Wonderem, oba se skláněli nad velkým otočným monitorem. Gestem ukázala Villefortové, ať se posadí do křesla, a vrátila se k diskuzi.
„Promiňte, profesore, ale já v tom, co mi ukazujete, žádný vzor nevidím."
Van Wonder se na svou nadřízenou podíval s tichým zoufalstvím připomínajícím učitele snažícího se vysvětlit poněkud natvrdlému žákovi, že dvě a dvě jsou čtyři a ne pět. Villefortová si dopřála pobavený úsměv. Bytewská byla

všechno jiné než hloupá, ale Van Wonderovi připadali i skromnější géniové poněkud omezení.
„Tak to zkusme takhle," navrhl a jeho prsty se rozběhly po klávesnici. „Provedeme transformaci, která nám něco vyhladí a vyhodí ty méně důležité deformace kontinua."
Jak zrychloval psaní na klávesnici, měnila se jeho slova v nesrozumitelné drmolení připomínající zaklínání animistického šamana.
„Tak, hotovo," van Wonder spokojeně klepl na klávesu enter.
„Zajímavé. Teď v tom opravdu vidím nějaký řád," zamyslela se nahlas Bytewská.
„Pojďte se také podívat, komteso," pobídla Andreu.
Ta vstala a přidala se ke dvojici okupující jednu stranu stolu.
V schématu chaoticky se pohybujících bodů různých intenzit a barev jich bylo několik zvýrazněno světelným halem. Zdálo se, že tyto body se pohybují po obdobné, i když neustále se proměňující křivce.
„Fluktuace interdimenzionálního časoprostorového kontinua způsobuje změnu trajektorie těchto bodů," vysvětloval van Wonder.
Villefortová pochopila, že jednotlivé body představují světy, možná i jejich časový vývoj. To však bylo všechno.
„A kolem jakého středu ty světy obíhají? Co je těžištěm?" zeptala se Bytewská, která sledovala profesora v jeho úvahách déle.
„To já právě nevím," zahučel nespokojeně van Wonder. „Mám málo dat, ale snažím se to zjistit."
„Zkusíme, zda ta vaše transformace bude fungovat i v globálnějším pohledu," řekla najednou Bytewská a tentokrát si přisunula klávesnici ona.
Po několika napsaných kódech okraj obrazovky změnil barvu z modré na fialovou. To znamenalo, že Bytewská využila svých vyšších přístupových práv šéfa oddělení a sáhla si pro data, ke kterým neměl van Wonder přístup.
Opět se objevil vířící chaos, tentokrát mnohem intenzivnější. Bytewská přisunula klávesnici zpět profesorovi, aby znovu rozehrál svá analytická kouzla.
„Tady to máme, vidíte, opět sledují nějakou modelovou křivku a máme těch světů více," zabručel spokojeně van Wonder po chvíli.
„Máte pravdu," souhlasila Bytewská. „Odprezentuji to na poradě a uvidíme, co na to řeknou specialisté. Omlouvám se, že jsem vás sem zavolala mimo pracovní dobu," obrátila se k Villefortové, „ale potřebuji si promluvit ještě o našem postupu ve věci, ehm, prodloužené Johnovy mise."
Van Wonder se pohroužil do svého obcování s čísly, vztahy a teoriemi a hovor žen nevnímal. Nezajímal ho.

Cestou od nadřízené se Villefortová stavila ve vlastní pracovně a zapnula počítač. Program od van Wondera už na ni čekal, poslal jí ho bez jakýchkoliv dotazů – na agenturní síti měla jako agent senior stejná přístupová práva jako on.
Villefortová si chvíli prohlížela tanec světel, pak se zalogovala znovu a zadala jiné heslo. Tentokrát byl okraj obrazovky černý a když si vyvolala data, se kterými předtím pracovala, musela změnit měřítko, tak aby jednotlivé body nereprezentovaly konkrétní světy, ale celé realitní svazky; skupiny světů s podobným směřováním, podobným vztahem k technice a magii. I v tomto širokém záběru van Wonderova transformace fungovala, opět se na obrazovce vytvořil jakýsi neviditelný řád.
Villefortová byla zkušený agent, zkušenější, než si spousta lidí myslela, a naučila se nepovažovat nic za náhodu. Váhala jen chvíli. Tohle nebyl oříšek, který by dokázala rozlousknout sama. Možná se ho chopí analytické oddělení, ale neškodilo být připraven, mít předstih. Sáhla do struktury agenturní sítě, využila svých neomezených přístupových priorit a drobnou změnou způsobila, že van Wonder měl nyní k dispozici všechna data týkající se jeho pátrání.
Dobře drobného mužíka znala. Miloval informace a data všeho druhu, a když zjistí, že se nějakým řízením osudu dostal k bohatšímu stolu, než mu náleží, bude mlčky hodovat a nebude kolem toho vést zbytečné řeči.
Vypnula počítač, zvrátila se v křesle, položila si nohy na stůl a chvíli si kriticky prohlížela nehty nalakované karmínovým lakem. Prodejce sliboval, že si udrží dokonalý vzhled minimálně čtrnáct dní, navíc díky speciálnímu složení bude nehty vyživovat a zvýší jejich mechanickou odolnost. Při hodině speciálních technik, kdy trénovala agenty, u nichž bylo pravděpodobné, že se ocitnou v náhlém nebezpečí života a budou se muset bránit holýma rukama, jedenkrát špatně kopla do tréninkového pytle a na nehtu měla při soustředěném pohledu viditelný škrábanec. A Villefortová si byla jistá, že každý muž, který se na ni podívá, si toho všimne. Ne že by na chlapech tolik záleželo, ale přiměřeně elegantní vzhled si prostě žádal své. A to si ten lak koupila ve světě dvaadvacátého století. Zatracený Maurbyho efekt, zaklela v duchu.
„Holky to mají vždycky těžší," pronesla nahlas hlubokou pravdu a natáhla se po katalogu nedalekého luxusního lahůdkářství, aby vybrala přiměřenou pozornost pro Lavassi. Kvůli výslechu ji probudili z léčebného spánku. Villefortová dobře věděla, jak se pak člověk cítí. Na příšernou kocovinu způsobenou množstvím medikamentů a vlastním léčebným procesem pomáhala nejlépe kvalitní, nejlépe belgická čokoláda. I když čokoláda vlastně pomáhala proti všemu.

PRVNÍ KILOMETRY
Berenika, jak Roman Krystal vzducholoď při jednoduchém obřadu pokřtil, vykonala třetí osmičku okolo kopců Bílá hora a Červený kámen.
„Fajn, myslím, že to začínám mít v ruce," oznámil Krystal stojící u horizontálního kormidla. Vertikální kormidlo umístěné u podélné stěny velitelské kabiny obsluhoval menší muž s kroutícími se rezavými vlasy, kterého hlavní kormidelník, jak se Krystal sám tituloval, oslovoval jako Michala.

Kovář stál u navigátora permanentně studujícího mapy a podle údaje rychloměru a kompasu zaznamenávajícího jejich polohu. Své odhady pak porovnával se skutečností pohledem z oken. Zatím to bylo snadné, protože se nacházeli nad známou oblastí. Později už budou muset spoléhat na mapu a přístroje. Všichni se učili, dokud to šlo.
Posledním přítomným v řídícím centru celého stroje byl otec Martin Kali. Když za ním kněz s katanou přišel a požádal Kováře, zda by nemohl provázet výpravu, JFK neváhal ani okamžik. Dobře si pamatoval, jak to Kali s mečem umí, a co hlavně – jak rychle a nekompromisně jedná, když je třeba.
„Doktorko Kaňková! Poručíku Jankisi! Dostavte se prosím do velitelské kabiny," pronesl Kovář zřetelně do mikrofonu. Všechna klíčová pracoviště na vzducholodi propojoval telefon a u každého přístroje někdo permanentně vykonával službu.
„Vykonejte ještě jeden oblet okolo území celého státu," přikázal Kovář Krystalovi.
„Provedu," odpověděl technolog.
„Přiblížíme se k horám," obrátil se na vertikálního kormidelníka, „tam to už může víc foukat, buď připraven na ostrý manévr. Jedem o tři sta metrů výš," zavelel Krystal.
Tři sta metrů bylo jen o něco málo víc než délka celé Bereniky, připomněl si znovu Kovář.
Nejdále od velitelské kabiny se nacházela nemocnice s karanténou, ale Jankis s doktorkou Kaňkovou dorazili společně. Zřejmě na ni počkal.
Kovář sám zůstal stát a bez jeho povolení si nikdo nesedl. Okamžik v tichu naslouchali ševelení vzduchu narážejícího na stěny kabiny. Zvuk vzdálených motorů byl nerozeznatelný
„Na útočníky máme ztrátu," JFK se podíval na hodinky, „dvacet jedna hodin a třicet minut. Jakou maximální rychlost můžeme vyvinout?" obrátil se na Krystala.
„Odhaduji tak sto pětatřicet, ale oni budou o hodně pomalejší, na to se vsadím. Neexistuje anděl lepší než Berenika," odpověděl hlavní kormidelník, aniž by odlepil oči od okna. Terén pod nimi rychle stoupal, val hor se blížil z Kovářova hlediska až příliš velkou rychlostí.
„Budeme-li počítat rychlost sto kilometrů za hodinu a náskok dvacet hodin, znamená to, že se můžou vyskytovat kdekoliv na ploše kruhu o průměru čtyř tisíc kilometrů, v jehož středu se teď nacházíme. To nám dává jen malou šanci najít je. Pokud nevíte víc než já," promluvil ke svému štábu, jak o přítomných v kabině posledních pár hodin přemýšlel. Sám si byl jist, že musí mít informace, o kterých on nemá potuchy, protože Prof ani Krystal by se nevrhli do beznadějného projektu.
V průběhu hodin horečnatých příprav však nebyl na takovou diskuzi čas.
„Nezapomínejte na dva tisíce lidí, jejich kořist," pronesla Kaňková. „I když byl přepad pečlivě připraven a vytipován na základě příbuznosti virových kmenů, jimiž jsme my, piráti nebo koncoví zákazníci promoření, budou je chtít očkovat – imunizovat proti kmenům, které jsou pro ně smrtelně nebezpečné," začala vysvětlovat.
„Dva tisíce lidí, to je takových sto šedesát tun nákladu, to bychom neunesli ani my," obrátil se poručík Jankis na Krystala.
„Ne s tím, co vezeme," přisvědčil technolog. „Nese nás nějakých dvě stě šedesát tisíc metrů krychlových helia, to máme vztlakovou sílu zhruba dvě stě šedesát tun," doplnil. „Nesmíte zapomínat na váhu kostry, obalu, paliva, vyvažovací vody… Odhaduji, že musí mít na živý náklad nejméně dva anděly. Ne nutně tak velké jako je Berenika. Kormidlo patnáct vzhůru, přední motory na poloviční výkon, tah vrtulí deset vzhůru, zadní naopak deset dolů!" změnil najednou Krystal tón řeči a začal štěkat povely.
Vzducholoď se citelně naklonila v předozadním směru.
„Stoupáme tři metry za sekundu jen aerodynamickým vztlakem, to je slušné," zhodnotil Krystal spokojeně.
„Zadní vrtule vodorovně," zadal do strojoven další rozkaz.
„Myslím, že selekci zahájí co nejdřív," pronesla trochu nervózně Kaňková, když se situace uklidnila.
Kovář se přistihl, že i on dýchá o něco rychleji, než by měl. Na vzducholodi se všechno odehrávalo v pomalejším tempu, než by si přál, současně se však stačilo o takt opozdit a přišla by katastrofa.
„Selekci? Co tím myslíte?" zeptal se JFK.
„To, o čem se mluvilo na začátku. Naočkují lidi viry, jichž se piráti, teda jejich zákazníci, nejvíc bojí," vysvětlil suše Krystal. „Samozřejmě oslabenými, aby u nich vyvolali imunitu. Ale stejně jich spousta pomře."
„Kolik?"
„Záleží na tom, jak sofistikovanou techniku používají, pokud jsou dobří, tak okolo deseti dvanácti procent."
Dvě stě, dvě stě padesát mrtvých v prvním kole, přeložil si Kovář strohou řeč čísel do reality.
„Pokud si piráti opravdu vybrali správný cíl," vmísil se do hovoru poprvé kněz. „Existují nekompatibilní nákazy, které jsou stejně smrtelné jako před sto lety. To pak i po očkování umře minimálně polovina lidí. Většinou víc."
„Jo," souhlasil chmurně Krystal. „Nám obvykle odešel jeden ze čtyř," prozradil bez vysvětlení.
Mohutný technolog měl za sebou zvláštní minulost a Kovář doufal, že se časem dozví víc. Ne proto, že by toužil odhalit jeho tajemství, ale protože pak mohl Krystalových znalostí lépe využít.
„Ty dvě tisícovky jsou teď uvázány ve velkých proutěných klecích s roštem místo dna," začal Krystal mluvit. Očima přitom nepřestával sledovat prostor před vzducholodí, tvář kamennou a soustředěnou, hlas se mu přitom chvěl. „Protože spěchají, naočkují je rovnou při nakládání. Lidi můžou dělat pod sebe, zvracet, krvácet, všechno to spadne dolů. Pak přistanou na vyhlédnutém místě, někde u vody, a vyřadí první várku, lidi, co to prostě nezvládnou. Buď na místě, nebo opět za letu aplikují další kmen. Podle toho, jak moc spěchají, dají lidem čas na zotavení. Někdy to do nich naperou všechno naráz."
„Kde byste udělal první tábor vy?" promluvil Kovář a přešel k navigačnímu pultu s mapami.
„Jane? Potřebuji vystřídat," promluvil Krystal do telefonu, a když muž vešel, předal mu kormidlo.

„Osahej si to a drž se nad známým územím," přikázal.
Za chvíli se už všichni mačkali nad mapou.
„Nepředpokládali, že je bude někdo pronásledovat," začal Krystal.
Kovář se podíval na Jankise.
„Nikdo netušil, že je anděl už hotový. Ani městská rada, ani Hyvel."
„Fajn, nepředpokládali," souhlasil JFK.
„Nejblíž je vodní nádrž Šance. I když se budeme držet nízko a budeme manévrovat tak, ať nejsme vidět z velké dálky, jsme tam ani ne za hodinku, je to nějakých dvacet pět, třicet kilometrů."
„Nebo Morávka," poznamenal Jankis.
JFK si znovu prohlédl mapu a nacházel spoustu menších vodních ploch. Pokud opsal kruh o poloměru sta kilometrů – jedné hodiny cesty rychlostí, o které Krystal tvrdil, že jsou ji piráti určitě schopni vyvinout, byly jich celé desítky.
„Proč jste si tak jistí, napadá mě spousta dalších možností," zeptal se přímo.
„Nákaza, všichni se bojí divokých neznámých kmenů virů schovaných v divočině," vysvětlila tentokrát doktorka Kaňková. „Proto se kotví nad vodní hladinou. Čím větší, tím lepší – menší riziko nákazy. A jestli jsou jejich nákladní vzducholodě nějakých sto padesát metrů dlouhé, potřebují zatraceně hodně místa, aby se všichni vešli na jedno místo."
„Škoda že nevíme, jakou techniku mají k dispozici," zalitoval Kovář.
Cítil se jako velitel, který se rozhoduje podle hodů kostkou.
„Kapitáne," oslovil ho Krystal a narovnal se, břichem přitom nechtěně strčil do stolku a nadzvedl tak jeho sklopnou desku, „dva tisíce lidí je poklad. Za deset otroků odolných vůči místním virům si můžete žít pohodlně celý život ve slušném luxusu. S deseti otroky, kteří jsou odolní a navíc nepředstavují pro majitele riziko nákazy, jste boháč. Rozházet takové jmění už dá práci. A pokud je mezi nimi jedna plodná žena…" nechal myšlenku nedopovězenou.
„V Kopřivnici otroky nemáte," připomněl Kovář a dál přitom studoval mapu.
„Ano," potvrdil Jankis, „jsme městský svobodný stát. Malý stát. Podle toho, co se dozvídáme od pocestných a z pár vyslechnutých nezašifrovaných vysílání, která jsme zachytili, se moc přesouvá do velkých center, do center, která si mohou dovolit investovat do stavby strojů, investovat do vzdělání. Nová Francie, Boston, Katalánsko, to jsou podle našich znalostí nejmocnější říše a všechny jsou otrokářské."
Kovář se snažil vzpomenout si na detaily zprávy zavražděného agenta Murose. Tak nějak to opravdu bylo.
„Turínsko, myslím severní Itálie," přidal otec Kali, „tam je to zrovna tak."
„Nebo v Německu, v Hamburském knížectví," vybavil si Kovář.
„Takže budou dobře vyzbrojeni, spíš než pouhé dvě nákladní vzducholodě můžeme očekávat menší flotilu," pronesl nahlas.
„Ano," souhlasil Krystal.
„Víte, já si myslím, že ti piráti," doktorka Kaňková polkla, „nepracují pro žádnou zemi, kterou jste jmenovali. Mimo Boston. Za posledních dvacet let jsme měli návštěvníka z každé jmenované oblasti. Jsme s nimi nekompatibilní, jsme odolní proti naprosto jiným virovým kmenům. A naopak bez imunity vůči těm jejich. Platí to samozřejmě i obráceně."
„Možná to bude nějaká nová otrokářská říše," zamumlal Kovář. „Někde na východě," dodal, když si vybavil měkkou ruštinu, která se při boji ozývala z vysílaček.
„Jako první prověříme vodní nádrž Šance," vyznačil na mapě. „Ale vezmeme to tudy," naznačil cestu okolo šest kilometrů dlouhého masivu kopce Ondřejník.
„Tohle město je jak velké?" ukázal na Frýdlant nad Ostravicí.
Podle drobně vytištěného popisu na okraji mapy pocházela z roku devatenáct set šestnáct.
„Tam už nikdo nežije, ani v širém okolí. V kronice jsem našla, že se tomu, co vybilo sever Moravy včetně Ostravy, říkalo Krvavý pláč. Lidé začali krvácet z očí, potom z úst a potom umírali."
„Dobrá," řekl Kovář, jako by nevnímal ponurost vysvětlení, „nad bývalým Frýdlantem se stočíme zpět k jihu a údolím Ostravice pak pronikneme k nádrži. Chci pozorovatele na svých místech a obsluhu u děl v plné pohotovosti," obrátil se na Jankise.
„Provedu, pane," zasalutoval poručík. Štěkl do mikrofonu několik povelů a pak po točitých schůdkách vyběhl pryč z kabiny.
„Jdu se podívat, jak se cítí posádka, nikdo z nich zatím nebyl ve vzduchu, může to pro ně být těžké," oznámil kněz.
„A vy?" věnoval mu Kovář pobavený pohled.
„Já prožil věci, po kterých už je vše jen lehkým pohlazením pírka ve tváři," odpověděl mu Kali s podobným úsměvem.
Kovář zůstal v kabině s hlavním technologem a základní sestavou lidí nutných pro zabezpečení řízení Bereniky.
„Michale, nech se vystřídat a přines prosím džbán z lednice," požádal Krystal a znovu se chopil kormidla.
„Potřebuji vědět co nejvíc o naší vzducholodi a taky o tom, co mohu očekávat od těch nepřátelských," požádal JFK.
Mohutný muž jen přikývl a natáhl se po velkém džbánu piva, který mu přinesl jeho kolega.
„Napijete se? Je vychlazené tak akorát, můj ležák," nabídl technolog.
Kovář si uvědomil, že má zatracenou žízeň.
„Kolik máme tohohle tekutého nákladu?" zeptal se a otřel si pěnu z úst.
„Pár soudků by se našlo," zasmál se Krystal a sám se pořádně napil.
„Nebylo by dobré, aby se někdo opil," doporučil JFK.
„Dva půllitry na chlapa na den?" navrhl technolog. „Nic tak nepovzbudí ducha jako můj ležák."
„To zní dobře," souhlasil Kovář a natáhl se po podávaném džbánu.
Napadlo ho, že pivo je jedna z mála věci, které jsou v tomhle děsivém světě lepší než u něj doma. Přesněji Krystalovo

pivo.
„Berenika má celoztuženou konstrukci, kýl z ocelových trubek s třikrát zeslabovanými stěnami, šestnáct nosných duralových žeber fixovaných ocelovými lany, patnáct tisíc litrů zátěžové vody pro podélnou osu, čtyřikrát pět set pro příčnou," vypočítával technolog téměř s láskou.
„Šest motorů, každý po šesti stech deseti kilowattech. V motorech jsem nejlepší. Jsou seřízené na naprosto dokonalý chod, mají minimální tolerance a na volnoběh jim stačí dávkovat naftu po kapkách. Teď jí máme v nádržích devadesát tun."
„A to nám postačuje na jaký dolet?" přerušil ho Kovář.
„Záleží na režimu letu," odpověděl Krystal po chvíli přemýšlení. „Při ekonomickém provozu, kdy se budeme ploužit tak třicítkou čtyřicítkou a nebude foukat moc silný protivítr, bych si troufl obletět víc než půl planety. Pokud z nich budeme ždímat maximum, hodně manévrovat, bojovat s počasím, tak to vidím na šest sedm tisíc kilometrů."
Kovář přikývl.
„A výzbroj? Jak si stojíme?"
„Jedna dělová věž se dvěma spřaženými třicetimilimetrovými kanóny, dvakrát dvě dvacítky. Nikdy jsem neslyšel o andělovi vybaveném třicítkami. Ale já létal před pětadvaceti, vlastně skoro třiceti lety. To se mohlo změnit, znáte to, závody ve zbrojení a tak…"
„Znám," přitakal Kovář.
„A proč jste ji vlastně pokřtil Berenika?" zeptal se na víceméně nedůležitou věc.
Krystal zaváhal.
„Tak se jmenovala má žena," odpověděl nakonec. „Vlastně tak se jmenovala dívka, kterou jsem chtěl udělat svou ženou."
Velký muž se propadl do mlčení a upřeně zíral před sebe. Ohromný kolos se vznášel ve vzduchu, jako by jeho dvě stě šedesát tun váhy bylo jen peříčkem ve větru.
Kovář naslouchal pravidelným hlášením ze čtyř pozorovatelen a sám měl oči na stopkách.

Když konečně obletěli masiv Ondřejníku a stočili se téměř k jihu, objevila se pod nimi klikatá řeka přitékající od hor na jihovýchodě. Krystal udržoval Bereniku nějakých čtyři sta metrů nad vlnícím se terénem a vedl ji k pozvolna se otevírajícímu údolí mezi mohutnými valy dvou hor. Podle mapy to byla na severu Lysá hora a dvojvrchol Malého a Velkého smrku na jihu.
„Buďte připraven rychle zareagovat," upozornil Kovář technologa.
Ten jen přikývl. „Mám letět rychleji?"
„Ne, spíš pomaleji, ale bylo by dobré, kdybychom byli schopni maximálně akcelerovat, až to bude nutné."
Krystal předal kormidlo pomocníkovi a přemístil se ke schématu lodi doplněnému několika desítkami žárovek.
„Strojovna? Čerpadláři? Začněte přečerpávat vodu z přídě to zadních komor, abychom letěli přídí vzhůru, se sklonem pěti stupňů, budeme to kompenzovat nastavením řídících křídel a os vrtulí."
Kovář cítil, jak gigantický stroj přesně podle rozkazů jediného muže poslušně změnil polohu. Sám přehodil několik kolíků na jednoduché telefonní ústředně a spojil se s Jankisem.
„Hlídky maximální pohotovost, blížíme se do pásma ohrožení."
Na okamžik zaváhal. Jakákoliv manipulace se zbraněmi, navíc s novou technikou a nedokonale vycvičenou obsluhou, představovala riziko. Jenomže oni si nemohli dovolit nebýt připraveni.
„Palebná stanoviště připravit k palbě, každý si hlídá svůj sektor."
Po potvrzení přijetí rozkazů se vrátil ke studiu mapy. Pod nimi zatím defilovala liduprázdná divočina, jasanovo-bukové pralesy bez jakékoliv stopy lidské činnosti. Stará železnice už byla viditelná jen občas, zelené skvrny vegetace požíraly cesty po větších a větších kusech, strmé mohutné kopce se tyčily stále blíž, ty nejvyšší o několik set metrů nad Berenikou.
Mapa byla podrobná, ale permanentním překreslováním ztratila část detailů. Kovář zkoumal vrstevnice, snažil se odečíst napůl setřené nebo nejasně opsané kóty.
Opuštěnou Ostravici, městečko z větší části pozřené pralesem, nechali za sebou, dostali se na úroveň první řady menších kopců, jeden se jmenoval Smrčina, druhý byl podle mapy bezejmenný.
„Pokud na nás něco nachystali, budou čekat v úzkém zálivu Šancí, co směřuje rovnou k východu, to je po naší levé ruce," odhadl Krystal.
I Kovářovi se to zdálo pravděpodobné.
„Potřebovali bychom pozorovatele přímo na přídi, aby nás včas varoval," pronesl.
„Není ho tam jak dostat," odpověděl stroze Krystal a soustředil se na řízení.
Kopce nalevo i napravo se zdály nebezpečně blízko, Kovář si znovu uvědomil gigantické rozměry Bereniky. Stačil silnější poryv větru a měli by problémy. Vlevo se otevřel nečekaný výhled do malého údolí zataraseného Lysou horou.
Kovář volný prostor stranou od azimutu jejich letu chvíli zkoumal pohledem. Údolí bylo mělké, Berenika nebo jiná vzducholoď rozměrů Bereniky by se tam vešla jen stěží a při zachování minimální bezpečné vzdálenosti od povrchu by stejně byla přes nižší kopce vidět už zdálky.
„Nepřítel na devíti hodinách!" oznámil někdo v reproduktoru vzrušeně. Svítící žárovka blikla u levé pozorovatelny.
Kovář se vrhl přímo k oknu, ale stále nic neviděl.
„Je to malý andělíček, má maskování! Už stoupá!"
Stále nic neviděl.
„Věž jedna pal!" zavelel přesto.

Téměř současně s jeho pokynem se rozječela dvojice třicetimilimetrových kanónů, zásahy vyoraly v lese širokou brázdu.
Až nyní spatřil malou vzducholoď nesoucí se těsně nad vrcholky stromů, khaki vzor jejího pláště splýval s pozadím.
„V okamžiku dohledu věž tři pal!“ zavelel.
Kostra vzducholodi se otřásla, když se do hry zapojila i druhá dvojice kanónů, jako odpověď zapráskala z nepřátelské minivzducholodi odvetná palba.
Najednou se nad lesem vznášela jen koule hořících plynů.
„Oni vybuchli,“ vydechl překvapeně JFK.
„Jo,“ odtušil Krystal a dál se věnoval řízení. „Ten šmejd byl naplněný vodíkem. Prostě zadní voj, který si mohli dovolit obětovat.“
JFK už se opanoval.
„Ukončit palbu, dál maximální pohotovost,“ velel.
Přesto měl pocit, že nad nádrží Šance utopenou mezi kopci je už další překvapení nečeká. Tohle byla léčka. Pokud by chystali razantnější útok, neupozorňovali by je na svou přítomnost předem.
„Měli jsme štěstí, že nás netrefili,“ řekl, když Berenika nad vodní plochou zpomalila.
Krystal zavrtěl hlavou.
„Ani ne, byli přes kilák daleko a řekl bych, že kousek pod námi. Chce to spoustu zkušeností, aby člověk dokázal z kulometu trefit i takového obra, jako jsme my. Taky přesný odhad vzdálenosti.“
Kovářovi přišlo, že hlavní technolog bere možnost zásahu na příliš lehkou váhu.
„A kdyby jim to přeci jen vyšlo?“ nadhodil.
„Ze zásahu z takových párátek se nepoděláme,“ sykl pohrdavě Krystal a otočil kormidlo o díl doprava. „Plášť je dvojitý. Utratili jsme celé jmění za fedex – polymer vyráběný s pomocí nějakých pavouků v Katalánsku. Malé díry ucpe jedna dvě.“
JFK se dál nevyptával a pozorně se rozhlížel po okolí. Velitelská kabina nabízela rozhled v úhlu tři sta šedesát stupňů. Slunce právě zapadalo za masivní kopce, stíny se rychle dloužily.
„Za chvíli bude tma, myslím, že bychom měli zakotvit,“ navrhl.
Do fines vzduchoplavby se necítil zasvěcen ani trochu.
„Jo, to měli,“ potvrdil Krystal.
Na odposlechu JFK slyšel, jak Jankis instruuje muže, jakým způsobem mají propátrávat okolí. Chtěl, aby se zaměřili na místa s menším množstvím vegetace a nejlépe na řídké oblasti bez ní, dále na kupy balvanů a zbytky cesty, která kdysi celou nádrž lemovala.
Kováři to znovu připomnělo, jako moc tady lidé mají zafixovány zásady minimalizování nebezpečí kontaminace nepřátelskými viry. Zeleň skrývala živočichy a hmyz a ti představovali potencionální riziko nákazy.
„Stojíme,“ oznámil vertikální kormidelník. „Výška padesát metrů nad hladinou.“
„Záporný vertikální tah, ať se dostaneme na dvacet,“ zavelel Krystal.
Kovář chápal, že se mu nechtělo vypouštět drahocenné helium, ale stejně si nedokázal představit, jak bez toho dokážou přistát a zakotvit.
„Začněte čerpat helium do tanku,“ zazněl další rozkaz.
Do pomalého, téměř líného brumlání vznětových agregátů se vmísil svistot čerpadel.
Berenika pomalu, téměř neochotně klesala k hladině.
„Dvacet metrů,“ ohlásil vertikální kormidelník.
„Vyhodit kotvy,“ zavelel Krystal.
Kovář viděl, jak se ze strojní části paluby do vody rozvinuli silní hadi lan zakončení rozměrnými balíky.
„To jsou vodní kotvy,“ vysvětloval technolog bez ptaní, „na konci každého lana je složený vak o objemu deseti kubíků vody. A malé čerpadlo. Vak se naplní vodou a drží nás ve správné výšce. O boční drift se starají obyčejné malé kotvy, ty můžeme postrádat.“
„Tak, vyrovnejte vztlak na jednu tunu, na tom budeme spát,“ ukončil přistávací manévr.
„Kdyby se cokoliv stalo, vypustíme vodu a poletíme rovnou vzhůru bez nutnosti startovat motory,“ pochopil Kovář.
Obrovská vzducholoď se natočila po větru a vznášela se nad vodní hladinou jako spící obr.
„Jankisi, chci hlídky po celou noc, tak aby byl pod kontrolou celý perimetr. Za třicet minut se sejdeme spolu s veliteli družstev,“ Kovář zatěkal po velitelské kabině. Pro víc lidí byla přece jen malá a nacházelo se zde množství citlivých zařízení.
„Patří vám kapitánská kajuta, ta je větší,“ prozradil mu na půl úst Krystal. „Nebo je tu ještě jídelna a skladiště.“
„– v jídelně.“
Krystal ukázal na prázdný džbán piva.
„A k večeři každý muž vyfasuje dva půllitry piva,“ dodal JFK.
„Pane?“ zaznělo po chvíli. „Doktorka Kaňková to považuje za diskriminaci.“
Kovář měl pocit, že na odposlechu slyší potlačovaný smích.
„V pořádku, každý člen posádky dostane příděl dvou půllitrů piva, má-li zájem,“ upravil svůj rozkaz JFK.

KRÁSKA A ZVÍŘE
Andrea Villefortová pomalu kráčela podzemními garážemi ke svému vozu, stříbrnému Porsche GT3. Bylo to její třetí Porsche v řadě. Líbilo se jí, že automobilka už celá desetiletí drží tradici a dovoluje si jen decentní modernizace karosérie. Ještě víc se jí líbilo, že jí to auto sluší a s akcelerací zaručující dosažení stokilometrové rychlosti za méně než

čtyři a půl sekundy byla také docela spokojená. Ze své kukaně na ni mávl vrátný, sedmdesátiletý stařík, který na ní mohl oči nechat a občas ji zahrnul lichotkami s noblesou daleko předstihující všechny ostatní, jež kdy vyslechla. Když otevírala dveře, zahlédla Franka Boormana nakládajícího svého Humvee.
Villefortová při pohledu na neforemný terénní vůz, který Boorman získal odkudsi ze skladů americké armády, zakroutila hlavou. Možná to bylo auto schopné odolat zásahům z kulometu a projet jakýmkoliv terénem, ale bylo pomalejší než želva a řídit ho představovalo těžkou práci. Což ovšem Boormanovi nevadilo.
Otočila se od vlastního vozu a došla k němu.
„Kam míříš? Divím se, že ti Bytewská nenapařila nucené neplacené volno!“ zašklebila se na něho. „Přivést si přítelkyni na rizikový nástup do mise,“ zavrtěla hlavou.
„Není to má přítelkyně, pozval jsem ji na večeři, abych ji varoval před lidma, kterýma se Agentura jenom hemží. Takovýma, co vyznávají zásadu použít a zahodit,“ zavrčel Boorman a přendal z vozíku do auta další stříbrný kotouč.
„OK, OK,“ zvedla Villefortová ruce v předstíraném gestu kapitulace, „jen jsem vtipkovala, jsi nějaký nabroušený.“
„Jo, máš pravdu,“ přikývl a přendal do kufru další závaží.
„Domů?“ zeptala se Villefortová vážně.
Obrovský Boorman jí připadal méně v pohodě než jindy.
„Jo, už jsem tam dlouho nebyl, zahrada bude vypadat příšerně a rybičky, i když se mi o ně stará mladý Edík, bůhví,“ obrátil oči v sloup, ale současně se poprvé za dobu, co se spolu bavili, usmál.
Villefortová věděla, že Boorman má tohle desetiletí svůj domov v malé vesnici někde na českomoravské vrchovině.
„A jaké tam máš vlastně krytí, černý muž v Čechách?“ zeptala se vážně.
„Cizinecká legie,“ vysvětlil, „sem tam prohodím nějakou historku v hospodě a usedlíci jsou spokojení. Mají mě tam docela rádi. Vůbec je to tady dost prima země,“ snažil se usmát, ale Villefortová stejně poznala, že mu něco dělá starosti.
„Za co utrácíš své těžce vydělané peníze je jenom tvoje věc, ale stejně mě posilování jako koníček stoprocentního kyborga trochu překvapuje,“ zavrtěla hlavou.
Podíval se na ni, Villefortové zacukaly koutky. Na tohle téma už se bavili mnohokrát. Dobře věděla, že Boormanovy syntetické extrémně výkonné svaly také potřebují zátěž, aby nezdegenerovaly. Jenomže on se cvičení věnoval s posedlostí šílenců daleko za rámec toho, co mu doporučovali agenturní lékaři.
„Mě to prostě baví,“ přiznal najednou přímo, „když cvičím na hranicích svých schopností, makám, snažím se ze sebe vyždímat maximum, cítím se víc jako člověk,“ prozradil náhle s nečekanou upřímností.
Villefortová přikývla a nevěděla, co na to říct. Byli kolegové, spíš kamarádi, ale vždy udržovali odstup, kterým si chránili své nejniternější soukromí.
„Sakra,“ plácl se Boorman do náprsní kapsy. „Nechal jsem v kanclu hrací karty, co jsem slíbil Edíkovi. Pohlídáš mi to tady?“
Villefortová přikývla a pak už jen slyšela spěšné vzdalující se kroky.
Chvíli zamyšleně pozorovala výkonný, ale extrémně spartánský vůz připomínající interiérem spíš traktor než cokoliv jiného a pak pohledem sklouzla k hromadě kotoučů pro činky.
Boormanovo syntetické svalstvo bylo založeno na technologii, která inervačně napodobovala přirozené tkáně, což znamenalo, že pokud chtěl vykonávat extrémní námahu, musel jeho mozek pracovat stejně usilovně jako mozek obyčejného člověka. Neměl prostě žádné elektronické pojistky, které by mohl odstranit a získat tak nadlidskou sílu. Podat extrémní výkon bylo pro něj stejně obtížné jako pro ni, až na to, že se svými schopnostmi pohyboval někde jinde.
Zkusmo odhadla, jakou silou disponuje standardní kyborg založený na technologii obdobné jako Boormanovo tělo, a znejistěla. Taková hmotnost, která by měla Boormana aspoň trochu unavit, se prostě na činku vejít nemohla.
Pak ji to napadlo a opatrně sáhla na kotouč, který podle jejích zkušeností z tělocvičny měl vážit pětadvacet kilogramů. Málem s ním ani nehnula, odhadovala, že disk váží něco kolem sedmdesáti kilogramů. To znamenalo, že nemohl být vyroben z oceli nebo železa – ale něčeho mnohem těžšího, například zlata, platiny nebo dokonce iridia, které mělo třikrát vyšší hustotu než ocel. Jenomže bylo také o něco málo dražší než zlato.
Úkosem si přeměřila hromadu závaží – mohla vážit něco kolem tří tun. Ani Agentura neplatila tak dobře, aby si agent mohl dovolit nakoupit tři tuny zlata. Boorman si prostě iridium obstaral pod rukou v některém ze světů, kde bylo laciné.
Villefortová se přistihla, že se usmívá. Byl úplně stejný jako všichni ostatní lidé.
„Už musím,“ řekla, když ho spatřila přicházet.
„A hele, kdybys náhodou chtěl tu svoji kamarádku, myslím Kristýnu Rustovou, vzít na projížďku, možná by sis na to měl půjčit jiné auto. V tom tvém si umaže šaty. Jestli budeš chtít mé Porsche, budu teď nějakou dobu mimo,“ nabídla mu na rozloučenou.
„Myslíš?“ Boorman si kriticky přeměřil vlastní vůz. „No, možná máš pravdu, koupím si nové. Hummera Há jedničku.“
„Fajn, hezkou dovolenou,“ popřála mu Villefortová.
Po dlouhé době měla pocit, že někomu dobře poradila.
Večer, když vylezla z vany a odpočívala u sklenky šampaňského, jen tak ze zvědavosti nahlédla na internet, jaký že bourák nebo limuzínu si to chce Boorman koupit místo své příšerné káry.
Uklouzlo jí tiché zaúpění. Hummer H1 byla civilní, přesněji řečeno jen mírně zcivilizovaná verze vojenského speciálu, který již vlastnil.
„Někomu prostě není pomoci,“ pronesla nahlas směrem k nebi, které kromě van Wonderových fyzikálních monster obývali i bohové. Nalila si druhou sklenici a pohroužila se do čtení Legendy o Gilgamešovi v originále. Do postele si už ale vzala módní časopis z dvacátého druhého století. Kromě středověkého Japonska to byla z módního hlediska její

nejoblíbenější epocha.
„Vlastně jsem úplně stejná jako Boorman," zhodnotila se, když časopis odkládala a zhasínala. Těsně před usnutím si uvědomila, proč byl Frank tak nervózní – kvůli Kristýně Rustové a jejímu pokračujícímu výcviku. Kyborgovi, který kdysi dávno, vlastně kdysi v budoucnu totálně zlikvidoval robotickou yakuzu ovládající celý jeden svět, na ní opravdu záleželo. S tou myšlenkou se jí usínalo podivuhodně dobře, poprvé od doby, co se vrátila Lavassi, si před spánkem s obavami nevzpomněla na agenta Johna Francise Kováře.

VÝSADEK ODHODLANÝCH
Berenika se za pozdního soumraku neslyšně kradla údolími k vodní ploše v mapě označené Morávka. Předchozího jasného dne využili k obletu beskydského masivu a hledání stop po pirátech. Krystal pro tu příležitost nabral výšku tří a půl kilometrů, což znamenalo, že dohlédli na vzdálenost více než dvou set kilometrů. Kovář si přesto nedělal iluze, že jejich šance odhalit prchající vzducholodě je veliká. Museli by je spatřit přímo proti obloze a v zorném poli jediného pořádného dalekohledu na palubě. Ostatní pozorovatelé měli k dispozici pouze výkonné triedry, které dostačovaly jen na mnohem menší vzdálenost.
Vzducholoď přešla na noční režim, v kabině nesvítilo jediné světlo, aby neoslepovalo, běžely jen motory speciálně upravené na bezhlučný provoz. Krystal zaručoval, že do dvanácti set otáček za minutu je ze vzdálenosti větší než sto metrů nikdo neuslyší – pokud nebude absolutní bezvětří. A to v téhle zemi bylo jen málokdy.
„Vidím nějaký ostrov," zamumlal Kovář.
„Na Morávce žádné ostrovy nikdy nebyly," odpověděl mu navigátor. „Ale už je to dlouho, co se tu někdo vyskytl."
„Já ho vidím," trval na svém Kovář.
„Je to pontonový ostrov," ozval se v telefonu Jankis. „A přímo proti němu na bližším břehu je vysekaná mýtina, čerstvá. Tábořili tady."
Kováře zamrazilo. Neseděl v helikoptéře nebo stíhačce, aby se v průběhu pár sekund vypařil. Všimli si toho tak pozdě!
Krystal pozoroval Kováře a čekal na rozkazy.
„Pokud by tu na nás čekali, už by zaútočili," zkonstatoval JFK.
„Musíme to prozkoumat. Zakotvěte, ale připravte se k co nejrychlejšímu startu."
„Rozumím," přikývl technolog. „Vodní kotvy, zvýšit vztlak, vrtule i směrovky připravit ke stoupání, motory zastavit," vychrlil záplavu rozkazů.
„Jankisi, chci silnou průzkumnou jednotku. Sedm nejlepších lidí, ruční zbraně, kompletní komunikační výbavu!" zavelel JFK.
„Kapitáne?" promluvila doktorka Kaňková, „připomínám pravidla karantény."
„Rozumím," potvrdil Kovář. „Postarejte se o to."
Noc ztemněla, obrovská vzducholoď se stala jen stínem tušeným mezi hvězdami. Slabý vítr téměř nezvedal vlny, od břehů se neslo kvákání žab, ve vzduchu se honili netopýři. Kovář se vyklonil do otvoru v podlaze.
Od hladiny je dělilo patnáct metrů, ale v černotě se hlubina zdála nekonečná. Pohlédl na šest mužů za svými zády. Všichni v pogumovaných overalech, v maskách s lícními filtry a kulatými skly na očích. Rukavice, kalhoty zastrčené a přivázané do vysokých bot. Kovář se přidržel původního agenturního oděvu.
„Jste si jist, že nechcete masku?" zeptala se ho ještě jednou Kaňková. Její pomocnice, šikovná neatraktivní mladá žena, které si už JFK dříve všiml, mu ji okamžitě podávala.
„Jsem pořád čistý, ne?" zeptal se Kovář šéflékařky.
„Ano, všechny testy jsou negativní, váš imunitní systém je zázrak," souhlasila doktorka.
„Takže masku nechci," s těmi slovy shodil dolů kotouč lana, žbluňknutí bylo jasně slyšitelné.
Vzápětí ho následovala celá série podobných zvuků – dravá ryba se nechala vyprovokovat k lovu.
Kovář si upravil automat na ramenním závěsu a jako první slanil do tmy.
Voda se zdála ledová. Díky tomu, že ho nadnášel malý korkový pás, neměl problémy udržet se s výstrojí na hladině. Za ním sjížděli další muži podle přesně určeného pořadí. Číslo šest s sebou kromě zbraní neslo telefon spojený s vzducholodí tenkým kabelem, sedmička zaplombovanou nemotornou radiostanici pro případ nouze. Kovář doufal, že po koupeli bude zařízení i nadále fungovat. Jen dokonalá organizace a spolupráce jim mohla pomoci proti mnohem silnějšímu nepříteli.
Necelou minutu, než se všichni shromáždili, využil k zorientování se podle hvězd.
Nahmatal muže číslo dvě – Jankise – a dvakrát mu stiskl rameno. To znamenalo následujte mě.
Počkal, až se mu signál vrátí, a vyrazil.

Plaval tak dlouho, dokud pod nohama poprvé neucítil rozbahněné dno. Dál pokračoval drobnými krůčky, občas ucítil pohyb vody způsobený muži za ním. Dohromady nepůsobili víc hluku než lovící ondatra. Postupně se proti nim zvedal břeh – světlejší pruh obklopený ze všech stran temnotou.
Kovář poslal domluvenými gesty dva muže napravo a nalevo, počkal, až se dostanou na vytčené pozice, a pak se sám začal sunout kupředu. Nakonec se v mělké vodě plazil po břiše. Z bezprostřední blízkosti se mu zdálo, že na mýtině před nimi někdo čeká. Rozeznával pět šest ležících mužů. Nezdálo se však, že by zaregistrovali přítomnost návštěvníků – po celou dobu, kdy je pozoroval, se nepohnuli. Voda byla stále studenější, nohy od kolen dolů necítil.
Ohlédl se, aby dal Jankisovi znamení, že půjde na průzkum. Poručík si jeho gesto vyložil po svém a začal se sám plazit dopředu.
Kovář zaslechl jen šplouchnutí vody, když vylézal na břeh.

Další nenáviděné čekání.
Pak se voda zavlnila a Jankis ležel v bahně vedle něj.
„Mrtví, ne víc než den. Tuzí, ale nepáchnou," podal šeptem hlášení.
Kovář okamžik přemýšlel. Čekat uprostřed mrtvých na nepřítele chtělo hodně otrlosti.
„Trojka čtyřka budou hlídat, ostatní plaveme k ostrovu," vydal rozkazy.
Neviditelná jednotka opět vklouzla do vody, k místu určení jim to tentokrát trvalo kratší dobu. Těsně předtím, než se JFK dotkl drsného povrchu kmene, z nichž byly pontony vyrobeny, zaslechl tiché zasténání.
Naznačil, ať čekají, a vyžádal si telefon. Zatím fungoval.
„Kovář," ohlásil se. „Na mostě jsou lidé, živí. Na břehu leží mrtví. Něco se mi na tom nelíbí, odstartujte a vraťte se pro nás zítra. Budeme vás informovat na domluvené frekvenci. Končím," řekl dříve, než Krystal stačil zaprotestovat.
Slyšel, jak se muži v jeho sousedství neklidně zavrtěli. Být ponechán samotě napospas uprostřed virové džungle znamenalo rozsudek smrti.
Kovář v duchu počítal do pěti set. To znamenalo že při stoupavosti tří metrů za sekundu, na kterou Krystal vyvážil Bereniku, už byli dostatečně vysoko na to, aby je případný boj neohrozil.
„Poručíku?" naklonil hlavu těsně k Jankisovi.
„Vezmu si dva lidi a spolu s čtyřkou a pětkou provedeme výsadek na zemi. Vy za rovné tři minuty zajistíte pontonový ostrov." Kovář mluvil velmi tiše, ale současně zřetelně artikuloval.
Jankis přikývl na znamení, že rozumí. Pak JFK dotykem vybídl dva vybrané a stejně tiše jako předtím zamířili ke břehu.

Celá pětice vyrazila najednou, křídla z úkrytů za keři, JFK se svým doprovodem přímo z bahnitého břehu. Neběželi, kradli se jak nejrychleji to v temnotě šlo v hlubokém předklonu se zbraněmi připravenými k palbě. Kovář v čele o něco zavadil, došlo mu to dřív, než se rozezněl plechový zvuk – nástražný systém.
„Otočíme!" sykl a vyrazil maximální rychlostí.
Světlice zasyčela, zleva zazněla palba.
JFK zariskoval ještě další tři skoky, vklouzl do prohlubně, změť křovin před ním prozářil zášleh z hlavně. První kulky mu zahvízdaly jen kousek nad hlavou, další už šly vysoko. Zasunul granát, odhadl náklon a vypálil. Současně s druhým výstřelem už běžel vpřed, jeho spolubojovníci s ním, čtyřka vpravo je všechny kryla dlouhými přerušovanými dávkami.
Zaječení těžší zbraně, než byly jejich automaty, vše přehlušilo, Kováře ovanul žár z hlavně chrlící oheň, vzápětí už ale byl na úrovni rychlopalného kanónu.
Skokem překonal maskovací bariéru z natahaných keřů a malých stromků a dopadl doprostřed tábořiště sporadicky osvětleného ohněm z plynového hořáku. Úderem pažbou ze spodu poslal k zemi muže, který se k němu obracel s pistolí v ruce; vzápětí padl na zem a jemu určená dávka skončila někde v oblacích. Dvojvýstřelem složil chlapa obsluhujícího kanón, do ramene ho zasáhla kulka od jeho parťáka. Pak se třaskání slilo v nerozlišitelný chaos, Kovář se dvojnásobným překulením dostal z nejvíc exponovaného prostotu.
„Dost!" zařval, když se mu zdálo, že divokou palbu jeho mužů už nikdo neopětuje.

Ticho se zařízlo do uší téměř stejně bolestivě jako předchozí střelba. Měl pocit, že napravo slyší praskání větví, ale napůl ohlušený si nebyl jistý. Jen pomalu začínal rozeznávat ševelení listí v nočním vánku a přerývané, potlačované oddechování mužů.
Oči oslepené záblehy výstřelů si postupně přivykly na temnotu, Kovář si uvědomil, že je mu zima a musí bojovat s nutkáním cvakat zuby. Někdo o kus dál na tom byl hůř a nedokázal třes potlačit. Snažil se vybavit si, kolik lidí bylo v táboře, když do něj vpadl. Pět? Sedm? Všechno se odehrálo příliš rychle.
„Světlici!" zavelel a současně se z kolen vrhl stranou dál ke stromům, pro případ, že by někdo chtěl po zvuku vystřelit.
Nic se nestalo, jen trojka vypálil signální světlici, která při pomalém pádu ozářila okolí.
Šest provizorních lůžek, pět těl na zemi, zaregistroval, než se stíny korun stromů v pohasínajícím světle rozpily do šedi a splynuly s tmou.
„Jeden unikl," oznámil ostatním. „Pětka se šestkou ho zkusí najít. Měl by být zraněný. Pokud je to možné, chci ho živého. Čtyřka zkontroluje těla," začal udílet rozkazy.
Postavil se jako první, s hlavou nachýlenou na stranu ve snaze zachytit sebenepatrnější šramot. Při pohybu si vzpomněl na zásah do ramene. Bolelo to jako čert, ale zdálo se, že vesta opět vydržela.
„Tenhle ještě žije," oznámil mu čtyřka a levou rukou, s automatem stále namířeným na raněného, ho převrátil na záda.
Mrtví muži se chránili před nákazou podobně jako kopřivničané. Látka jejich oděvů však nebyla pogumovaná, ale napuštěná něčím, co způsobovalo, že se na pohled leskla. Masky prozrazovaly vyšší úroveň technologie, než byla kopřivnická. Průhled pro oči nebyl ze skla, ale z tvarovaného plastiku, filtry téměř splývaly s povrchem lícnic.
Až teď si JFK všiml průstřelů ramene a hrudi, které muž utrpěl.
„Ale už dlouho nevydrží," zkonstatoval. „Mrtvé odtáhněte stranou, prohlídneme si je až za světla."
Muži, které poslal, se zanedlouho vrátili i se zajatcem a beze slova ho přivázali ke stromu.
Všichni si instinktivně posedali co nejvíc do středu vysekané planiny co nejdál od stromů a života schovávajícího se pod nimi.
Něco podobného vlastně zahubilo nepřátele, také se namačkali do stísněného prostoru, napadlo Kováře, ale neřekl nic.
Silou vůle se přinutil nedívat na konejšivě syčící plamen hořáku, ale upíral místo toho pohled do tmy. Po věčnosti čekání uslyšeli šramot.
„Jankis," představil se příchozí.
Kováře při představě, že by se teď vynořil mokrý z vody, zamrazilo. „Na ostrově jsou naši lidé. Všichni těžce nemocní,

oběti první pirátské vakcinace. Máte raněné? Přinesl jsem lékárničku.“
„Nemáme,“ odpověděl někdo, podle hlasu pětka. Mlčenlivý poručík se posadil a tím jako by zmizel.

Ráno přišlo za mučivě dlouhou dobu plnou zimy a zvuků života v lese okolo nich. Těsně před východem slunce se ještě víc ochladilo a dva muži jeden po druhém zakašlali. Kovář cítil, jak to všechny vylekalo. Nachlazení mělo v tomto světě úplně jiný význam než doma.
„Vyměňte si filtry,“ oznámil sedmička, který měl na starosti karanténní záležitosti. Kovář sledoval, jak si muži ve stoje na otevřeném prostranství nervózními pohyby vyměňují opotřebované filtrační a desinfekční vložky za čerstvé. Nedokázal odhadnout, jak moc jsou jejich obavy oprávněné a jak moc jde o dědictví historie.
„Pročeště prostor ještě jednou,“ rozkázal, když skončili a úplně se rozednilo.
„Mají tu čaj, kávu a nějaké sušené polívky,“ oznámil trojka.
Kovář už všechny od vidění znal, ale pod maskami stále nedokázal poznat, kdo je kdo.
„Kdo má chuť, ať si dá,“ souhlasil. Čtyřka rozpálil kahan na plno a začal vařit, přitom v žáru sterilizoval i objevené lžíce.
JFK si zatím prohlížel maskovanou zbraň, která tu číhala na Bereniku. Nikdy nic podobného neviděl. Měla ráži něco pod dvacet milimetrů, ale neobvykle dlouhé střely. Po chvíli zkoumání objevil, že jsou ze dvou zlehka na sebe nalisovaných částí. Oddělil je a spatřil dvě velké olověné kulky spojené ocelovým řetězem.
„Sekáč plášťů vzducholodí, na malou vzdálenost to může být docela účinné, víc než zásah z třicítky,“ okomentoval jeho objev pětka.
„Ti chlapi hodně riskovali, když tady zůstali sami,“ promluvil Jankis po dlouhé době. „Podle toho, co o pirátech vím, by požadovali, aby tady s nimi byl důstojník, vysoký důstojník s velkým podílem na zisku. Jen tak by věřili tomu, že se pro ně jejich lidé vrátí.“
JFK se otočil od zkoumání zbraně a obrátil se k zajatci.
„Tenhle chlápek měl neprůstřelnou vestu, pistole se střenkami vykládanými perletí a spoustu dalších drahých drobností. Řekl bych, že ten důstojník je on,“ oznámil pětka.
„Radiostanice,“ ohlásil svůj nález muž zkoumající vybavení nepřátel. „A o polovinu menší než naše!“ dodal nespokojeně.
„Co nám k tomu řekneš?“ obrátil se JFK na zajatce.
Ten jen zavrtěl hlavou.
„Jsi mrtvý muž,“ řekl Jankis a jediným pohybem mu serval masku z obličeje.
Pod ní se objevila na okamžik vyděšená tvář s výraznou trojúhelníkovou bradou pokrytou rašícím strništěm. Záchvěv paniky zmizel, vystřídala ho netečnost.
Kovář si uvědomoval, že nemá smysl do Jankisova výslechu vstupovat.
„Odvlekli jste dva tisíce z nás, mezi nimi mou ženu a dceru,“ Jankisův hlas byl nevýrazný, plochý a o to hrozivější.
Ten muž se uměl ovládat až na samotnou hranici příčetnosti, JFK si uvědomoval, že v jeho nitru musí zuřit vichřice emocí, bouře, která by kohokoliv slabšího zničila.
„Buď mi pravdivě odpovíš na mé otázky, nebo –“
„Nebo?“ opáčil zajatec posměšně.
„Nebo tě umírání bude zatraceně hodně bolet.“
„Tak to ti raději všechno povím,“ odpověděl zajatec, Kovář v jeho hlase vycítil posměch.
Byl tvrdý, tvrdý jako tenhle svět.
Mluvil zvláštním, snadno srozumitelným slangem. Podle materiálů, které JFK před misí prostudoval, vznikl smísením několika slovanských jazyků a na východě se používal jako obecná řeč. Jak v tom figurovala téměř čistá ruština, kterou slyšel při útoku? Možná rodný jazyk útočníků?
„Já se tě nejprve budu vyptávat na spoustu věcí a ty mi budeš odpovídat. Pokud se odmlčíš, uříznu ti prst, nos a tak,“ vysvětloval mu klidně Jankis. „Časem se začnu vyptávat na věci pro nás důležité. A pokud tě někde přistihnu při lži, začne to bolet. Dokonale lhát je těžké, to ty dobře víš. A protože tušíš, co tě potká, když tvou lež odhalím, budeš nervózní a díky tomu začneš dělat chyby. Rozumíš, co ti chci říct? Můžeš mě zkusit obelhat, ale nepovede se ti to.“
Zajatec přikývl, ale Kovář věděl, že stejně nevěří.
„Potřebuji nějaké posilující léky, pro případ, že by se zhroutil,“ požádal Jankis pětku. „Taky něco na zastavování krvácení.“
Zajatec příšerné přípravy pozoroval, tvář studenou a lhostejnou.
„Rozdělte se po dvou a prozkoumejte okolí,“ přikázal Kovář zbylým mužům. „Pokud neobjevíte nic podezřelého, do dvou hodin se vraťte, zavoláme Bereniku.“
Mohl s tím počkat, ale nechtěl, aby ti poctiví chlapi viděli, k čemu se schylovalo. Do smrti by je to strašilo ve snech.
„Jankisi – dostaň to z něj, i já tam mám rodinu,“ požádal čtyřka na odchodu.
Možná by neměli noční můry, napadlo Kováře, možná je bude mít jen on.
„Máš rodinu?“ položil Jankis první otázku.
„Nemám děti,“ odpověděl zajatec.
„To je pro ně dobré,“ odtušil Jankis lhostejně. „Manželku?“
„Nežiju jako vy, jsem bohatý, mohu si zaplatit žen kolik chci!“ vypěnil muž najednou.
„Proč ne,“ přikývl Jankis. „A tvoje matka? Jak se jmenovala?“
„Co je ti sakra do toho?“
Jankisův nůž se blýskl, muž sykl, řez proťal jeho palec do půli kosti.
„Jak se jmenuje tvoje matka?“ zopakoval lhostejně Jankis.

„Valerie Andrejevna, ty zkurvysyne!“
Zajatec se předklonil, kolik mu provaz dovolil, a plivl poručíkovi do tváře. Podařilo se mu slinou zasáhnout levý filtr.
Jankis si masku beze spěchu sundal, z lékárničky vytáhl lahvičku pětadevadesátiprocentního lihu a pečlivě ji očistil. Pak si ji opět nasadil. V tomhle světě to byl pokus o smrtelný útok, poslední, který měl zajatec k dispozici. Ale poručík sebou ani neškubl. Dokonce se ani nepokusil bezmocného muže potrestat.
„Odpověděl jsi mi na otázku a já si myslím, žes nelhal. Držím dohodu,“ řekl klidně.
„Ale jestli po mně plivneš ještě jednou, vypálím ti levé oko.“
Kovář poodešel k plynovému vařiči a nalil si ještě horký čaj. Chutnal skvěle. Jankis mezitím položil další otázku. Trvalo hodinu, než se zajatec zlomil. Nejvíc ho nahlodalo, když mu Jankis při jeho lžích vysvětloval, proč lže a kde se dostal do sporu se svými předchozími informacemi.
Nakonec se dozvěděli všechno. Tedy pokud ten muž nebyl aspoň částečně připraven a neměl k dispozici dokonale připravenou lež. Jenomže to by ji řekl hned a nenechal by si z předloktí stáhnout kůži. Kovář si otřel kapky potu z tváře. Stále slyšel ten křik. Jenže na pontonovém ostrově leželi umírající civilisté.
„Tak jo, myslím, žes nám řekl všechno, co jsi věděl,“ ukončil Jankis výslech svým plochým hlasem.
„Vy po mně nebudete chtít, abych je přivolal?“ zeptal se slabým hlasem zajatec.
Bolest spojená s opakovaným šokem ho vyčerpala, Kovář přesto musel obdivovat jeho tvrdou náturu.
„Kapitáne?“ obrátil se Jankis na JFK.
„Nebudeme,“ řekl Kovář, „vzhledem k tomu, jak dobře jste organizovaní, máte určitě domluvený jednoduchý kód, jak dát najevo, že jste přepadení. Víc od tebe nepotřebujeme.“
„A teď?“ zajatec se rozhlédl po svých přemožitelích.
Hlídky se vracely, jejich hlášení byla negativní. Radista začal morseovkou přivolávat Bereniku.
„Splním slovo,“ pronesl Jankis.

Za půl hodiny se vysoko na nebi objevil postupně se zvětšující tvar Bereniky. Sestupovala v překvapivě úzké a strmé spirále.
JFK vedl muže zpět ke břehu, Jankis zůstal poslední. Když vkročili do vody, zazněl jediný výstřel a dva muži se jako na povel rozkašlali.

ZÁSKOK KRISTÝNY RUSTOVÉ

Frank Boorman pečlivě postavil plechovku přechlazeného piva na barový pultík. Nápoj měl teplotu minus jedna celá osm desetin stupně Celsia. Do chvíle, než skončí svou cvičební sekvenci, by měla vystoupat na hodnotu mezi sedmi a osmi stupni – tak to měl nejraději. Pokud bude cvičit příliš pomalu nebo rychle… nebude pivo dobré.
Odstoupil od pultu a rozhlédl se po činkách, hrazdě a boxovacím pytli dosud se skrývajících v příšeří. Aniž si to uvědomil, neutrální vzhled aristokraticky modelované tváře, která by dělala čest dávným vládcům černého kontinentu či slavným jazzmanům minulého století, se změnil v ponurý škleb. Dnes tu nebyl proto, aby si zatrénoval a odreagoval se. Dnes tu byl proto, aby se vypořádal se strachem. Kristýnu Rustovou, ženu, na které mu záleželo, čekala zkouška, při které mohla velmi snadno umřít. Poprvé se měla ocitnout v cizí realitě. Poměrně přátelské, ale… Boorman znal statistiky.
Odrazil se z místa, zdvojeným kopem vymrštil padesátikilový pytel téměř do vodorovné polohy, dopadl do kotoulu přes rameno a smrtícím úderem kumite zasáhl další pytel. Kůže povolila, ruka se mu až po zápěstí zabořila do sypkého obsahu.
Uvědomil si, že díky svému nervovému nabuzení překonal kyborgickou zpomalovací bariéru. Kdyby to viděli agenturní psychologové, označili by ho za nepříčetného, i když takto nezaútočil proti živému člověku. Jenomže – oni mu teď mohli být všichni ukradení, jen si nechtěl ničit další boxovací pytle. Místo boxování naložil na olympijskou činku čtyři velké kotouče na každou stranu a v rychlém tempu udělal deset benchpressových opakování, pak si bez velké námahy přesunul činku na ramena a vykonal dvacet dřepů.
Kristýnu čekala nebezpečná zkouška a on s tím nemohl moc dělat. Možná proto znělo první nepsané motto pracovníků Ferarius Equilibri: Nikdy se nezamiluj do agenta. A on, kyborg, se proti němu provinil.
Naložil na každou stranu další dva kotouče, zesílená osa z chromvanadiové oceli se povážlivě prohnula. Ignoroval nebezpečné namáhání kovu a vykonal dalších deset opakování tlaku na lavici. Šlo to snadno, připadal si, jako by každá část jeho těla dychtila po tom, aby mohla vykonávat nějakou činnost, aby se mohla vrhnout proti bariéře nemožného.
„Pane Boormane?“ uvědomil si, že už nějakou dobu někdo zvoní a právě vešel dovnitř.
Celé tělo měl zbrocené potem, oddychoval jako po rychlém pětikilometrovém běhu.
„Jsem tady!“ zabasoval, otřel se ručníkem a sáhl po plechovce piva.
Už stačilo zteplat, těch cvičebních kol muselo být mnohem víc, než si pamatoval.
„Omlouvám se, že ruším,“ objevila se na schodech dáma v pozdní šedesátce.
„Všimla jsem si, že jste zase doma, a vy jediný mi můžete pomoci. Josef, myslím můj manžel, se v hospodě hádá s nějakýma plešatýma mladíkama, myslím, že se jim říká skinhejdi. Znáte Josefa, nic si nenechá líbit, mám strach, že mu ublíží.“
Boorman odložil pivo.
„Hned jsem tam, paní Vedská,“ uklidnil ji.
„Víte, že jste fakt obrovskej chlap?“ pronesla stará dáma. „Josef není žádnej třasořitka, ale vy…“
„Někdo už je prostě takhle udělanej,“ odtušil Boorman.

Než vyšel ze své podzemní posilovny, uvědomil si, že dnes poprvé cvičil se svým novým iridiovým závažím. To znamenalo, že víc než o třicet procent překonal projektové maximum vlastního těla.
Místo pocitu uspokojení pocítil obavu. Na ty skiny musí být obzvlášť opatrný. Nechtěl nikomu vážně ublížit. Přeražené kosti se samozřejmě nepočítaly. Doufal, že jich je víc než pět. Jinak by to bylo nudné.
„Kolik jich je, paní Vedská?“ zeptal se.
„Já nevím, opravdu ne. Ale mají tam nějaký koncert, možná i stovka!“
Boorman se spokojeně usmál. Alespoň na chvíli zapomene, že ji čeká zkouška. Bál se, sakra, on se po tolika letech zase bál.

Kristýna Rustová se rozhlížela po sále. Připadala si jako v romantickém filmu zobrazujícím dekadentní luxus francouzské šlechty zkažený realistickým románem Charlese Dickense. Jinak si nedokázala vysvětlit nabírané rukávy, upnuté kamaše obtahující každý kousek většinou chorobně hubených nebo naopak tukem oplývajících pánských končetin, dámy zakuté do stažených šněrovaček vyráběných z velrybích kostic a všechny hosty lokálu, vlastně luxusního restaurantu, vybavené celou sadou škrabošek s otvory pro oči krytými pestrobarevnými sklíčky nebo průsvitnými leštěnými polodrahokamy. To vše kořeněné pachem nedokonale spáleného uhlí z parovozů míhajících se za nepříliš dobře vyrobenými okny.
„Ještě jednou se omlouvám,“ řekl jí Krasmun Bitzky snad po osmé. „Kdybych tušil, že budou mou žádostí obtěžovat vás…“
Kristýna se usadila jak nejpohodlněji jí korzet a krinolína dovolily. Nebylo to nic moc, asi jako by ji někdo kopal do zadku a chtěl po ní, aby se tvářila co nepřívětivěji. Přesto jí bylo jejího partnera v akci líto.
Bitzky, vysoký hubený džentlmen, který jako by vypadnul z knih Arthura Conana Doyla, se tvářil opravdu nešťastně.
„Připadám vám tak neschopná?“ odpověděla na jeho omluvu s úsměvem a tím ho dovedla do ještě větších rozpaků.
„Ne,“ zamával rukou tak razantně, až svým gestem vzbudil nelíčený zájem unylých dandyů z okolí. „Ještě jste neprošla kompletním výcvikem, a tahle akce je přece jen mírně riziková. Nenávidím, když musím vystavovat ženy nebezpečí.“
Kristýna nedokázala potlačit pobavení. Watson nebo Holmes? Holmes byl nelítostnější, ale na druhou stranu, ani Bitzkyho rozpaky nedokázaly zakrýt jeho pronikavý analytický intelekt.
„Už se stalo, přidělili vám nedostudovanou,“ poznamenala klidně. „Vím jen, že máte někoho zatknout a vaše partnerka se akce nemůže zúčastnit. Bez ní je akce neproveditelná. To je všechno, kromě pár naprosto nezbytných reálií tohoto světa, co do mě při líčení, oblékání a přípravě na transport dokázali dostat.“
Bitzky se uklidnil a souhlasně přikývl.
„Máte pravdu, omluvím se vám, až to bude za námi. Tohle je svět, ve kterém existují čarodějové.“
Vrhl na Kristýnu letmý pohled, jako by si nebyl jist, zda jeho informaci stráví. Neřekla nic. Na spoustu věcí už si v průběhu výcviku zvykla.
„Člověk, po kterém jdu s agentkou Fiore, je čaroděj,“ pokračoval. „Jenomže jeho schopnosti jsou mimo rámec tohoto světa, současně je zatraceně bezohledný. Naše teorie, pro kterou sbíráme důkazy, a tato schůzka nám jich měla pár obstarat, je, že jde o imigranta pocházejícího odjinud. Rozumíte mi?“
„Jistě,“ přikývla Kristýna. „A proč tady musím být já v roli vaší ženy?“
„Protože Cagnus, tím myslím náš objekt, je poněkud vášnivý – spíš sexuální psychopat. Fiora představuje typ ženy, která ho nutí riskovat. Doufali jsme, že při tomto rozhovoru, který má být sám o sobě pro něj velmi důležitým, se pokusí Fioru, tedy vás, získat. Takto nalíčená a s parukou jste jí opravdu velmi podobná.“
„Ehm,“ pronesla Kristýna a pak se dotkla revolveru S&W 360 PD AIR-LITE SC. Byl malý, díky scandiovému rámu a titanovému nábojovému válci lehoučký a bez problémů se vešel do pompadourky, kterou si nesla přivázanou na levé ruce. Dvoupalcová hlaveň ráže .357 magnum by sice asi na nosorožce nestačila, ale na humanoidního tvora mužského pohlaví do hmotnosti pět set kilogramů bez extrémního přídavného pancéřování s bezpečnou rezervou.
„Pan Cagnus je sice poměrně silný čaroděj, ale mohu vás ubezpečit, že už jsem zvládl pětinásobnou přesilu takových, jako je on,“ řekl náhle Bitzky.
Kristýna se zarazila.
On se nechlubil, snažil se ji pouze uklidnit. Jenomže docílil právě opačného účinku. Čaroděj? Revolver najednou nepůsobil dostatečně uklidňujícím dojmem.
„Náš odhad je, že při předávce zboží, jisté zde módní a ceněné psychoaktivní látky, které budete asistovat, se na mě pokusí vyvinout nátlak, aby mě zlomil. A podle toho odhadneme, co je zač.“
„Aha,“ řekla pouze.
„Oni vám neřekli ani tohle?“ Bitzky se najednou zatvářil ustaraně.
„Ne, dozvěděla jsem se pouze, že mám zaskočit za agentku vystupující v roli manželky.“
„No, můžeme to ještě zrušit,“ nabídl jí.
Kristýna Rustová zavrtěla hlavou.
„To je v pohodě, myslím, že to zvládnu.“
„To jsem rád,“ Bitzky se ulehčeně pousmál, „a teď mě prosím omluvte,“ požádal se svým nenapodobitelným suchým šarmem, „odskočím si koupit noviny. Noviny Sportující aristokrat stočené v levé ruce jsou naším domluveným poznávacím znamením, že dohoda platí a obchod uzavřeme.“
„Samozřejmě,“ přikývla Kristýna a pak si uvědomila, že gesto odkoukala od hereček francouzských romanticko-historických filmů.
Sakra, proč ne, ospravedlnila se v duchu, sem se hodilo úplně přesně.
Číšník před ně postavil dva šálky čokolády a diskrétně se vzdálil. Pokynula Bitzkymu, že je vše OK a může odejít. Pak

ho sledovala za vlnitým sklem restaurantu.
Přešel ulici, ve stánku si koupil noviny. Vkročil do vozovky a zamával na ni, že vše je v pořádku a už se vrací. Ulicí se mihnul těžkopádný parní vůz s královským emblémem, Bitzky zmizel a zůstala po něm jen krvavá skvrna na asfaltu.
Kristýna Rustová potlačila prvotní impuls vyskočit ze židle. Pak chvíli zápasila se svým zděšením, s faktem smrti známého člověka, potom s hrůzou, že zde zůstala sama. Po pěti minutách se jí podařilo uklidnit se a srdce už jí nebilo jako splašené. Nemohla si pomoci, zůstala sama – dvě základní pravdy, se kterými se musela vypořádat.
Vypila čokoládu, i čokoládu mrtvého agenta, a teprve poté se znovu přinutila uvažovat nad svou situací. Neznámý čaroděj ji pozná, protože ji bude považovat za Fioru. Bude se ho muset nějak zbavit a pak se vrátit domů. Cestu znala.
Oči měla najednou plné slz. Poprvé viděla umřít kolegu. Hloupou náhodou, a o to to bylo horší.

KARPATSKÝ OBLOUK
Krystal se snažil udržovat stálý kurs 110 a podle barometru výšku patnáct set metrů. Kovář, poučen zkušenostmi uplynulých dnů, odhadoval, že jsou necelý kilometr nad povrchem země. Podle přístrojů uháněli vpřed rychlostí sto pět kilometrů za hodinu. To znamenalo, že za posledních deset hodin urazili víc než tisíc kilometrů. Po levé ruce permanentně, občas blíž, občas až na hranicích viditelnosti, rozeznávali hřebeny Karpatského oblouku. Obzvlášť zpočátku, když se přiblížili k Tatrám, až se zdály na dosah ruky, měl JFK z těch sněhem postříbřených vrcholů strach. Uvědomoval si, že dříve nebo později budou muset přeletět přes ně. A už vůbec se netěšil na putování mezi nebetyčnými štíty Velkého Kavkazu. Právě tam je vedla slova pirátského důstojníka, který zemřel, kterého Jankis zabil milosrdnou ranou do čela mezi oblými beskydskými kopci.
„Dáme pivo?“
Kovář vzhlédl k mohutnému muži, který dny i noci trávil u přístrojů ve velitelské kabině.
V očích měl sveřepost, zdálo se, že kromě hlubších a hlubších vrásek ve tváři na něm námaha a zodpovědnost, kterou vzal na svá bedra, nezanechávají žádné stopy.
„Jo, rád,“ přitakal Kovář.
Přestože letěli rychle a poměrně vysoko, slunce vznášející se na obloze jen kousek od nich způsobovalo, že se teplota v kabině vyšplhala až do blízkosti třicítky.
Kovář vytáhl z lednice džbán a oběma nalil, pak do sebe s požitkem překlopil půllitr chladného a občerstvujícího hořkého ležáku.
„Pokud správně počítám, ze sudu, který jste vzal s sebou, už moc nezbývá,“ pronesl trochu lítostivě a zamyšleně se zaposlouchal do svištění vzduchu narážejícího na trup. Měl pocit, že podle jeho síly – a hlubokého brumlání motorů – dokáže odhadnout, jak rychle letí.
Krystal pokrčil rameny.
„To je osud každého dobrého piva, jednou prostě dojde.“
JFK odložil půllitr na jeho místo a zakroužil rameny, aby si odpočinul od dlouhého sezení nad mapami.
„Jdu navštívit doktorku Kaňkovou.“
„Jo, potřebuje to. Co musí vydržet ona, by zabilo každého chlapa,“ povzdechl si hlavní kormidelník, ale když mu JFK věnoval tázavý pohled, tvářil se, že upírá pohled kamsi před sebe, do místa, kde se v blankytné modři protínají rovnoběžky.
„Vezmu jí zbytek pití, co je v ledničce,“ řekl Kovář místo pozdravu.

Karanténní zóna se nacházela až na zadní palubě, oddělena od ostatních obytných prostor úzkou lávkou zavěšenou na nosné konstrukci vzducholodě jen pár metrů pod obrovskými válcovými balonety, které v sobě uschovávaly drahocenné helium, nosný plyn Bereniky. Celá cesta nepředstavovala víc než sto metrů, ale JFK zabrala přes půl hodiny, protože se musel svléci do naha, pak za bedlivé kontroly hlídek přejít přes ocelovou lávku a obléct se do bílého overalu z bezpočetným praním ztenčené látky.
Nesl s sebou pouze balík delikates, který si za mlčenlivého souhlasu vyzvedl z lodní kuchyně, a kanystr s pivem. Základních potravin měli v karanténní zóně dost.
V místnosti, která doktorce Kaňkové a jejím dvěma kolegyním sloužila jako hlavní obytný prostor, se setkal s její věrnou souputnicí, mladou nenápadnou ženou, jejíž jméno si zapamatoval až napotřetí a ještě se o to musel snažit. Jmenovala se Jana Kuriová a v kopřivnické hierarchii byla zdravotník těsně před získáním oficiálního titulu lékař. Její nadřízená a podle všeho i přítelkyně doktorka Kaňková o ní mluvila jen v superlativech.
Kovář položil balík s dobrotami na stůl a z plechového kanystru jí nalil do sklenice, která byla původně určená k vyšetřování moči pacientů, štědrou dávku ležáku. Pěna přitom potřísnila duralový stolek.
„Jak se daří?“ zeptal se, i když nemusel.
Podle hlubokých vrásek a nevyspáním a možná i pláčem začervenalých očí si mohl odpovědět sám. Na Morávce naložili dvacet lidí infikovaných pro Kopřivničany vražedným chřipkovým kmenem. Piráti je tam nechali, protože i oslabené viry, které použili k imunizaci, se ukázaly pro část zajatců smrtící.
„Už umřeli tři lidé,“ odpověděla mu unaveným hlasem. „Jeden starší člověk a dvě děti,“ dodala.
Kováři jí bylo líto, ale nemohl jí pomoci.
„Zdá se, že ti tři jsou poslední!“ přerušil je neobvykle zvonivý hlas doktorky Kaňkové.
„Ostatní se vzpamatovávají, vakcína připravená podle postupu 34 pomáhá!“ skoro jásala.
„Postup 34?“ nechápal Kovář.

„V roce 1934 vyrobil doktor Babinec vakcínu, která zachránila život několika desítkám občanů, kteří se nakazili při stříhání ovcí," vysvětlovala Kaňková.
Kovář si až teď uvědomil, že přichází zahalená jen do tenkého sepraného županu a na obličeji má ještě zřetelně vytlačenou linku od gumové masky.
„Nalijte mi, kapitáne," požádala, „jsem šťastná," opřela se o opěradlo, dopřála si několik loků a usnula.
„Pracovala šestatřicet hodin," vysvětlila JFK Jana Kuriová. „Nechtěla, abychom se vystavovaly riziku všechny."
„Chápu," přikývl Kovář. „Ale to je dobrá zpráva, ne?" snažil se budoucí lékařku pozvednout na duchu.
„Ano – ale ty dvě děti," zavrtěla hlavou. „Umřely mi pod rukama."
Na to Kovář neměl co říct.
Byl zvyklý na ztráty, ale ne na ztráty tohoto typu.
„Dohoníme je včas, nebojte se," řekl na rozloučenou.
Když odcházel, zahlédl v odlesku lakovaných dveří zkoumavý pohled Jany Kuriové, kterým ho provázela.
Nedokázal rozluštit, co znamená, a v další chvíli na něj zapomněl, protože se z reproduktoru napojeného na palubní telefon ozval Krystalův hlas:
„Před námi osídlená oblast, opakuji, před námi osídlená oblast. Vyhlašuji pohotovost!"
„Poručík Jankis," ozval se ledový hlas, „všechny dělové věže jsou v plné pohotovosti."
„Jsem v centrále do deseti minut," zavrčel Kovář a za poklusu ze sebe odhazoval šaty. Čekala ho sprcha, ofukování horkým vzduchem a pak krátké opékání pod ultrafialovou lampou.

Hřeben Karpat teď před nimi defiloval v celé své kráse, vinul se v obrovském oblouku od severu k jihu, už na počátku druhé poloviny září se některé jeho vrcholy chlubily čerstvým sněhem, vegetace ve vyšších polohách odložila zelenou a oděla se do proměnlivých barev podzimu.
Jindy by Kováře hory, které museli přeletět, zajímaly víc, teď však jeho pozornost poutala městečka nebo vesnice pod nimi. Z výšky rozeznával, že je jich víc a spojuje je síť šedivých, pravděpodobně dlážděných nebo betonových cest.
Berenika stále uháněla stokilometrovou rychlostí, lidské osídlení před nimi se zvolna přibližovalo a zkracující se vzdálenost odhalovala další a další detaily.
„Může tu žít tak třicet, čtyřicet tisíc lidí," odhadoval Krystal.
„Myslíte, že jsou organizovaní společně? Že je nerozděluje karanténa?" zeptal se Kovář.
„Právě jsme dalekohledy prozkoumali cestu mezi dvěma nejbližšími městy. Nemají tam žádné závory, stráže, řekl bych, že celá tahle oblast tvoří jeden celek," zamíchal se do debaty poručík Jankis.
Nebyl přímo ve velitelské kabině, ale v dělové věži třicítkového dvojčete měl zřízený odposlech.
„Pak bychom měli vidět zábrany, kterými se chrání před kontaminací z divočiny," poznamenal Kovář.
Krystal jen přikývl a vedl Bereniku o stovku metrů níž. Stačilo to, aby zesílil pocit rychlosti, kterou se pohybovali.
„Vidím je," ozval se znovu Jankis. „Velké dřevěné a drátěné ploty. Oddělují obydlené území od nížiny. Druhou hranici zřejmě tvoří hory."
„Ale to mají k dispozici tisíce, spíš desetitisíce kilometrů čtverečních," vydechl technolog a v jeho hlase se vznášela závist.
„Musí být bohatí. Ta obrovská stáda dobytka!"
„Podle těch budov se nezdá, že by si žili nějak moc dobře," zapochyboval neviditelný Jankis.
JFK si vzal silný triedr zavěšený na stěně a začal metodicky propátrávat terén před nimi. Řízen podvědomím vojáka zkoumal pahorky a další místa vhodná pro umístění děl a další vojenské techniky.
„Nehrozí nám z jejich strany nebezpečí?" nadhodil.
Kvalita vojenských staveb napůl schovaných mezi stromy a křovím ostře kontrastovala s nuzností příbytků obyvatelstva. V Kopřivnici nebyl rozdíl zdaleka tak markantní.
„Anděl blížící se v noci je nepřítel, Anděl přilétající ve dne je posel, obchodník a přítel," odpověděl Krystal přesvědčeně a Michal u vertikálního kormidla souhlasně přikývl.
Kovář neodpovídal, jen dál soustředěně sledoval okolí.
„Spojení?" houkl stručně do telefonu.
„Projíždíme obvyklé frekvence, ale neodpovídají nám," dostal okamžitou odpověď.
Současně zahlédl stříbrný lesk vysokých antén a pobíhání drobných postaviček u pahorku, který by každý rozumný taktik využil jako první obrannou pozici.
„Nařiďte maximální stoupání, první důstojníku," štěkl najednou na Krystala, dalekohled stále přiložený k očím. „A držte kurs, nechci se k nim natočit bokem."
Šéftechnolog spolkl své překvapení a zaplavil mikrofon u kormidla lavinou rozkazů.
„Vrtule vertikální tah pětatřicet stupňů, výšková kormidla naplno nahoru, všechny motory otáčky k červené rysce, rozjeďte čerpadla a plňte balonety!"
Berenika se zachvěla jako živý tvor a podlaha se začala zvolna naklánět.
„Kontrolujte, zda mají motory plynulý přívod nafty! Pozor na bubliny!" hulákal dál Krystal.
„Podélný sklon devět, deset, jedenáct stupňů," hlásil druhý kormidelník, „příčný držíme na jeden a půl, jeden a tři čtvrtě – zahajte dovažování, levé kormidlo…"
JFK přestal vnímat hlasy mužů snažících se z Bereniky vymačkat maximum, soustředil se jen na výškoměr a pozemní dělovou věž, která se podle jeho odhadu připravovala ke střelbě.
Tisíc tři sta metrů, tři sta dvacet, tři sta padesát, hlásil barometrický výškoměr. Současně se však stále přibližovali.
Kovář se neodvažoval vystavit jako cíl celý téměř třísetmetrový profil gigantické vzducholodě.

Ať nestřílejí, ať se pletu, zaklínal se v duchu.
Nepletl.
Ze zdánlivě miniaturních hlavní se zablesklo, o sedm sekund později uslyšeli rachot krátké dávky.
Ručička se vyšplhala k šestnácti stům metrům, JFK se musel přidržovat, aby ustál podélný náklon.
„Mají nabito špatnou municí, podruhé to bude horší," zamumlal Krystal a dál se věnoval kormidlu a mikrofonu.
JFK rychle kalkuloval, jak vysoko a daleko nepřátelé dostřelí. Odhadoval na dva až tři kilometry, víc ne.
Zahřměla další dávka, tentokrát nedaleko Bereniky, ne dál než několik set metrů, vykvetly ohnivo-kouřové koule explozí.
Kovář cítil, jak mu na okamžik přestalo bít srdce. Pro gigantickou vzducholoď to znamenalo výbuch v těsné blízkosti.
„Stoupáme třicet metrů za sekundu," zařval najednou Krystal. „To je moc, balonety se nesmí rozevírat tak rychle! Zastavte plnění heliem a zahajte aerodynamické brždění!"
Další kanonáda šla pod, Berenika se zatřásla, když se do ní zespodu opřela tlaková vlna. K palbě první dělové věže se přidaly další, ale ty se nacházely dál a žádná nedostřelila dostatečně vysoko. Kovář si uvědomil, že mu hučí v uších, začal horečnatě polykat, aby vyrovnal bleskovou změnu tlaku. Přitom však nepřestával sledovat prostor před nimi.
Měl nepříjemný pocit, že je čekali, že padli do připravené léčky.
Oblé tvary, které ještě před chvílí považoval za pahorky, se najednou zvedly do výše a stoupaly neskutečnou rychlostí, zdánlivě poháněny ohněm šlehajícím z trysek obrácených k zemi. Byl to však jen první dojem. Berenice se do cesty postavila stěna z uvázaných horkovzdušných balónů.
„Jankisi, začněte je likvidovat od pozice jedenáct doleva!" zahřměl Kovář.
„Výška dva tisíce devět set metrů!" zaječel někdo.
Podlaha se zatřásla, ocelový gong se zahryzl do uší, JFK se neudržel na nohou a upadl. Zasáhli je, zasáhli je těsně předtím, než se dostali do bezpečné výšky. Postavil se, jeho první pohled patřil ručičce výškoměru. Stále stoupali, ne už tak rychle, ale stejnoměrně. Třicítkové dvojče se rozječelo a první bezchybnou dávkou zasáhlo balón. Kupodivu se nezřítil, ale dál stoupal. Z otvorů v neforemné gondole pod ním se vysunuly spřažené kulometné hlavně a začaly chrlit oheň.
Kupodivu nic nezasáhly.
„Neví, jak jsme velcí, a nemají odhad vzdálenosti," řekl spokojeně Krystal.
„Sejměte gondolu dalšího balónu v pořadí! Až se to podaří, ostrá otáčka doleva!" vydal JFK nové rozkazy.
Balóny během pár desítek sekund vystoupaly do úrovně Bereniky, bylo jasné, že je nedokáží přeletět, aniž by se vystavili palbě
„Když ostrá, tak ostrá," ucedil šéftechnolog. „Připravte se vyvažovat!" zahulákal, aby přehlušil ostrý štěkot dvacítek.
Gondola před nimi dostala zásah, současně se Berenika začala stáčet vlevo. JFK měl pocit, že odkudsi zezadu za nimi přiletěl záblesk ohně, ale nevěděl, zda je doopravdy dostihl.
Tři balóny před nimi připomínaly řešeto, ale díky výkonným hořákům dál držely výšku. Vzducholoď se postupně dostala nad ně a díky tomu unikla ostřelování z gondol.
JFK si uvědomil, že se klepe zimou a má závratě. Výškoměr ukazoval tři tisíce pět set metrů a stabilizoval se.
Ulevilo se mu.

KOČKY A KOCOUŘI

Komtesa de Villefort za sebou unaveně zavřela dveře do své kanceláře. Papírování považovala za nejhorší práci na světě. Tedy pokud zrovna na misi neumírala hlady, nestříleli po ní otrávené šípy nebo se nesnažila zbavit půltuctu maháradžů, kteří kvůli ní byli ochotni rozpustit své obrovské harémy. Akce, ze které se vrátila, byla krátká, víceméně diplomatická a současně extrémně náročná na každé pronesené slovo, rozevření vějíře nebo mrknutí. Všechno zvládla, více méně dokonale, ale psaní podrobného hlášení – tak podrobného, aby uspokojilo administrátory a hlavně sociology a etiky – ji naprosto vyčerpalo.
Potřebovala vypnout, odpočinout si. Zajít na sklenku vína s Johnem. Na tohle byl nejlepší, mohla s ním mlčet, užívat si klid a věděla, že až se na něj podívá, bude tam, chytrý, silný chlap, připravený nabídnout jí rámě a doprovodit ji domů, nebo s ní dál nádherně mlčet. Jenomže John byl někde v pekle virové reality a nikdo nevěděl, zda se vrátí se zdravou kůží. Komtesa de Villefort si povzdychla, ale nelitovala. To byl osud mužů, jako byl John Kovář, vydávat se na místa, odkud nebylo snadné vrátit se. Projít peklem, zkázou, smrtí, a přesto si v sobě uchovat alespoň malou neponičenou část vlastního já, část muže, kterého měla ráda.
Vlastně nezáleželo tak moc na tom, zda ho uvidí zítra, pozítří či za mnoho měsíců. Věřila, že ho uvidí, a to stačilo. Vzpomínka jí umožnila překonat nával únavy a chmur. Znala lidi, kteří na tom byli mnohem hůř než ona, například Lenka Lavassi, která se už třetí týden zotavovala z těžkých zranění utrpěných v akci.
Ta potřebovala povzbudit, pohladit slovem nebo doopravdy. Andrea de Villefort se vytočila na patě, vrátila se do kanceláře a po chvíli hledání našla jednu velmi speciální bonboniéru. Tím, že ji neodevzdala, se vlastně provinila pašováním, ale Andrea de Villefort měla vlastní pohled na pravidla a jejich dodržování. Navíc každý jednotlivý bonbon měl jiný účinek a když pročítala kaligraficky vyvedené popisky na zlatých fóliích, téměř se červenala. Kvůli něčemu takovému stálo za to provinit se proti předpisům.
Chytila krabici ze smaragdy vykládaného týkového dřeva pod paži a místo do podzemních garáží sjela výtahem ještě hlouběji, do agenturní nemocnice.
Vlastně to nebyla skutečná nemocnice v agenturním slova smyslu, ale malé, základní technikou vybavené oddělení sloužící k rychlé a spolehlivé léčbě zlomených končetin, průstřelů plic, občas i mechanicky poškozené míchy a středně

těžkých mozkových poškození. Prostě standardní zranění, která si agenti při své službě obvykle dříve či později přivodili. Lavassi chtěli z nějakého důvodu převézt do ústředí, ale Villefortová se postavila proti – poté, co věc konzultovala s místním šéflékařem, svým dobrým známým.
Z pokoje, kde se zotavovala doktorka Lavassi, vyšel muž v bílém plášti a s typickým lékařským minipočítačem na předloktí. Věnoval komtese zběžný pohled a šel za dalšími povinnostmi. Andreu to překvapilo, místní personál znala dobře a tenhle byl cizí. Na druhou stranu, Agentura, pokud to administrativu zajišťující umělá inteligence KILLER určila jako výhodné, neváhala potřebného člověka hnát přes dvacet kontinentů pěti paralelních světů.
Zaklepala, počkala, až ji slabý hlas vybídne ke vstupu, a pak teprve vešla.
„Vítej zpátky," pozdravila Lavassi hned od prahu.
Trochu pohublá blondýnka se zatvářila udiveně.
„Netušila jsem, že jsem na tom tak špatně, abys mě musela vítat při návratu do světa živých!"
Andrea de Villefort si přitáhla židličku a se samozřejmou elegancí sobě vlastní se na ni posadila.
Kritickým pohledem se přitom zastavila na svých lodičkách.
„Nechala jsem se ukecat prodavačem, myslím, že mi nesluší, jsou moc sexy," zhodnotila je.
Lavassi se zatvářila smrtelně soustředěně.
„Ano," potvrdila její verdikt po chvíli. „Jsou moc prvoplánově sexy, a to ty nepotřebuješ."
Obě ženy se zasmály.
„Proč to vítání zpátky?" vrátila se Lavassi k původnímu tématu.
„Ty jsi vědec," odpověděla jí Villefortová vážně, „a tohle pro tebe byla výjimečná záležitost. Ale my, poskoci pro každou práci, víme, že jedna věc je přežít a druhá vrátit se do života. Znám spoustu živých zombií. Ale ty ses vrátila, jsi to opět ty, stará dobrá, teda mladá a skvělá," obě kamarádky se zasmály, „Lenka Lavassi, která odhání nadržené samce devítiocasou kočkou."
Pokoj vyplnil řehot.
„Jak jsi to poznala?" zeptala se po chvíli Lavassi vážně.
Komtesa de Villefort místo odpovědi vytáhla z kabelky zrcátko a nastavila jí ho před obličej.
„Opět nalíčená, opět v plné polní!"
Sestra konající službu nakoukla do pokoje, aby se přesvědčila, že pacientka nepropadla do nějakého podivného záchvatu šíleného smíchu. Když poznala Villefortovou, přátelsky na ni mávla a zavřela dveře.
„Ve stolku mám šampaňské, otevři ho, prosím," snažila se popadnout dech Lavassi.
„Od kdy patří šampaňské k rekonvalescenci? Tak moc o nás zase Agentura nedbá," divila se na oko Villefortová, ale už studovala etiketu.
„Hm, velmi dobrý ročník, takové už jsem pár let neochutnala. Přinesl ho Piere?"
Lavassi odpověděla pomalým mrknutím.
„Ó!" zatvářila se Villefortová pohoršeně. „Tak to možná budeš potřebovat tuhle bonboniéru!"
Po zbytek času, který jim zabralo vypití lahve, se smíchem studovaly účinky jednotlivých bonbónů.
Když se pak Andrea loučila, měla nejlepší náladu za posledních pár týdnů. Je dobré mít přátele, napadlo ji, když pomalu odcházela chodbou. Cestou se ještě stavila u hlavní sestry.
„Nevíte, kdy Lenku pustí?" zeptala se. „Chtěla bych pro ni uspořádat oslavu."
Hlavní sestra, starší žena s laskavýma očima a vlasy, které potřebovaly obarvit, jen rozhodila rukama.
„Předvčerejškem její léčení převzal doktor Kami Asawa se svými lidmi. Ti se s námi vůbec nebaví."
„Děkuji," rozloučila se Andrea přátelsky, ale její uvolněná nálada byla ta tam.
„Kami Asawa," procedila skrze zuby. Nebylo úplně jisté, že darebák v jedné realitě bude darebákem i v jiné. Čím větším lotrem však dotyčný byl, tím to bylo pravděpodobnější. Občas se objevily výjimky, jednou navštívila realitu, ve které Adolf Hitler zůstal u svých depresivních akvarelů a nestal se velkým vůdcem Třetí říše. Sedmdesáti milionům mrtvých, které si vyžádala válka se Stalinem, to asi jako velké vylepšení určitě nepřipadalo.
Kami Asawa byl silná osobnost, šedá eminence nechvalně známé japonské lékařské jednotky U-731 provádějící za druhé světové války experimenty na lidech, civilistech i válečných zajatcích. Neměl žádné etické zábrany, ale byl natolik chytrý a protřelý, že ho nikdy neobvinili z těch nejtěžších zločinů proti lidskosti. V jeho případě se navíc nedostatek jakékoliv humanity pojil s pronikavým intelektem a intuicí, která z něj dělala nedostižného chirurga a lékaře obecně. Villefortová si myslela, že takové lidi, bez ohledu na to, jak dobří jsou, by Agentura neměla zaměstnávat. Jenomže najímání lidí se řídilo vnitřní politikou jednotlivých divizí a největší slovo měli šéfové oddělení.
Cestou k vozu zavolala známé číslo.
„Marty?"
„Nazdárek, Andreo, předpokládám, že něco potřebuješ, jinak bys nevolala."
„Máš pravdu, ale jednou ti to vynahradím," přislíbila.
„Jak?"
I ve telefonu vycítila široký úsměv Martyho Anaheima. Navzdory svému jménu vypadal jako ztělesnění ruského medvěda, měl sedm dětí a jeho žena Gal byla tak drobná, jak byl on mohutný.
„Zorganizuji piknik na pláži, divadelní představení pro děti, výlet na lodičkách, utahám vám děti tak, že usnou jako nemluvňata."
„To zní dobře," pronesl vážně Marty, „ale kluci se budou zase chtít bít samurajskými meči jako minule," v jeho hlase už teď rozeznávala starost.
„Přinesu nějaké tupé nebo dřevěné a medisoupravu na napravování polámaných a posekaných prstů."
„Kdyby tě slyšela Gal, nebyla by žádná párty," zasmál se Marty.

„Co potřebuješ? O zbytku se dohodneme později," přešel k věci.
„Potřebuji seznam lidí z Agentury, kteří přiletěli v průběhu posledních," zaváhala, „tří dnů. Pokud možno i s udáním důvodu."
„Nikdy nezklameš, pokaždé žádáš víc, než člověk zvládne. Ozvu se ti, jakmile to budu mít," ukončil Marty rozhovor profesionálně. „A na tu párty se těším."
Andrea kývla hlídce, nastoupila do výtahu a nechala se vyvézt ke garážím. Ty už nesloužily pouze Agentuře, ale také dvěma nedalekým bankám a jedné společnosti pro export import. Villefortová spěchala ke svému vozu, ztichlým podzemím se rozléhalo klapání podpatků, krátce mávla do kamery, která se natočila jejím směrem. Hlídači se nudili a rádi se podívali.
Porsche jí zablikalo na pozdrav, o dva vozy dál naskočil ševelící motor, pak zase zmlkl. Klaply dveře, z černého nablýskaného vozu se vynořil muž v černém obleku, s decentní šedou kravatou a havraními, na krátko ostříhanými vlasy.
„Nepotřebujete někam svézt?"
Andrea sklouzla pohledem přes zlatý snubní prsten a sponu s diamantem zpět k vozu. Dvanáctiválcový Mercedes biturbo AMG.
„Ty vlasy vám fakt ladí s barvou auta," poukázala.
Muž se na okamžik zatvářil nejistě.
„Jo, je to nejrychlejší auto, ve kterém může šéf banky jezdit, aby si nezadal," našel vhodnou odpověď, v níž dokázal předvést své postavení.
Villefortová rozuměla obojímu – touze po rychlosti i touze po pohodlí a s chutí s Vincentem Vegou prohlížela katalogy supersportovních aut, když si drsný agenturní veterán vybíral, za co utratí pár babek, které dle vlastních slov dostal za jeden melouch. Jaký, to se Andrea raději nezajímala. Tato téměř dvoutunová limuzína však nenabízela v dostatečné míře ani jedno, ani druhé. Možná byla zatraceně rychlá a výkonná, ale elektronické systémy oddělovaly řidiče od motoru jako řada úředníků schvalující jeho rozhodnutí.
A už vůbec neměla ráda muže, kteří si barví vlasy a hned do druhé věty nacpou informaci, kolik vydělávají prachů.
„No, potřebovala bych svézt, ale tohle vypadá jako strašně nemotorné auto a já dnes spěchám," zahrála lítostivě soucitný výraz.
Jako by mávla býkovi před očima rudou vlajkou.
„Na stovku za čtyři celé dvě desetiny sekundy, na dvě za necelých třináct," vychrlil bankéř a téměř se u toho zakoktal.
„No, možná," nepřela se Villefortová, otevřela dveře svého Porsche, sundala si lodičky a když se soukala do anatomicky tvarovaného sedadla, dovolila, aby se jí minisukně vykasala přesně k rozhraní krajky jejích punčoch.
Muž z ní nespouštěl pohled.
„Já budu venku za sedm sekund, dalších pět na vás počkám. Pak byste mě mohl pozvat na skleničku. Ale jak říkám, dnes prostě spěchám, a to vaše auto…" věnovala mu poslední lítostivý úsměv, zavřela a otočila klíčkem ve startéru.
Bankéř urychleně nastupoval.
Villefortová dotykem ukazováku aktivovala automobilový telefon.
„Mám volnou cestu?" zeptala se známého stařík a v kukani.
„Jistě, madam, můžete vystřelit jako čertík z krabičky."
„Díky," rozloučila se komtesa, zařadila jedničku a přišlápla plynový pedál.
Zabouření motoru se odrazilo od stěn, nízkoprofilové pneumatiky z extrémně přilnavé kaučukové směsi se přilepily k podkladu a katapultovaly stříbrný sporťák vpřed.
Kousek za výjezdem z garáží zastavila u chodníku a pozorovala sekundovou ručičku palubního chronometru.
Telefon zazvonil, přijala hovor.
„Madam?" ozval se starý hlídač. „Na toho pána, který se za vámi tak hnal, už nečekejte. Nevybral zatáčku a probourал se přepážkou do protisměru."
„Ještě jednou děkuji, přeji hezký zbytek služby."
„A vám pěkný večer, madam."
Villefortová se zařadila do proudu aut. Kam pojede záviselo na tom, co se dozví od Martyho.
Ozval se ani ne za deset minut.
„Tak jo, mám to," přešel rovnou k věci. „Předevčírem dorazil doktor Akawa s kompletním týmem a skupinou šesti technických specialistů. U nich jsem nedokázal zjistit, co jsou zač. Všichni pracují pro vojáky. Jo, a taky s nimi přiletěli čtyři chlápci. Ti jsou naprosto neprůhlední."
Neprůhlední znamenalo v agenturním slangu, že jejich průvodní dokumenty byly naprosto prázdné.
„Akawovi bodygárdi," odhadla Villefortová. „Vojáci, když někoho chtějí zamaskovat, to udělají tak blbě, že na něho ukážou prstem."
„Jo, přesně," souhlasil Marty. „Dej na sebe prosím pozor."
„Jasně, znáš mě, jsem opatrná holka," odpověděla Villefortová, odbočila do rychlejšího pruhu, aby se nedostala mezi dva kamiony, a pak se zařadila zpět.
„No právě," povzdechl si telefon a oněměl.
Villefortová místo ke svému bytu číslo jedna zamířila k bytu číslo tři. Starých zvyků se člověk zbavuje obtížně a ona se o to ani nepokoušela. Vždy, v každé realitě, na každé misi měla víc míst, kde se mohla ukrýt, vylízat z ran nebo vybavit.
Zatímco se proplétala večerní špičkou, přemýšlela, proč byl na léčení Lenky Lavassi nasazen vysoce utajený vojenský lékařský tým. Tahle akce musela být posvěcena shora. O co šlo? Kdo to zařídil? Komtesa neměla ráda otázky, na které neznala odpovědi. Zvlášť, když se týkaly jejích blízkých.

PO STOPÁCH NEPŘÁTEL

V bezpečné výšce tři a půl tisíce metrů vykonal Roman Krystal s Berenikou ještě jeden okruh nad osídlenou oblastí. John Kovář se díval z okna a mapování nechal na navigátorovi a jeho zástupci. Lidé v záhybu karpatského oblouku obývali území o rozloze zhruba pěti tisíc kilometrů čtverečních. Průmyslu však měli pomálu, zdálo se, že se specializují na chov obrovských stád dobytka.

„Opravy dokončeny," ozval se v telefonu Jankisův odlidštěný hlas.

„Co všechno bylo poničené?" chtěl vědět Krystal od kormidla.

„Dva průstřely pláště, jeden nosného balónu. Ten se však automaticky zacelil pomocí vnitřní vrstvy fedexu," hlásil Jankis, „předám velitele opravárenské čety."

Mezi Krystalem a šéfem opravářů chvíli létaly salvy zkratkovitých otázek a odpovědí prošpikované technickými termíny, kterým JFK rozuměl jen částečně. Pochopil jen, že se Krystal ujišťuje, zda byla provedena i kontrola nosných lan zpevňujících kostru Bereniky a snaží se společně s opravářem zjistit, o kolik drahocenného helia přišli.

„Máme signál! Někdo se s námi snaží navázat spojení!" ozvala se radiocentrála.

„Vezmu si to," přerušil ostatní diskuze Kovář.

„Halo, halo, tady plukovník Veren Belberov," ozvalo se měkkou bulharštinou.

Mluvčí postupně přešel do ruštiny, dalšího jazyka a pak to zkusil lámanou němčinou. „Rozumíte mi? Vzducholodi, slyšíte mě?"

„Můžete mluvit kapitáne, uslyší vás," oznámil muž z radiocentra.

„Tady John Kovář, kapitán vzducholodi Berenika, patřící ke vzdušné armádě státu Kopřivnice," odpověděl JFK. „Proč s námi chcete mluvit, potom, co jste se nás pokusili sestřelit?"

„Pokusili," plukovník Belberov se to nesnažil zastírat. „Dostali jsme na vás zakázku od otrokářů, co pracují pro kavkazany. Předpokládali, že jim někdo poletí v patách."

JFK se podíval na Krystala. Informace, které získali od zajatého důstojníka, se potvrdily.

„Čím vám zaplatili?"

„Nic moc, jeden starý motor, vysílačka a informace, že tudy poletíte a máte spoustu prímovního vybavení."

„A co si slibujete od tohohle rozhovoru?" zeptal se JFK. „Šli jste po nás dost tvrdě."

„Jankisi," promluvil na vedlejším okruhu.

„Hlídky jsou v pohotovosti, žádný pohyb na zemi zatím nepozorujeme, nezdá se, že by se o něco chtěli pokusit," informoval ho poručík, než se stačil zeptat.

„Ale mohli jsme jít ještě tvrději, to mi věřte. Pirátům nemůžu něco slíbit a pak to nesplnit. A oni mají své způsoby, jak se dozvědět, co se doopravdy stalo," řekl Belberov.

„Rozumím. Opakuji, co si od tohoto rozhovoru slibujete, plukovníku?"

„No, letíte za nimi, abyste si vzali něco, co je vaše, chápu-li to dobře."

„Ano, plukovníku, to je docela dobře řečeno."

„Pokud se vám to podaří, možná se vám bude hodit místo, kde byste se na zpáteční cestě mohli zastavit a vylízat z ran. Lidé potřebují vodu, odpočinek, znáte to."

„A proč bychom vám měli věřit?"

„Nemusíte nám věřit. Vymyslete si, jaká bezpečnostní opatření vás napadnou. Mně bude stačit, když uzavřeme obchod – přenecháte nám něco z toho, co můžete sami postrádat."

JFK se tázavě podíval na Krystala. Opět narazil na bariéru svých znalostí, doma by takovou nabídku odmítl, ale tady byla spousta věcí jinak.

Šéftechnolog krátce přikývl.

„Dobrá, vaši nabídku beru v potaz. Ale uvítal bych nějaký závdavek, symbol dobré vůle," promluvil znovu JFK klidně.

„A co by to jako mělo být?"

„Z vašich slov vyplývá, že něco málo o kavkazanech víte. Pomohly by nám informace o jejich zemi, výzbroji a podobně."

„To by vám pomohlo, to jo," odtušil plukovník Belberov a z tónu jeho odpovědi měl JFK pocit, že měl v minulosti s kavkazany něco společného.

„A co za to?"

„Informace, plány, motor…" navrhl JFK.

„Jo, to zní dobře. Takže dejme se do obchodování."

Celá transakce, při které Belberov poskytoval informace o kavkazanech a pirátech, zabrala tři další hodiny, po které Berenika kroužila nad státem Belber, jak skromně plukovník svou říši označil: Během té doby vyráběl Krystal s partou techniků schematické výkresy motorů a dalších věcí, které se mohly místním hodit.

„Tak mnoho štěstí ve vaší válce," popřál jim plukovník nakonec.

JFK věřil, že to myslí upřímně, protože potřeboval, aby se zde zastavili i na zpáteční cestě. Při kroužení si vytipovali tři jezera, nad kterými by mohli zakotvit.

„Zatím sbohem," odpověděl do radia.

„Za horami je poušť, poušť smrti, nepřistávejte v ní," varoval je najednou bez příčiny Belberov a přerušil spojení.

Kovář si přepásal kabát řemenem a zapnul si ho až k tělu. Několik set metrů pod nimi defilovaly nejvyšší hřebeny

Karpat a v kabině začínala být hezká zima. Teploměr i přes všudypřítomné paprsky slunce klesl k pěti stupňům Celsia, čerstvý sníh na nejvyšších štítech oznamoval, že ve skutečnosti je vzduch ještě mnohem studenější. Na permanentní vrnění motorů si zvykl tak, že se musel soustředit, aby ho vůbec registroval.
„Ztrácíme vztlak," oznámil vertikální kormidelník. „Už teď to hodně táhneme vrtulemi."
„Jo," souhlasil Krystal. „Za to může ta zatracená kosa. Ale aspoň bude pivo dostatečně vychlazené."
„Mangu?" oslovil po telefonu šéfstrojníka. „Trochu helia do balónů, pomalým tempem, dokud Michal neřekne dost."
„Chci letět na záporný aerodynamický vztlak, abychom snadno poskočili o tři sta metrů nahoru, kdyby něco," oznámil druhému kormidelníkovi. „Kalvane? Vystřídáš mě? Stojím u toho už skoro čtrnáct hodin, musím se najíst a trochu si dáchnout. Ostatní střídání směn za dvě hodiny podle harmonogramu."
John Kovář stočil do role jednu z map a zamířil k odchodu z velitelské kabiny ještě před Krystalem. I on v ní strávil posledních čtrnáct hodin a uvědomoval si, že začíná být unavený. A únava plodila chyby. Pak se však vrátil k telefonu.
„Jankisi?" oslovil poručíka.
„Ano, pane?"
„Za chvíli se v jídelně podává oběd. Pojíte se mnou a pak vás čeká povinný odpočinek. Je to rozkaz, rozumíte?"
„Ano, pane, rozumím."

Krystal přišel do jídelny se dvěma sklenicemi a velkým skleněným džbánem plným piva.
„Zasloužíme si ho, za chvíli nám přinesou něco k jídlu."
JFK si bez ptaní nalil a zhluboka se napil. Pivo bylo jako křen, až teď si uvědomil, jakou měl žízeň.
„Kolik ho ještě máme?" zeptal se. „Podle přídělů už by měl docházet i ten druhý sud. Víc jste jich na palubu propašoval jen těžko."
Mohutný šéftechnolog se sám napil, Kovář si až teď uvědomil, že jeho břicho není zdaleka tak objemné jako dřív. Neustálé napětí a práce si na nich všech vybíraly svou daň.
„K vyvažování Bereniky slouží patnáct nádrží s vodou, každá po dvou a půl tisících litrech. Vzhledem ke konstrukci je ve třech z nich nafta, taková nouzová rezerva k našim devadesáti tunám hlavní zásoby. I když z těch už jsme něco ukrojili. Pak jsou tady ještě menší nádrže pro příčné vyvažování, o kterých jsem se už jednou zmiňoval. Do dvou z nich jsem nechal načerpat svůj ležák, to máme tisíc litrů. Letíme vysoko, pivo je podchlazené, ještě nějakou dobu vydrží."
JFK pouze zavrtěl hlavou, napil se a zakousl se do porce masa – oběda a večeře v jednom – které jim právě donesli z kuchyně.
Šlo jim o život, přes půl Evropy se hnali za otrokáři, kteří ukradli dva tisíce lidí a ohrožovali je smrtící nákazou nebezpečných virových kmenů, a Krystal s sebou nabral tisíc litrů piva jako zátěž. Vlastně se mu to líbilo. Bylo třeba se umět aspoň na chvíli oprostit od nepřetržitého boje na život a na smrt, který vedli místní se svým světem.
Oba muži jedli mlčky, Berenika letěla naprosto klidně, zdálo se neskutečné, že se vznáší vysoko ve vzduchu.
„Jankis tam má svou rodinu. Ženu a obě dcery," řekl mohutný muž náhle. „Udělá všechno proto, abychom byli úspěšní. A věří vám, doufá, že víte, jak je zachránit."
JFK věděl, že poručík udělá všechno, co je třeba, viděl mu to na očích, když vyslýchal zajatce. Tu zuřivost, strach, vztek, všechno železnou vůlí skované do jednoho bloku.
„Já vím," řekl tiše a sám potlačil děs.
Děs z toho, že nebude vědět, jak zachránit dva tisíce mužů, žen a dětí, že zklame ty, kteří v něj věří, že zklame sám sebe.
„Mohu přisednout?" vyrušil ho z chmurných myšlenek bratr Kali.
JFK mávl roztržitě rukou, Krystal se zvedl, aby přinesl třetí sklenici, při té příležitosti doplnil džbán s pivem.
„Jak vlastně regulujeme výšku? Nahoru a dolů? Permanentně spotřebováváme palivo, vodu, potraviny… A neslyšel jsem, že byste dával rozkaz k upouštění helia," zeptal se JFK, aby změnil téma.
„Helium je drahé, vyráběli jsme ho dobře pět let," souhlasil Krystal. „Pod námi, kvůli těžišti co nejníže, jsou dvě nádrže, každá o objemu deseti metrů krychlových," začal vysvětlovat. „Z prvotřídního materiálu, houževnaté oceli s mezí pevnosti přes třináct set megapascalů. Díky tomu mohu nádrže při tloušťce stěny něco málo přes pět centimetrů natlakovat až na čtyřicet megapascalů, tedy čtyři sta atmosfér, chcete-li."
„A to znamená co?" nechápal bratr Kali.
JFK už to pomalu začínalo docházet.
„To znamená, že do jedné nádrže si mohu schovat čtyři tisíce metrů krychlových helia o atmosférickém tlaku. Jednu nádrž máme naplněnou na devadesát procent, druhou na dvacet. Pro nás to znamená, že v případě nutnosti můžeme Berenice přidat asi čtyři a půl tuny stoupavé síly, nebo tři tuny ubrat."
Kněz nad tím přemýšlel a upíjel pivo.
„To je opravdu chytré," zhodnotil nakonec.
„Ale to musíte mít zatraceně dobrá dmychadla a kompresory," přemýšlel Kovář.
„To máme," zazubil se šéftechnolog, „říkal jsem vám, že v motorech jsem nejlepší."
„A co znamená letět se záporným aerodynamickým tlakem?" chtěl vědět ještě JFK.
„Naše vrtule mají proměnlivý tah a motorové gondoly křídlový profil," vysvětloval Krystal. Z každého jeho slova čišela hrdost na vlastní dílo. „Přidáme Berenice na vztlaku a pomocí sklonu vrtulí a reverzního natočení křídel ji nutíme letět níž, než by odpovídalo vyvážení. Díky tomu můžeme v první minutě stoupání nabrat pár set metrů výšky," vysvětlil šéftechnolog a první kormidelník v jedné osobě.
Dveře se pootevřely, příchozí vymáčkl bezpečnostní pojistku zabraňující nechtěnému otevření při případné bouři a vstoupil. Byl to Jankis v doprovodu svého zástupce.

„Posaďte se a dejte se do jídla," pozval je ke stolu JFK.
„Máme málo času, zahajuji proto neformální poradu."
V průběhu cesty se už stačil poučit o mnoha zákonitostech a technických požadavcích vzduchoplavby a díky tomu získal cit pro situaci a mohl lépe plánovat jejich postup. Současně si však uvědomoval, že tenhle svět není jeho a spousta věcí mu uniká.
„Podle Belberova máme proti sobě jednu velkou bitevní vzducholoď, tři malé a k tomu dvě transportní se zajatci. Je to tak?" rozhlédl se po ostatních. Nikdo neprotestoval.
„Možná by bylo dobré, aby se porady zúčastnila i doktorka Kaňková," připomněl Jankis.
JFK přikývl na souhlas.
„Je v karanténě," upozornil bratr Kali.
Krystal vstal, na menší telefonní stanici, než byla ve velitelské kabině, přehodil několik kolíků.
„Doktorko? Tady je váš nejnezdárnější pacient. Slyšíte nás? Máme poradu."
„Jako bych s vámi seděla," zazněla jen mírně zkreslená odpověď.
Krystal se spokojeně posadil.
„Dále," pokračoval JFK, „kavkazané disponují značnými pozemními silami. To znamená, že jakmile se piráti dostanou k zákazníkům, jsme mimo hru."
„Proto je musíme dostihnout dříve, než přistanou," shrnul zjevné Krystal. „A mají před námi náskok jednoho dne."
„Motory na plný výkon nás budou stát spoustu nafty," zkonstatoval JFK. „Jaké rychlosti můžeme dosáhnout?"
„Sto čtyřicet, sto čtyřicet pět kilometrů za hodinu, pokud se budeme pohybovat ve výškách do dvou a půl, dvou a tři čtvrtě kilometru. Pak motory začnou ztrácet část výkonu kvůli kyslíku," opověděl briskně šéftechnolog.
JFK položil na stůl mapu a rozbalil ji.
„Nejkratší cesta je přes Černé moře. Vzhledem k jejich odhadované cestovní rychlosti okolo šedesáti kilometrů za hodinu a nutnosti každých čtyřiadvacet hodin obnovovat zásoby vody a dotankovávat přetížené transportní vzducholodi ho budou muset obletět. My můžeme přes ně a tím pádem je předběhneme."
JFK se rozhlédl okolo stolu a čekal námitky.
Dočkal se jich od Krystala, jak předpokládal. Mohutný šéftechnolog toho o vzducholodích, pirátech a obchodu s otroky věděl nečekaně hodně.
„Letět přes Černé moře je nebezpečné. Ovládá ho Kriegsmarine," pronesl Krystal neochotně.
Nikdo nepromluvil, ale zvědavé tváře byly dostatečně výmluvné.
„Jsou to dědicové a noví majitelé starých válečných lodí rakousko-uherského námořnictva," vysvětloval Krystal.
„Námořní šlechta, jejich moc je založena na vlastnictví sto let starých pečlivě udržovaných křižníků. Prakticky ovládají Středozemní a Černé moře. Mají děla ráže šestašedesát milimetrů, se kterými dostřelí do výšky dvanácti kilometrů. Nikdo nezkouší dostat se přes ně, pokud není šílenec nebo k tomu nemá šílený důvod. Jsou to arogantní parchanti, ale když jde o to někoho sestřelit, dokáží se rychle domluvit."
JFK dal gestem najevo, že s Krystalovou námitkou souhlasí. Bylo mu jedno, odkud to mohutný muž ví.
Šéftechnolog se odmlčel, v myšlenkách se vrátil daleko do minulosti.
„Zajali mě, zajali nás skoro všechny," začal po chvíli váhavě vyprávět. „Bylo nás asi dvě stě, obyvatelé vesnice mezi kopci, osady, kde se začínalo dařit trochu lépe," pokračoval rychleji a rychleji. „Viseli jsme v proutěných koších, umírali na nějakou zatracenou chřipku a pak přišel útok. Nevím, co byli zač, jestli jiní pirátští otrokáři nebo pronásledovatelé. Vím jen, že naši únosci utrpěli těžké ztráty, Vodíkem plněné vzducholodi už to dávno měly za sebou, heliové se sotva držely na obloze, prošpikované olovem křížem krážem, většina posádek mrtvá.
Pak přišel chlap, jeden z velení, a vyptával se, kdo umí opravit motor. Měli jsme u nás dva traktory, staral jsem se o ně. Přihlásil jsem se. Pak jsem s nima létal čtyři roky, zpočátku přikovaný na pracovním místě, později skoro právoplatný člen posádky, Ze vzducholodi není kam utéct. Nikdo z mé vesnice nepřežil a já neměl proč se snažit uprchnout. Pak přišla další várka zajatců a já měl zrovna práci, při které jsem viděl, jak umírají, jak trpí, jak jsou ještě živí shazováni z výšky na zem. Našel jsem mezi nimi ženu, do které jsem se zamiloval. Měl jsem plán, jak je zachránit a osvobodit. Už jsem se chystal útěk uskutečnit, ale v poslední chvíli jsem ho odložil, protože hned dalšího dne jsme měli větší šanci na úspěch. V následující bouři, takových jsme proletěli desítky, se gondola se zajatci utrhla."
Krystal se odmlčel, napil se a chraptivě pokračoval.
„Utekl jsem, pomstil jsem se, ale pro Bereniku už bylo pozdě. Já už nikdy neuhnu, nikdy nebudu čekat na ideální příležitost. Jestli si myslíte, že je nutné letět přes moře, udělám to. A pokud je mezi námi někdo, kdo mi teď nevěří, ať to řekne hned."
Mohutný muž se postavil a vážným pohledem se podíval na každého z přítomných.
„Poletím s tebou klidně rovnou do pekla, bude-li to nutné," odpověděl mu Jankis studeným bezvýrazným hlasem.
„Kudy tedy poletí naši nepřátelé?" vrátil se JFK k problému a ukázal na mapu. „Jižní cestou přes dřívější Turecko, nebo na sever, přes Rusko?"
„Pokud poletí na sever, budou muset domů přes Velký Kavkaz," vyznačil Jankis na mapě víc než tisíc kilometrů dlouhé a až pět tisíc metrů vysoké pohoří.
„Jenomže na jihu je bude tísnit –"
„Kapitáne, blíží se bouře," přerušil poradu hlas druhého kormidelníka z velitelské kabiny.
„Vypadá to, že ze spánku nebude nic," odtušil Krystal a zvedl se jako první.
JFK při pohledu ven nevěřil vlastním očím. Ještě před hodinou se koupali v paprscích slunce a dohlédli na vzdálenost desítek a desítek kilometrů daleko. Teď se obzor po jejich levé ruce zatměl, jako obrovské přelévající se hory se tam kupily proměnlivé věže bouřkových cumulonimbů.

„Základny mají nízko, okolo dvou kiláků a sahají do pěti šesti, už je pozdě, to nepodletíme, musíme jim uhnout," zhodnotil Krystal hrůzu nahánějící panorama.
„Takže letíme na sever," zkonstatoval Kovář. „A nezapomeňte, že musíme být nad Tbilisami dříve než piráti."
„Nezapomenu," ušklíbl se Krystal.
Poryv větru smýkl dosud klidně letící vzducholodí, JFK se musel chytit jednoho z madel, aby neztratil rovnováhu.
„Mangu," zavelel mohutný muž do telefonu, „všechny motory na devadesátiprocentní výkon, dohlédni, aby byly gravitační nádrže plné, ať chlapi hlídají teplotu. A plnou pohotovost."
Hukot motorů získal na síle, připomínal teď hluboké vrčení podrážděného medvěda. Zanedlouho se do něj vmísil syčivý svistot, to byla výhružná píseň vzduchu narážející na aerodynamický trup stále rychleji letící Bereniky.
Bouřková fronta se začala pomalu vzdalovat, ale pak se jakoby skokem opět přiblížila a divoký nárazový vítr opakovaně vychyloval vzducholoď kolem podélné osy. JFK cítil, jak napětí ve velitelské kabině houstne, oba kormidelníci teď nespouštěli oči z přístrojů.
„Jakou rychlostí letíme?" zeptal se.
„Sto třicet pět," odpověděl Krystal. „Jakmile ale začne víc foukat, neudržíme to."
„Jak to, že nás ta bouřka tak rychle dohonila?" nechápal JFK.
„Ona nás nedohonila, ona se rodí přímo kolem nás," dostal odpověď.
Kovář znovu vyhlédl z okna a uvědomil si, že obrovské bouřkové věže se děsivou rychlostí rodí z ničeho nebo z malých nevinně vyhlížejících obláčků. Slunce zmizelo, mraky zešedly a získaly vzhled inkoustových skvrn namíchaných s tekutým olovem.
„Nahlaste teploty motorů," žádal Krystal.
„Fajn, plný výkon, výška dva tři, zkusíme se probít do klidnějších končin."
Svistot vzduchu se změnil v ječení, Kovář celou svou bytostí cítil, jak se lidmi vytvořený stroj rve s nepřízní počasí, jak se prodírá pryč od zhoubného běsnění živlů. Doufal, že to stihnou. Nechtěl válčit s přírodou, proti té nic neměl, chystal se válčit s lidmi. V tom se vyznal.

ČARODĚJ A REVOLVER

Kristýna Rustová se posadila zpět na své místo, v ruce fotografii unylého hejska se škraboškou ve svěšené ruce, na prázdném místě, kde měl sedět mrtvý Bitzky, kabelu se zbožím.
Vyšetřování nehody, při níž byl Bitzky zabit, zatím na ulici pomalu spělo k závěru. Podle toho, jak se policisté v uniformách připomínajících ilustrace z Tří mušketýrů uctivě chovali k muži v hermelínovém plášti, byla nehoda zaviněna mrtvým chodcem. Pohodlné řešení pro všechny.
Podívala se znovu na fotografii, kterou vylovila z Bitzkyho kabátu. Mladík na ní byl s největší pravděpodobností Cagnus, člověk, po němž šli. Už od pohledu se jí nelíbil, obrázek byl momentka a dokonale zachycoval lhostejně pohrdavý výraz jeho očí. Rustová však tušila, že to je jen jedna část jeho osobnosti. I v uvolněné póze mladého muže se skrývala značná sebejistota. Když člověk věděl, jak se podívat, zjistil, že je to nebetyčná sebejistota.
Zafixovala si do paměti jeho podobu a obrázek schovala pod ubrus. Přitom natočila židli tak, aby úkosem zahlédla každého, kdo do restaurantu vstoupí,
Uvědomovala si, že postupně vzbuzuje větší a větší pozornost přítomných. Byla jedinou ženou sedící u stolu sama. V místní společnosti se to zřejmě příliš nenosilo.
Vstoupil starší muž s knírkem a dvojbarevnou škraboškou. Mimovolně si k očím přiložila svou vlastní a kývla na číšníka.
„Můj muž je lékař a musel odejít v naléhavé záležitosti, přichystejte mi prosím účet a zavolejte droksík," vybavilo se jí správné slovo pro parní taxík.
Číšník zdvořile, přesto s jistou odtažitostí naznačující, že ať je důvod jakýkoliv, neměla by samotná žena v restaurantu vysedávat sama, slíbil, že zařídí požadované.
„Mohu vám nějak pomoci?"
Šedovlasý muž stál dva kroky od jejího stolu a ve chvíli, kdy k němu vzhlédla, naznačil zdvořilou poklonu.
Ne, chystala se odpovědět.
„Ano," odpověděla místo toho, „můj manžel měl nehodu. Mohl byste mě doprovodit do mého pokoje?"
Tahle slova jí do úst vkládal někdo jiný. Nemusela je říkat, kdyby nechtěla, ale neměla pocit, že je pravá chvíle na vzdor. Ten druhý by se mohl pokusit víc přitáhnout šrouby.
„Jistě, madam, rád."
Podle toho, co o místním světě věděla, by v tuto denní dobu a na tomto místě žádný své i její cti dbalý muž takto neodpověděl. Že by šedovlasý zdvořilý elegán byl maskovaný čarodějnický hejsek? V tom případě byl opatrnější, než Bitzky naznačoval.
Hluboko uvnitř se bála, o sebe, o to, jak to všechno dopadne. Var strachu však dokonale tlumil ledový pancíř soustředění. Nelíbilo se jí, když s ní někdo manipuloval jako s loutkou. Nesnášela to, bylo to to nejhorší, co ji mohlo potkat. Vzpomněla si na dětství a zatnula zuby. Už ne.
„Musím si vyzvednout klíče na recepci," řekla s vypětím vůle. „Vezměte mi prosím tu tašku, manžel v ní má důležité věci."
Druhá věta jí takovou práci nedala, asi proto, že byla pravdivá.
Na recepci si vyzvedla klíče číslo dvě stě šest a pak se nechala i s doprovodem vyvézt liftboyem do patra.
Vešli do pokoje, v první chvíli měla chuť vytáhnout revolver a zastřelit svého průvodce, ale zvládla nával vzteku a

posadila se na zastlanou postel, jak k tomu najednou pocítila nutkání.
Její průvodce se postavil stranou s prázdným výrazem v očích. Tašku položil na stůl před sebe.
Čas plynul, Kristýna sledovala vzdušný tanec prachových zrnek v paprscích slunce pronikajících do apartmá částečně zastřeným oknem. Bojovala s nutkáním vyzkoušet, zda je její nečinnost vnucená, nebo jde o její vlastní rozhodnutí. Věděla, že každý pokus by byl chybou. Bude mít jen jeden, až nakonec, až ve finále. Nesměla varovat čaroděje, že v ní zbyl kus vzdoru.
Dveře se konečně otevřely a vstoupil mladý muž s licousy a nakadeřenými blond vlasy. Vlasy, i tady si lidé barví vlasy, napadlo ji netečně. Klid a odevzdanost, které cítila před tím, měly najednou váhu žulového monolitu. Chlapík, který ji sem doprovodil, sloužil čaroději jen jako loutka, byla ráda, že mu neublížila.
„Pan Cagnus? Mám pro vás nějaké věci, manžel s vámi chtěl uzavřít obchod. Ráda bych ho ukončila, teď když je mrtvý.“
Proti vyslovení této věty necítila žádné omezení. Jistá svobodná vůle jí zůstala.
„Tak vy jste mě poznala? Nebohý pan Bitzky měl vskutku pozornou ženu, dej mu osud lehké spočinutí v hlíně. Tedy těm pár zbytkům, které z něj po střetnutí s královským vozem zbyly. Jaká tragédie,“ pronesl posměšně.
Bůhvíproč při jeho poslední poznámce pocítila nápor vzteku, ale opanovala se. Pod příkrovem cizí vůle, nebo kouzla, to nebylo zase tak těžké.
„Ten obchod určitě uzavřeme, ale asi ne podle vašich plánů,“ usmál se Cagnus a odstoupil od dveří.
Pomalými, téměř divadelními pohyby si začal rozepínat polodrahokamy zdobenou vestu a pásek u kalhot.
„Nemám rád naprosto odevzdané ženy, trocha vášně, strachu a obav, to je to pravé, co dokáže vzrušit muže jako jsem já,“ deklamoval.
Rustovou zaplavil strach z brutálního zneužití, před očima se jí mihla řada obscénně pornografických představ, které jí Cagnus posílal. Kdyby neměla svůj ledový krunýř soustředění, vykřikla by zděšením, roztřásla by se jako moucha lapená v pavučině. Takto jí unikl jen dlouhý povzdech.
„Nic?“ pronesl téměř nespokojeně.
Připravila se na další záplavu představ, v tom se otevřely dveře a vstoupil číšník v doprovodu úředníka z recepce.
„Co děláte v pokoji ctihodného pana Gavendiho! V cizím pokoji! To je neslýchané!“
Příkrov vůle, kterým se chtěla v následujícím okamžiku probourat, zakolísal, jak se zmatený Cagnus otočil.
„Pana Gavendiho?“ nechápal čaroděj.
Kristýna Rustová povolila šňůrku pompadourky a sáhla do ní pro revolver.
„Ty mrcho, tys nás zavedla na cizí pokoj!“ otočil se k ní vzteky rudý Cagnus.
Uchopila revolver oběma rukama, ani příliš pomalu, ani příliš rychle, zamířila a stiskla spoušť; pak pro jistotu ještě jednou. Výstřely otřásly pokojem, levé stehno běsnícího čaroděje se změnilo v jedinou ošklivou ránu, v dalším okamžiku se zřítil k zemi.
Neztratil vědomí, tiskl si zranění oběma rukama a upíral ke Kristýně nenávistný pohled.
„Ucítím jen závan kouzla nebo něčeho divného a prostřelím ti koleno. Už nikdy nebudeš chodit,“ varovala ho.
Její ledový tón ho zlomil, pustil si ránu, začal kvílet a lomit zakrvácenýma rukama.
„Ten muž je čaroděj a pokusil se mě zneužít. Mně na pověsti záleží, a vašemu hotelu?“ promluvila k zaměstnancům.
„Ano, ano, nějak se domluvíme,“ přikyvovali horlivě oba dva.
„Sežeňte lékaře, nebo vám tady vykrvácí,“ doporučila jim a uvědomila si, že se jí začíná třást hlas a potřebuje se o něco opřít. Nervové vypětí se ozývalo.
„A doneste mi sklenku koňaku,“ poručila si.
Jako by slyšel její objednávku, vřítil se do pokoje z chodby Krasmun Bitzky s karafou nápoje v jedné a broušenou číší v druhé ruce.
„Zvládla jste to!“ jeho tvář vyjadřovala nelíčenou radost.
„Vy, vy!“
Kristýna se nejprve podívala, ve které ruce drží revolver, a pak svému partnerovi uštědřila hřbetem druhé políček, až zavrávoral.
„Vy jste to na mě nahráli! Nahráli!“
Bitzky nehnul ani brvou, rozseknutý ret ignoroval. Jistými pohyby nalil sklenku a podal ji Kristýně.
„Bohužel, musím připustit, že máte pravdu,“ souhlasil, „určitě jsem si zasloužil, abyste mě přetáhla tím revolverem a ne prázdnou rukou. Byla jste až zbytečně laskavá. Sehrál jsem toto pohoršlivé divadlo ve vaší poslední zkoušce – přímo v akci. A uspěla jste, gratuluji!“
Upřímnost a absurdita jeho slov Kristýnu dojala a uklidnila.
„Promiňte,“ ukázala na jeho rozbitý ret a podala mu vlastní kapesník.
„To znamená, že jsem střelila nevinného?“ ukázala na trpícího Cagnuse, který se mezitím vzpamatoval ze svého šoku.
„Ne, je to opravdu lotr. Právě jsem analyzoval kouzla, kterými si zastavil krvácení a pracuje na regeneraci organismu. Je to parchant, ale místní, takže proti němu nezasáhneme. Bohužel,“ Bitzky omluvně pokrčil rameny.
„Půjdeme? Startovní okno se otevírá za necelou hodinku a máme to kus cesty přes město. Droksík už čeká.“
„Ano,“ souhlasila Kristýna a schovala svůj Smith&Wesson .357 zpět do pompadourky.
Když odcházela, všimla si, že ve tváři Cagnuse se objevuje ulehčení. Čaroděj měl pocit, že se z toho nakonec dostane za poměrně nízkou cenu.
Zastavila se nad ním a chvíli si ho prohlížela.
„Vrať se do svého světa, couro!“ zasyčel na ni.
Kopla ho do kouzlem hojící se rány, obnovila bolest a částečně i krvácení. Cagnus zaúpěl a omdlel.

„To ode mě ale vůbec nebylo hezké," zavrtěla nad sebou hlavou.
Pak sáhla šedovlasému gentlemanovi do náprsní kapsy kabátu, vytáhla mu peněženku a vsunula ji do kazajky Cagnusovi.
Potom uchopila ještě stále silně zmateného staršího muže za paži a odvedla ho k výtahu a pak k recepci.
„Nahoře leží individuum, které okradlo zde přítomného gentlemana. Došlo k souboji, tady pan –"
„Draven, jmenuji se Draven," vzpamatoval se muž částečně.
„Zločinci vyškubl jeho zbraň a postřelil ho s ní, přitom ale dostal ránu do hlavy," vykládala rychle recepčnímu.
„Možná si vše nebude pamatovat, ale já to viděla."
Recepční, který byl ještě před chvílí v inkriminovaném pokoji, bedlivě naslouchal a sám pro sebe si přikyvoval. Druhý vypadal naprosto konsternovaně. Z dveří spěchal ředitel.
„Důkazy, budeme potřebovat nějaké důkazy pro to, co se stalo," chápal se slova, jako by byl alespoň částečně informován.
„Důkazy," protáhla Kristýna. „Řekla bych, že u toho zločince najdete majetek tady ctihodného pana Dravena. Ale teď už musím, pánové, droksík a můj muž, tedy," zasmála se, „můj muž a droksík na mě čekají," rozloučila se.

PROTI URAGÁNU

Ocelový kýl, lana, duralové nosníky, laminát, každá součástka obrovského stroje, lidmi oživené obryně jménem Berenika, se chvěla v zoufalé snaze uniknout z lůna rodící se gigantické bouře. Slunce bylo dávno zapomenuto, vyšší vrstvy oblačnosti propouštěly jen mléčný svit bez síly, všude okolo se tyčily temné bouřkové věže.
JFK stál u telefonní ústředny a sledoval, jak telefonista přepojuje záplavu Krystalových rozkazů na správná místa. Mezi jednotlivými strojníky a opraváři probíhaly souběžně další rozhovory, jak spolupracovali na řešení dalších problémů.
„Radistu!" poručil si JFK. „Projíždějte krátkovlnné i dlouhovlnné frekvence, v okamžiku, kdy něco najdete, přepojte to bez ptaní do velitelské kabiny," přikázal. „Dosud dodržovali rádiový klid, abychom je náhodou nevyslídili. Zřejmě se drželi na optický kontakt," vysvětlil, aby muže osobně zainteresoval na pátrání. „V téhle slotě se navzájem ztratí a začnou mluvit, proto bychom je mohli vystopovat."
„Provedu, kapitáne," dostal odpověď. „Jakmile něco budu mít, uslyšíte to."
„Nevím kudy kam, tohle počasí," zasupěl Krystal. „Kašlu na kurs a pokusím se nás dostat pryč pokud možno zdravé, co vy na to, kapitáne?"
„Souhlasím," potvrdil JFK pouze.
Dosud se Krystal snažil kličkovat ve směru přibližného kursu na východ a šlo to hůř a hůř. Tohle bylo jen přiznání si skutečné situace.
O přední průzor udeřila záplava dešťových kapek, proud vzduchu narážející na sklo rychlostí větší než sto kilometrů za hodinu je vytvaroval do oblých křivek. Navigátor okamžitě zapnul stěrače a dál se snažil v šedi pod nimi najít nějaký orientační bod.
„Klesáme," oznámil suše vertikální kormidelník. „Máme na plášti několik set litrů vody, spíš pár tun," změnil svůj odhad a začal točit kormidlem.
Krystal tentokrát zápolení s výškou nechal jen na něm.
„Vypněte chlazení výfukových plynů a doplňte naši zásobu vody," spojil se šéftechnolog s obsluhou motorů.
„Mám signál," vmísil se do bušení vodních kapek, hukotu motorů a kvílení větru vzrušený hlas radisty.
JFK se nahnul blíž k mikrofonu.
„Severní pobřeží, starou… cestou… průsmyk…"
Signál se ztratil v elektrostatickém chaosu.
„Vybrali si severní cestu," zkonstatoval JFK, „stejně jako my."
„Jo, nebo je bouře taky nepustila. V tom případě se musíme motat někde těsně vedle sebe."
„Jaká to byla vlnová délka?" chtěl vědět Kovář.
„Dlouhé vlny," odpověděl mu okamžitě muž z radiocentra.
„To je můžeme slyšet na stovky kilometrů," zhodnotil chmurně.
Prudký poryv bočního větru Kováře a druhého kormidelníka porazil na podlahu, průrvou ve vysoké oblačnosti je ozářil proud slunečního světla, najednou to vypadalo, že se vznáší v posledním kousku volného prostoru ze všech stran požíraného temným bouřkovým peklem. Pak někdo slunce vypnul a tma byla ještě ponuřejší a více deprimující než dřív. Bojovaly s ní pouze slabé žárovičky osvětlující nejdůležitější přístroje.
„…vojenskou… křížový…," přepnul bez varování radista odposlech do velitelské kabiny.
„…průsmyk… Starou…"
Pak se signál opět ztratil.
„Starou vojenskou cestou přes Křížový průsmyk," spojil Kovář sérii vysílání, které se jim podařilo odposlechnout.
Najednou běsnění živlů utichlo, dostali se do pásma klidného povětří a opět je zalil sluneční svit. Právě přelétali přes širokou řeku s mnoha malými přítoky a meandry. Kovář to odhadoval na Dněpr, ale nebyl si dvakrát jistý. V jeho světě by se nacházel nad velkou regulovanou řekou, nekonečnými poli využívanými extenzivním zemědělstvím a rozlehlými, velkoryse budovanými městy. Tady letěli nad lužními pralesy věnčícími vodní toky a nažloutlými stepmi. Lidmi dávno opuštěná země.
„Jsme z toho venku," nadhodil s polovičním otazníkem a dál pozoroval rovinatou pevninu.
„Nemyslím," odpověděl Krystal a skryté napětí v technologově slově přinutilo Kováře podívat se vpřed, ve směru

jejich letu.
Pár desítek kilometrů před nimi se jako ocelově modrá stěna tyčila zeď z mraků. Dole oblačnost dosahovala až k zemi a nahoře sahala zdánlivě až k nekonečnému nebi.
„Co to je?“ zeptal se Kovář a uvědomil si, že ve vlastních slovech slyší bázeň.
„Já nevím,“ odpověděl Krystal, „o něčem takovém jsem nikdy neslyšel. Snad studená fronta,“ odpověděl nejistě.
Kovář neřekl nic, vypadalo to, jako by letěli vstříc gigantickému kladivu, které je silou titánů přirazí k zemi.
Spatřili mnohonásobné zablýskání, zatím pouze mrkání bludiček daleko před nimi. Hrom na obrovskou vzdálenost neslyšeli.
„Nemůžeme to obletět?“ zeptal se JFK.
Pohled bočními okny mu odpověděl. Kolmé stěny kladiva oblačnosti se tyčily nalevo i napravo od nich a ve svých nejvzdálenějších výběžcích se střetávaly s kupovitou oblačností, které právě unikli. Vypadalo to, jako by jedna fronta dostihla druhou a oni se řízením osudu dostali mezi ně.
„Kontakt, vizuální kontakt! Na třetí hodině!“ ozval se pozorovatel na pravoboku. „Tak pět stupňů nad námi.“
Navigátor se sklonil k dalekohledu.
„Je tam, vzducholoď,“ potvrdil pozorování.
Za chvíli ji Kovář objevil i obyčejným triedrem.
„Menší, poloztužený typ,“ oznamoval Krystal. „Ne víc než deset tisíc kubíků plynu. Průzkumná mrcha se slušnou výdrží.“
Nepřátelská vzducholoď se blížila ke zdánlivě pevné stěně hutné oblačnosti, četné blesky se odrážely od jejího pláště a měnily ji v zářící doutník.
„Chtějí proletět skrz, ve středním pásmu,“ zhodnotil počínání cizího plavidla navigátor.
JFK si uvědomil, že nakrátko to přestali být nepřátelé, že jim přeje úspěch. Běsnící živly je spojily, lidi bojující o život proti rozmarům přírody.
„Už jsou těsně před,“ vydechl navigátor u dalekohledu.
Vzducholoď zvedla příď šikmo vzhůru, jako by se připravovala vzdorovat vichru směřujícímu kolmo k zemi. Pak se dotkla tmavé masy oblačnostní stěny.
Zdálky se všechno zdálo pomalé, ale Kovář si dokázal představit, jak moc rychlé to muselo připadat posádce. Příď stroje se náhle sklonila k zemi, pak se vzducholoď dostala do temnějšího vertikálního útvaru. Ten je přetočil úplně a vzápětí rozerval napůl. Velký stroj zmizel, lidé, kteří ho ovládali, zemřeli. Stačil jediný dotek smršti.
„Musíme přes to přeletět,“ zašeptal Krystal a začal udílet rozkazy.
„Jankisi?“ kontaktoval Kovář poručíka. „Budeme hodně stoupat. Postarejte se, ať jsou lidé oblečení, zorganizujte hlídky s maskami, které budou obíhat klíčová pracoviště a poskytovat základní pomoc. Dejte se do toho a za deset minut ohlaste, jaký je stav. Víc času asi mít nebudeme.“
„Rozumím,“ potvrdil rozkaz poručík svým ledově klidným hlasem.
„Chci, aby mě slyšeli všichni, se kterými nebude právě mluvit hlavní kormidelník,“ požádal Kovář spojovatele.
Krystal už mezitím změnil směr, Berenika se širokým obloukem, který jí zaručoval co nejdelší trajektorii v klidné zóně mezi dvěma přibližujícími se frontálními poruchami, hnala strmě vzhůru. Čerpadla pumpující helium do balónů ukrytých v aerodynamickém trupu vzducholodi pracovala naplno, stejně tak i motory. Vrtule ve stoupavém vektoru zběsile řezaly atmosféru, proud vzduchu narážející na výšková kormidla jedovatě svištěl.
„Tři tisíce pět set metrů,“ oznámil vertikální kormidelník hlasitě.
„Začínáme pozorovat snížení výkonu motorů,“ zazněla odpověď z centrální strojovny.
„Kompresory, připravte kompresory k nahození,“ zavrčel Krystal plně soustředěný na situaci před Berenikou.
Kompresory měly zabezpečit dostatek kyslíku ve spalovacích komorách i při nižším tlaku okolního vzduchu. JFK opět musel obdivovat Krystalovu konstruktérskou genialitu.
„Budeme stoupat značně vysoko,“ začal informovat posádku. „Všechny nás ohrozí výšková nemoc, první její příznaky můžete cítit už nyní. Nezapomínejte polykat vzduch a vyrovnávat tak změnu tlaku v uších,“ instruoval. „Vážnější zdravotní potíže očekáváme v příštích minutách, po překročení čtyř tisíc metrů.“
„Tři sedm, nahazujeme kompresory,“ vnímal rachotem motorů rozmazaný hlas hlavního strojníka. „Motory jedna, tři a čtyři v pořádku, u zbytků něco hapruje, pracujeme na tom.“
„Je pravděpodobné, že se teď cítíte příjemně, jako po několika panácích,“ vrátil se JFK k varování posádky. „Je to omyl, reakční doba nás všech se prodlužuje, někteří mohou mít problémy s viděním nebo logickým úsudkem. Každý, kdo u sebe bude pozorovat popsané symptomy ve výrazné formě, ať se hlásí na centrálu. Poručík Jankis bude kritické případy navštěvovat s kyslíkovými maskami.“
„Výška čtyři tisíce!“
„Kompresor dva nahozen!“
„Skvělé, nebudeme se točit v kruhu,“ ucedil Krystal sarkasticky. „Pohněte kostrou, potřebujeme každý kilowatt!“ zařval do mikrofonu bez stopy spokojenosti.
Jednolitá stěna mraků a deště se i přes jeho opatrné manévrování přiblížila a zdánlivě se tyčila ještě výš než před pár minutami.
Minuty ubíhaly, stroje se rvaly s gravitací a nestálými větrnými proudy.
„Ztrácíme stoupavou rychlost,“ oznámil zachmuřeně muž u vertikálního kormidla.
Kovář si uvědomoval, že se mu špatně dýchá a má problémy s přeostřováním zraku na vzdálenější přístroje. Teploměr v kabině už stačil klesnout k nule.
„Helium?“ chtěl vědět Krystal.

„Ještě něco málo máme," zazněla odpověď.
„Plňte balóny dál a začněte vypouštět zátěžovou vodu."
Náklon vzestupu se zvýšil.
„Pět tisíc metrů!" zaječel někdo vysokým hlasem.
Za pištění mohl buď klesající tlak vzduchu, nebo problémy se sluchem. JFK si nebyl jistý, na co vsadit.
„Poručíku Jankisi? Máte nějaké hlášení o problémech?"
„Žádné, pane!"
„Každé pracoviště se bude po řadě hlásit!" zařval Kovář do mikrofonu, jak nejhlasitěji dokázal, a kývl na spojovatele.
„Nejprve strojovnu jedna až šest!" rozkázal.
Trojka neodpověděla.
„Poručíku?"
„Už běžíme, pane!"
Najednou Berenika zasténala, jak se do ní opřel prudký poryv, její příď se stočila mírně k zemi.
„Přečerpávat z nádrží jedna až tři dozadu, maximální plnění dvanáct až patnáct!" zařval Krystal, kormidelník u vertikálního kormidla se snažil zvládnout náklon.
Obrovská vzducholoď se pomalu vrátila do vodorovného letu a pak opět začala stoupat.
Stěna bouře už byla přímo před nimi a stále je o něco převyšovala, Kovář nedokázal odhadnout, jak moc.
„Ve trojce byli v bezvědomí, nechal jsem jim jednu kyslíkovou masku," ozval se znovu Jankis.
„Nemám hlášení z radiocentrály, od čerpadlové stanice dva a z palebné věže dva. Tu vynechejte," rozhodl JFK nemilosrdně.
Obsluha kanónů nebyla v tomto okamžiku pro přežití nezbytně důležitá.
„Šest tisíc pět set metrů," oznámil někdo.
Ztrácel se ve tmě na konci zužujícího se tunelu. JFK věděl, že je to s ním špatné, ale tvrdošíjně opakoval do mikrofonu stále stejné otázky a mechanicky předával nezlomnému Jankisovi čísla, o kterých si nebyl jist, co znamenají.
„Právě vlétáme do bouře," oznámil suše šéftechnolog.
Berenika sebou škubla, potah trupu zaskřípěl, duralová žebra vydala disharmonický tón, na přední sklo kabiny zaútočila záplava ledových krup.
„V takové výšce?" nezdálo se to JFK.
„Odhoďte pět beden střeliva do dvacítek," rozhodl Krystal. „A vypusťte další vodu. Plášť namrzá, táhne nás to dolů."
„Šest tisíc devět set metrů," zadrmolil někdo a rozhostil se relativní klid.
„Ztrácíme výkon, kompresory nestačí."
„Minimální odběr energie, zrušte osvětlení a kromě nemocniční sekce vytápění."
JFK se opíral o pult, rozmazaná figura kousek od něj se zhroutila k zemi. Ten chlap držel velké loukotěmi opatřené kolo. To mohlo být důležité. Opatrně se k němu přesunul a snažil se udržovat červenou ručičku ve vodorovné poloze.
„Sedm pět, jsme nad bouří, teď už se musíme jen dostat přes ni," řekl někdo.
Pak se černý tunel zhroutil a zůstal jen malý špendlík světla na jeho konci.

JFK se probral na podlaze opřený o sloupek vertikálního kormidla, bradu pokrytou hleny a zvratky, kalným pohledem zaregistroval Krystala u kormidla.
„Jankis tu byl v průběhu letu nahoře dvakrát, pokaždé jste odmítl kyslík, donutil ho, ať mi dá dýchnout, a pak ho hnal do strojoven," prozradil mu šéf technolog. „Jste zatraceně umíněný."
„Nic z toho si nepamatuji," zavrtěl hlavou JFK a opatrně se postavil. „Díky vám jsme přežili."
„Nemyslím," nesouhlasil Krystal. „Když už jsem se ztrácel, přišel sem otec Kali a vnutil mi kyslíkovou masku. Ten střízlík se tvářil, že se nic neděje."
Na to Kovář neodpověděl, pouze sbíral síly.
„Neletíme tak rychle, jak bychom mohli," vysvětloval Krystal, „Doktorka nakázala udržovat výšku čtyři, prý kvůli kesonové nemoci."
„Jo, to je rozumné," souhlasil JFK. „Je mi zima, zle od žaludku a mám hlad, zatraceně," zaklel, když se pod ním podlomila kolena.
V kleče si přitáhl mikrofon.
„Jankise," požádal spojovatele.
„Jaké máme ztráty, poručíku?" zeptal se, jakmile to ve sluchátkách zapraskalo.

ČERNÝ, ŽLUTÝ A BÍLÝ RASIZMUS

„Mrt-vý bě-běloch, dob-dobrý běloch, se-seru vám na e-establish-ment", snažil se obrovský černoch o rapování a přitom více méně chaoticky třásl hlavou do rytmu, který vnímal jen on sám. Jeho vyholená lebka, na temeni ozdobená křížkem náplasti, se v distinguovaném světle halogenových žárovek utopených v podhledech měkce leskla. V levé pěsti velikosti menšího melounu nesl plastikový kelímek až po okraj naplněný pivem.
Každý jeho pokus o zachycení rytmu doprovázelo zachřestění těžkých zlatých řetězů, které ho zdobily kolem krku a zápěstí. Přestože to byl obrovský muž, podle extrémně volné pestrobarevné košile dosahující až k bokům pořádný tlusťoch, bylo chřestění necelého kilogramu zlata jediným zvukem doprovázejícím zvuk jeho kroků; hladina piva v kelímku se ani nehnula.
Místo k výtahu zabočil do chodby vedoucí k pokojům v nejluxusnějším křídle hotelu. Byl z nich výhled na Staré město

na jedné a Vltavu na druhé straně. Movitým turistům to stálo za tučný příplatek.
Obrovitému černochovi se do cesty postavil ramenatý pořez v tmavém obleku s nudnou šedivou vázankou. Ostříhaný byl na ježka a na hrtanu měl přilepený miniaturní mikrofon. Když spatřil příchozího, jeho neutrální výraz nahradil pohrdlivý úšklebek.
„Tohle patro je zadané, kámo. Nic pro lidi tvýho typu."
Černoch se zastavil, vypoulil na vypulírovaného bodygárda nechápavý pohled přátelsky naladěného opilce.
„Jakýho mýho typu? Já nejsem zlej, fakt nejsem zlej, nemusíš se bát. Nechceš loka? Je jako křen, v týhle malý zemi fakt mají dobrý pivo," strčil blonďákovi kelímek s nápojem až pod nos.
„Žádný problém, všechno v pořádku," odpověděl muž polohlasem někomu neviditelnému na druhém konci radiolinky.
„Je tu jenom nějakej ožralej negr, co si chce zkrátit cestu chodbou."
„Ožralej negr?"
Černoch zatřásl hlavou, jako by nemohl věřit vlastním uším.
„Mrt-vý bě-běloch, dob-dobrý běloch, se-seru vám na e-establish-ment," pokusil se znovu chytit rytmus a melodii profláknutého hitu zrozeného někde v ponurých ulicích Harlemu, ale opět se mu to nepodařilo.
„Dej si odchod, opičáku," varoval ho blonďák a opřel mu dlaň o hruď.
Stejně se mohl snažit odtlačit náklaďák.
„Vypadáš jako jeden z těch sraček od Kukluxklanu, chybí ti jen ta špičatá čepice, teda kápě," černoch škytl. „A jak rádi zapalujete ohně! Uhasím ten požár rasové nenávisti!" s poslední větou chrstl blonďákovi do tváře obsah kelímku.
„Ten čurák mě polil, vynesu ho v zubech a přitom mu zlámu pár kostí," zavrčel pořez pro svého neviditelného parťáka a švihl pravačkou směrem k hrtanu opovážlivce.
Blok byl rychlý a poměrně měkký – dostatečný jen k tomu, aby sílu úderu odvedl stranou. Pak následoval téměř nepostřehnutelný protiútok dlaní přímo na solar, pořez vydal zvuk, jako když něco prorazí tlakovou hadici, a bez dalšího odporu si sedl na paty s vypoulenýma očima.
To už chodbou přibíhali další dva muži, až na drobné detaily ve fyziognomii obličeje dokonalé kopie blonďáka.
„Jen jsme se trochu pošťuchovali," pronesl téměř nevinně černoch, úkrokem ke zdi se vyhnul švihnutí tonfy vyčarované odkudsi zpoza rozepnutého saka, levou rukou současně ťukl do lokte napřažené paže útočníka, tím ho vytočil proti zdi a pak strčil vpřed, až jeho hlava promáčkla sádrokartonové obložení.
Třetí muž už byl ve střehu, přibližoval se v zápasnickém střehu s jednou rukou kryjící horní polovinu těla, druhou před sebou lehce pokrčenou v lokti.
Černochovi se při předchozí srážce rozepnula jeho tahitsky barevně nestřídmá košile. Nebyl tlustý, jak to na první pohled vypadalo. Připomínal Diovu sochu v Helikarnasu, kterou zarputilý milovník hard core kulturistiky prohnal svaly zdůrazňujícím morfingovým programem.
Levička okvádrovance vystřelila, černoch stačil v poslední chvíli zaklonit hlavu, pěst po lícní kosti jen sklouzla, nelidsky rychlému obloukovému kopu na spánek stačil uhnout jen částečně a vzápětí ho naplno zasáhlo pokračování útoku – zpožděný útok patou druhé nohy. Černoch zavrávoral a udělal několik potácivých kroků zpět.
„Zabiju tě, negře," zasyčel muž.
Úderu na břicho se černoch vůbec nebránil, kopu na koleno se vyhnul a pak zachytil obě ruce útočníka za zápěstí. Nepostřehnutelně rychle ho k sobě přitáhl a pak ještě o poznání bleskověji odmrštil. Stokilový bodygárd proletěl vzduchem téměř čtyři metry a pak skončil v sérii kotoulů.
„Vždycky jsem si přál vyzkoušet tenhle styl," zabručel černoch, „ale dá to práci dobře ty ruce chytit."
Muž, který hlavou promáčkl obložení stěny, se náhle vzchopil, v jeho ruce se zaleskla pochromovaná pistole.
„Zasraní hejskové," zamumlal černoch, vytrhl mu ji z ruky, zvedl ho do výšky a pak ho nelidskou silou mrštil proti jeho druhovi, který se právě nejistě zvedal. To byla poslední kapka, která knokautovala oba dva.
„Tak, bílí hošani, chcete si ještě někdo trochu zašpásovat?" zeptal se černý obr a z jeho hlasu se dalo vyčíst, že kladná odpověď by mu nebyla proti mysli.
„To už stačí, Franku," položila mu ruku na rameno vysoká, ale proti němu štíhlá a vlastně drobná tmavovláska, která se právě vynořila z výklenku pro vozíky uklízečského personálu. „Mám dobré známé, ale zařizovat tři pohřby najednou by nebylo úplně jednoduché."
Frank Boorman se téměř lítostivě podíval na sténající muže na podlaze a promnul si naraženou čelist.
„Máš pravdu. Musím ale přiznat, že byli dobří. Tipnul bych si na nějaký biologický upgrade. Ten pokoj je připravený?" zeptal se najednou stroze.
„Ano," potvrdila mu komtesa de Villefort. „Máš to u mě."
„Tohle byla maličkost, kdybys zase s něčím potřebovala helfnout, dej vědět."
Frank Boorman si naložil na jedno rameno nejbližšího muže, na druhé toho vzdálenějšího a posledního jednoduše táhl za nohu po koberci za sebou. K jeho štěstí to k pokoji, který Andrea zaplatila, nebylo příliš daleko. Tam všechny tři Boorman položil na podlahu a pohovky, každého štědře napojil a stejně štědře polil whiskou, z peněženek jim vytáhl všechny bankovky větší než deset euro a úplně nakonec zahodil pod stůl vizitky dvou známých pražských nočních klubů – bordelů.
„Málem bych zapomněl," zanadával už na odchodu.
Vrátil se, pod popelník schoval zbytek plata starého dobrého rohypnolu a pak pomocí speciální formy z buničiny vyrobil na okraj několika číší otisky tří různých druhů rtěnek.
„To by mělo stačit. Zdá se, že tenhle mejdan se vám mládenci moc nevyvedl," poznamenal na rozloučenou.
Na chodbě se znovu potkal s Andreou.
„Nejsem nějak ve své kůži," přiznal. „Bojím se o ni."

„Ona to zvládne, Franku," podívala se na něj a konejšivě mu položila ruku na rameno.
„A teď bych potřebovala, aby sis do deseti minut obstaral nějaké alibi."
„Žádný problém," předstíral úsměv, který nedokázal zamaskovat jeho ustaranost.
„Proč máš tu náplast?" Komtesa de Villefort ukázala na drobné zranění na hlavě.
„Ale," Boorman mávl rukou, „pomáhal jsem jako pořadatel při jednom koncertě u nás ve vesnici a vysypalo se na mě sklo."
„Jo, rozumím, nikdo není imunní vůči smůle," odtušila Andrea a mávla mu na pozdrav.

Komtesa de Villefort se na okamžik zastavila přede dveřmi, rozepnula si dlouhý kabát a přehodila jeho lem za jílec dosud schované katany. Okamžik uvažovala, co s lodičkami. Pak si je nechala na nohou, i když vysoké podpatky nebyly pro rychlou akci právě ideální. Doktor Akawa nebyl zase tak nebezpečný – pokud se člověk nenacházel v roli pokusného objektu omámeného, v horším případě jen připoutaného na jeho chirurgickém stole.
Vstoupila bez klepání, ucítila pach doutníků, rozlitého alkoholu, kouřeného opia a těžkých parfémů.
Pokoj sloužící jako hlavní obytná místnost byl prázdný. Vedena přiopilým chichotáním a cinkáním sklenic zamířila do dveří napravo.
V noblesním hotelovém katalogu pravděpodobně apartmá označovali něčím jako luxus určený pro vaši relaxaci, ale Villefortové to připadalo jako unyle zařízená kancelář sousedící s bordelovou ložnicí. Co na reklamních fotografiích určitě chybělo, byly dvě vnadami štědře obdařené platinové blondýny v punčochách s podvazky a červenočernými korzety.
Nepříliš úspěšně se snažily společně obšťastnit skořicově žlutého vyschlého chlapíka s jednoznačně japonskými rysy ve tváři. Podle výrazu očí to přehnal s opiovou dýmkou a obě profesionálky se snažily marně.
„Akawi, Akawi, stále ta typicky japonská touha po ženách, co jsou dvakrát větší než ty?" pronesla Villefortová a zastavila se ve dveřích.
Chichotání ustalo, odhadovala, že i obě ženy si zakouřily, nebo si vzaly něco jiného.
„Doufám, že jste mu neublížily, je to křehký stařík," přerušila napjaté ticho.
Prostitutky se zasmály, jako by jim vyrušení zas tak moc nevadilo, otupělost se z tváře doktora Akawi vytratila, nahradilo ji zuřivé ponížení.
„A nepostaví se mu a nepostaví, ať děláte, co děláte, že?" prohodila komtesa konverzačním tónem k prostitutkám.
Strach z nich spadl úplně, smály se a horlivě přikyvovaly.
Lékař se vymrštil, ale vzápětí upadl zase na postel sražen políčkem Villefortové.
„Zmizte, děvky!" zasyčel na obě ženy.
„Snad abyste opravdu odešly," souhlasila s ním Villefortová. „To, co se tu teď odehraje, byste asi nechtěly vidět. Už jsi jim zaplatil?" obrátila se zpět na Japonce.
Odpověděl nejistým přikývnutím.
Potupná nahota ho obírala o poslední zbytky sebevědomí.
„Ale chtělo by to nějakého tuzéra, ne? Za takovou práci," nadhodila Villefortová.
V Akawim bojovalo ponížení se strachem. Nechtěl, aby s ním Villefortová jednala takovým způsobem před prostitutkami, na druhou stranu, bál se s ní zůstat sám.
Vrhl se ke svým kalhotám, vytrhl z kapsy peněženku, hodil ji jedné z žen a pak se do zmuchlaného kusu oděvu snažil co nejrychleji nasoukat.
„Vezměte si všechny peníze, ale kreditky tam nechte. Našli by vás podle nich," doporučila jim Villefortová a pohledem naznačila, ať odejdou.
„Akawi, ty mě dobře znáš," změnila způsob řeči, když osaměli.
Její hlas se podobal zasyčení čepele vytahované z lakované pochvy.
„Tak odpověz!" štěkla a opřela mu skosený hrot o nahou hruď.
„Ano, znám, i věci, co se o tobě povídají," vychrlil rychle.
„Co prováděl tvůj tým s doktorkou Lavassi? Proč jste dostali její rekonvalescenci na starost?"
Villefortová nepatrně pohnula zápěstím a skořicovou žluť poskvrnila vlasově tenká krvavá čára.
„Lidi, jako jsi ty, by Agentura nikdy neměla najímat, ať jsou jakkoliv schopní," pronesla tiše, když neodpovídal. „Víš, že tě považuji za prašivou škodnou, kterou je třeba vyhubit. Možná bude dnes svět o jednoho hajzla chudší. Když mi neodpovíš!"
Poslední větu zařvala japonsky, doktor Akawi sebou škubl a kdyby včas neuhnula čepelí, měl by za sebou lékař poloviční seppuku.
„Chci vědět, co jste prováděli s Lavassi. Pokud mi to neřekneš, budeš si, až napočítám do tří, prohlížet svoje vlastní střeva. Víš, že to udělám."
Akawi polkl.
„Jedna, dvě…"
„Byl to rozkaz, práce pro Agenturu, žádný melouch," spustil drmolivou japonštinou. „Imunitní systém doktorky Lavassi nebyl tentokrát posílen obvyklým typem bionanorobotů, ale modifikovaným. Takovým, aby dokázal do mikroschránek uložit vzorky virů, s nimiž se setká. Jenomže tím pádem ochrana jejího organismu nebyla tak dokonalá, jak by měla být. Hrozilo nebezpečí, že dříve nebo později u ní propukne nákaza. Přijeli jsme, abychom tomu zabránili."
Komtesa sklopila oči k podlaze, jako by si prohlížela špičky lodiček, ale meč v její ruce se ani nepohnul.
„A abyste odebrali vzorky, které ve vlastním těle přivezla," doplnila tu část informace, kterou Akawi nevyslovil.
„A co John Kovář, on má také tak vylepšený imunitní systém?" zeptala se s ledovým klidem.

„Ano," přikývl horlivě Akawi. „Není to úplně jednoduchá a vyzkoušená biotechnologie. Měli tam jet naši lidé, ale ten hlupák se nenechal odradit!" bránil se najednou vášnivě.
„A kdo vydal ten rozkaz? Kdo řídí tuhle prašivou tajnou operaci?"
Villefortová věděla, že takové věci se čas od času dějí, jedna divize nad druhou chtěla získat převahu a vojáci byli obecně napůl paranoidní. Sbírali zbraně ve všech možných světech, i když to často bylo proti pravidlům.
„Ne," zavrtěl hlavou Akawi, „to ti neřeknu."
Podívala se na něj a na katanu dotýkající se jeho nahého hrudníku.
„Bojím se tě, ale svého šéfa víc. Proti němu mě nemáš čím vyděsit."
Villefortová potlačila okamžitou touhu rozsekat malého muže na kusy, na spoustu malých kousků. John Kovář někde v jedy promořeném světě umíral, nebo brzy umře, a ona s tím nemohla nic udělat. Sebrala své železné sebeovládání a přinutila se přemýšlet.
Akawi jí poměrně rychle prozradil, o co šlo, ale kategoricky odmítl říct, kdo to řídí a organizuje. První věc jí byla k ničemu, pokud neměla důkazy – ty už byly určitě všechny spolehlivě zničeny. Identita vojenského hlavouna by jí mohla pomoci v dalším pátrání.
„Byl jsi špína, jsi špína a vždycky budeš špína," řekla tiše, ocelový list se zaleskl v pohybu. Akawi zavřel oči v předtuše neodvratného konce.
Mosaz kovově cvakla, jak zasunula a zatlačila meč zpět do pochvy.
„Ti, kdo bojují s monstry, se musí vystříhat toho, aby se sami staly monstry," pronesla hluše znějícím hlasem, otočila se a zamířila pryč z pokoje. Klapání podpatků na parketách se střídalo s najednou slyšitelným tikáním secesních kyvadlových hodin. U dveří z apartmá se zastavila.
„Zklamal jsi mě, doufala jsem, že sáhneš po tom revolveru, co máš schovaný na židli pod sakem," pronesla, aniž by se otáčela.
„Já ještě nechci umřít," vydechl doktor Akawi, hlas se mu třásl po přestálém nervovém vypětí.
„Škoda," povzdechla si Villefortová, vyšla na chodbu a pomalu kráčela k výtahu. V očích se jí leskly rodící se slzy. Nebylo lidské síly, která by mohla Johna Francise Kováře zachránit. Do nejbližšího transportního okna zbývalo ještě několik týdnů.

ŘÍŠÍ SMRTI

Berenika, vyléčená z následků výškového přeletu nad bouří, se hnala vpřed rychlostí 135 kilometrů za hodinu ve výšce dvou tisíc metrů nad fádní rovinou. Okolí řek a mokřadů pokrývaly četné zelené lesy, všude jinde se rozkládaly tisíce a tisíce kilometrů čtverečních stepi a lesostepi.
John Kovář se ve velitelské kabině objevil jen nakrátko, aby zkontroloval okamžitou polohu, jak ji do mapy nepřetržitě zaznamenával muž vykonávající navigační službu, pak se se starými a dávno nepoužívanými mapami Velkého Kavkazu uklidil do jídelny a snažil se vrýt si do paměti co nejvíc z nepříliš podrobného zobrazení horských štítů a hřebenů. Až přijde čas akce, může jim každá informace navíc zachránit život.
Podle odposlechnutého vysílání se piráti chystali přeletět přes zhruba jedenáct set kilometrů dlouhé a necelé dvě stovky kilometrů široké pohoří Křížovým průsmykem, neboli Průsmykem Jvari, kterým procházela Stará vojenská cesta. Kovář si nedělal iluze – dnes už tam pravděpodobně žádná cesta nevedla. Nejvyšší bod průsmyku měl podle map nadmořskou výšku dva tisíce tři sta osmdesát metrů, ale všude okolo něho se tyčily zaledněné štíty dosahující výšek přes pět tisíc metrů.
Při vzpomínce na přelet bouře se JFK proti své vůli zachvěl. Málem všichni umřeli, nebýt odolnosti železného Jankise a záhadného kněze. Nechtěl pokoušet štěstěnu tak šíleným způsobem podruhé. Vrátil se zpět k úvahám a snažil se odhadnout, kolik prostoru bude mít téměř tři sta metrů dlouhá Berenika k manévrování mezi horskými štíty. Bohužel neměl k dispozici dokonalé třídimenzionální mapy s vysokým rozlišením získané snímkováním z družic.
„Dáte si kávu?" z přemítání ho vyrušil bratr Kali, v ruce držel dva prázdné hrníčky a konev s horkým, lákavě vonícím nápojem.
„Všichni nemocní se uzdravují, mých služeb nebude třeba," řekl ten nemluvný muž a bez dalšího vyptávání JFK nalil jeho porci kávy.
Vzducholoď se jemně zhoupla, to se její přední část dostala do proudu vzduchu pohybujícího se oproti okolní mase jiným způsobem. Kovář si dokázal představit, že při velkém rozdílu rychlostí a dostatečné mohutnosti stoupavých a klesavých proudů by je vzduch, ten na pohled neuchopitelný a nehmotný živel, roztrhl jako hadrovou panenku.
„Je obdivuhodné, že jste se dokázal udržet při vědomí i v tak velké výšce. To nám všem zachránilo život."
„Nebyl jsem sám," připomněl Kali.
„Poručíkovi už jsem svůj obdiv vyjádřil," vysvětlil Kovář. „Uvažuji, co vám k tomu dopomohlo. Vrozené dispozice, extrémní odolnost?" nadhodil.
„Nebo víra v boha?" odpověděl mu kněz s úsměvem. „Či léta meditačních cvičení? Odříkání? Nevím…" nechal myšlenku nedopovězenou.
JFK se podíval na jeho černý šat přepásaný rudou šerpou a meč, který nikdy neodkládal.
„Jako jeden z mála se můžete pohybovat bez ohledu na riziko nákazy, viděl jste z tohoto světa víc než kdokoliv jiný."
Kovář se zarazil. Řekl z tohoto světa, čímž lehce narušil své inkognito, ale kněz si buď ničeho nevšiml, nebo se tak alespoň tvářil.
„Máte pravdu, jsem imunní a proto putuji a zůstávám tam, kde mohu být svým bližním užitečný. To je poslání kněze. Nebo je to u vás jinak?"

Na slovo u vás nepoložil žádný důraz.
Kovář pokrčil rameny.
„Každý se snaží být užitečný svým způsobem. A co lidé, se kterými se chystáme bojovat, ti nejsou vašimi bližními?“
Kněz se usmál.
„Jsou, ale lidé tady na této vzducholodi jsou mi bližší. Vzhledem k tomu, že jsem kněz, budu se snažit naše nepřátele zabíjet jak nejrychleji a nejbezbolestněji to půjde.“
„Tak k tomu mi nezbývá, než vám popřát co nejvíc úspěchů,“ usmál se JFK, kterého konverzace vzpružila.
Roman Krystal se staral o chod vzducholodi a o to, aby je dopravil na místo. Které místo, co tam budou dělat a jak, byla Kovářova práce. Velitel zůstává se svou odpovědností vždy sám. To už se dávno naučil, ale neznamenalo to, že by to kvůli tomu bylo lehčí.
„Kapitáne?“ Z velitelské kabiny vykoukl vertikální kormidelník. „Doktorka Kaňková žádá, abyste věnoval pozornost vegetaci pod námi, změnila se a ona by to s vámi chtěla prodiskutovat.“
O další hodinu později letěli sotva tři sta metrů nad zemí a všichni, kdo nespali nebo neměli jiné povinnosti, s nepříjemným mrazením v žaludku sledovali terén. Plochy zelených pásů stromů nebo celé barvami protkané smíšené lesy oddělené od sebe oblastmi žloutnoucí stepi se častěji a častěji střídaly s oblastmi černoskvrnité zeleně. Při krátkém zpomalení a přiblížení se blíž k zemi zjistili, že vegetace, od stromů po trávu, získala nemocný vzhled, jako by ji někdo otrávil. Stromy plesnivěly, odlupovaly se z nich celé pláty dřeva, z korun jim zbývala jen žalostná torza. Stébla trávy se štěpila, až připomínala chmýří objevující se na špatně uskladněných potravinách.
„Co to je?“ zeptal se někdo z hloučku lidí namačkaných v jídelně u jednoho z průzorů.
Kovář na to nedokázal odpovědět. Přízračná a jaksi poskvrněná země pod nimi nahánělа hrůzu a vzbuzovala strach z nadpřirozeného, z věcí vymykajícím se běžným zkušenostem.
„Můžeme prosím zaletět trochu doleva?“ ozvala se v reproduktoru doktorka Kaňková.
I když už zrušila karanténu, neopouštěla své království. „Myslím tak na polohu dvě hodiny,“ opravila se.
I ona si už částečně osvojila vzduchoplaveckou terminologii.
Roman Krystal se tázavě podíval na Kováře.
„Můžete,“ souhlasil stroze.
Berenika změnila směr a za chvíli zahlédli, co upoutalo pozornost jejich šéflékařky, jejich posledního anděla strážného, jak jí lidé po straně přezdívali.
Několik kilometrů širokým pruhem zdravé zeleně pochodovala skupina koní. Pásli se roztaženi do dlouhého a úzkého tvaru, vyznačujícího směr jejich pohybu. Buď instinktivně, nebo poučeni dřívějšími zkušenostmi, se drželi co nejdále od skvrnitých otráveně vyhlížejících oblastí.
„Za nimi, ještě dál, je další skupina koní. Na hranici zeleně a toho hnusného svinstva,“ ohlásila hlídka od teleskopu.
„Podíváme se tam,“ rozhodl Kovář okamžitě.
Malé zdržení si mohli dovolit.
Za chvíli spatřili další stádo koní, jenomže tentokrát zubožené a umírající. Zvířata sotva pletla nohama, vyhublá na kost, většina kusů už ani nejevila zájem o pastvu.
„Chtěla bych je pitvat,“ slyšeli všichni zamumlání Kaňkové.
„Vidím v dalekohledu, jak se dusí, vidím pěnu z nozder, ti koně kašlou krev!“ informovala všechny o výsledcích svého pozorování.
„Jsou nemocní, nakažení nějakou chřipkou, o podobných příznacích už jsem četla.“
„A já bych se vsadil, že ta zasraná nemoc má sídlo přímo v otrávené zemi,“ prohodil někdo tiše.
JFK nebyl biolog, ale věřil tomu.
„Zdá se, že tady viry prolomily hranici mezi rostlinnou a živočišnou říší a do kruhu přenašečů se zapojily stromy i další vegetace, nejen živočichové,“ podpořila hypotézu Kaňková a v jejích slovech se skrývalo zděšení a strach.
„Výška dva tisíce, rychlost sto třicet pět, původní kurs, čeká nás práce a potřebujeme být na místě včas,“ zavelel stroze Kovář, jako by se ho příšerné znásilnění světa vůbec nedotklo.
Jeho jednoznačné rozkazy rozptýlily děs, sám se však v duchu cítil zhrozen. S doktorkou Lavassi prokázali, že nic z toho, co se zde odehrává, se nevymyká přirozenému řádu věcí. A lidé, kteří zde žili… Nechal myšlenku nedokončenou a vůlí vlastní jen těm nejsilnějším a nejzatvrzelejším se vrátil k přemýšlení nad úkolem, který je všechny čekal. Znovu a znovu zvažoval aspekty všeho, co mu o způsobech vzdušného boje pirátských otrokářů prozradil Roman Krystal.

Berenika se dál probíjela nekonečnými prostorami smrtí poskvrněné země. S každou hodinou za sebou zanechávali víc než stovku kilometrů neznámé roviny, zdálo se nemožné, že někde před nimi je čeká pohoří čnící až k nebesům.
„Vodní plocha na půl třetí,“ ohlásila bez jakékoliv předchozí výstrahy hlídka u teleskopu.
„Změňte kurs,“ zareagoval okamžitě JFK.
To byla příležitost k obnovení vyvažovacích zásob vody, ke krátkému zakotvení, inspekci motorů a dalším nutným údržbářským pracím. A to platilo pro každou vzducholoď v oblasti. Voda chránila před nákazou snad i tady.
Už první přiblížení se k jezeru nebo jen obrovské zatopené oblasti ukázalo, že poslední přání bylo falešné. Přivítal je puch tlejících rostlin a rozkládajícího se masa. Vegetace okolo břehů a kolonie plovoucích rostlin se stříbrnými ostrůvky mrtvých ryb, vlastně celých rybích hejn, prozrazovaly, že i tady zuří boj mezi makroskopickým a mikroskopickým světem.
„Držet kurs,“ přikázal hlasem drsnějším, než by si sám přál, JFK.
První si všiml stožáru sloužícího k uvazování vzducholodí a odhadl, co mohou očekávat.
Několik set metrů od břehů objevili velký primitivní pontonový ostrov z prázdných barelů po spotřebované naftě. Na

něm, bez ladu a skladu, leželo několik desítek lidí. Bez pokrývek, v oděvech, ve kterých je vyhnali z jejich domovů. Dalekohledy odhalovaly prázdné oči, rysy zdeformované chorobnou vyhublostí, tváře poskvrněné krvavými hleny. Další místo, kde piráti nechali část své kořisti, kterou zabila jejich vakcína.
„Kolik jich je?“ zeptal se někdo.
„Třicet osm živých, tři, u nichž už si nejsem moc jista,“ odpověděla soustředěně doktorka Kaňková.
JFK se přinutil odvrátit zorné pole triedru od ostrova umírajících nemocných a začal systematicky prozkoumávat okolí. Vodní plocha byla obrovská a ostrov se nacházel nejméně osm set metrů od nejbližšího břehu. Pokud se je jejich nepřátelé snažili vlákat do další léčky, mohli si počínat o dost lépe.
„Proč je rovnou neshodili z výšky na zem?“ pronesl napůl pro sebe Roman Krystal.
On zvyky otrokářů znal lépe než kdokoliv jiný.
„Ze stejného důvodu, proč je ve válce výhodnější nepřátelského vojáka těžce zranit než zabít,“ odpověděl mu studeně JFK. „Je náročnější postarat se o zraněného než pohřbít mrtvého.“
„A co budeme dělat?“ zazněl do ticha odlidštěný hlas poručíka Jankise z reproduktoru.
JFK několik dlouhých okamžiků zvažoval odpověď. Věděl, že zastavit se, ztrácet čas nakládáním umírajících, riskovat, že karanténa nebude dostatečně účinná a nemoc zasáhne ostatní, je chyba. Z hlediska dobrého vojáka bylo rozhodnutí jasné.
Ticho ve velitelské kabině i jídelním sále houstlo a srůstalo s tichem z reproduktorů vnitřních telefonních linek.
„Potřebujeme se dozvědět, kdy je tu zanechali. Musíme někoho vyslechnout,“ promluvil suše JFK. „Doktorko Kaňková, do deseti minut čekám váš detailní rozpis karanténních opatření, které musíme dodržet. První kormidelníku, zatím chci vykonat okruh, abychom se přesvědčili, že na nás nečíhají a nelezeme jim do léčky. Až je vyslechneme, naložíme je do naší provizorní nemocnice.“
Na veřejném odposlechu telefonu se ozvalo několikanásobné úlevné vydechnutí.
„Krystale, máte hodinu na to, abyste si rozmyslel, co můžeme postrádat, abychom kompenzovali hmotnost těch lidí.“
Kovář mluvil lhostejně, odlidštěně a doufal, že mu někdo bude odporovat, aby našel záminku změnit strategicky špatné velitelské rozhodnutí. Všichni mlčeli.
Po dokončení hlídkového obletu inkriminované oblasti se sám pro sebe pousmál. Stejně by rozhodnutí nezměnil. Jednou si ho vybrali za velitele – museli by ho zabít, aby se mohli protivit jeho rozkazům.
Výkonné dieselové motory ševelily stále tišeji, pumpy čerpající helium do přetlakových nádrží z vysokopevnostní oceli postupně umlkaly. Berenika se vznášela necelých třicet metrů nad pontonovým ostrovem plným lidí stojících frontu k přívozu přes řeku Styx.
„Doktorko?“ pronesl tiše Kovář.
„Tři lidé, všichni v kompletních pogumovaných overalech, s nejlepšími filtry co máme. Spustí se dolů a budou nakládat nemocné na nosítka zavěšená na kladkostroj přímo z naší karanténní sekce. Až svou práci skončí, budou také vyzvednuti k nám a zůstanou tady, dokud se neukáže, že nebyli napadeni.“
JFK nad jejím plánem okamžik přemýšlel. Byl ten nejlepší, jaký mohl být, ale tři lidé kvůli němu riskovali život.
„Kapitáne?“ promluvil bratr Kali. „Jsem imunní vůči všem chřipkovým kmenům. Nemyslím, že by mě ti lidé mohli něčím nakazit. Co se týče nákazy ničící krajinu, o tom nic nevím. Ale lovit zvířata se nechystáme.“
„Rozumím,“ souhlasil JFK okamžitě. „Přesto pro vás budou platit všechna bezpečnostní opatření, která doktorka Kaňková požaduje.“
Na plošině se zvedl jeden z nemocných, který byl zřejmě v lepším stavu než jeho druhové, a pokusil se zamávat na gigantickou vzducholoď vznášející se jen pár metrů nad jeho hlavou.
Nepovedlo se mu to a upadl na břicho.
„To je můj otec!“ napůl vykřikl někdo.
„Já se hlásím, pane,“ promluvil do telefonu další člověk.
JFK se už naučil ten hlas poznat při první slabice. Železný Jankis.
„Neudělám chybu, nejsem nervózní, všechna karanténní opatření splním bez problémů. Je nejmenší riziko, že se nakazím.“
„Souhlasím poručíku, jste muž číslo dvě,“ potvrdil dobrovolníkovi jeho účast JFK.
Berenika se jemně zhoupla, Kovář se podíval na Krystala.
„Zakotvíme,“ přikázal.
První série vodních kotev vzducholoď spolehlivě připoutala k jednomu místu.
„A kdo by měl být podle vás muž číslo tři?“ zeptal se JFK doktorky Kaňkové, když pominul krátký ruch způsobený komunikací technických čet.
„Já nevím, to rozhodnutí nemůže být na mně!“ bránila se.
JFK v duchu zvážil rizika. On byl díky biologickým nanostrojům v krvi, kterými ho vybavila Agentura, imunní vůči všemu, co operovalo na biologické bázi. Jemu nic nehrozilo. V okolí žádní nepřátelé nečíhali a jeho účast tudíž o polovinu snižovala pravděpodobnost nakažení celé posádky.
„Dobrovolník číslo tři jsem já,“ oznámil ostatním své rozhodnutí. „Mým zástupcem se po dobu mé přítomnosti na lodi stává Roman Krystal,“ nedbal na reptavý šepot.
„Doktorko, jsme připraveni. Jaké jsou vaše další požadavky?“
Elektromotor tiše zabzučel a tři muži namačkaní do hroznu se současně snesli na provizorní pontonový ostrov. Každý držel v ruce pistoli, připraveni na případný útok. Stále existovalo riziko, že mezi nemocnými nechali piráti trojského koně, který nedbal na vlastní život.
JFK si vybral na nerovném povrchu místo mezi několika děrami – tam k němu měli případní útočníci nejhorší přístup – a

věnoval několik okamžiků zkoumání okolí. Maska, i když Kaňková tvrdila, že je jejich nejlepší, ho dřela a kulatá skla průzorů se mlžila. Vodu okolo voru hyzdily mastné skvrny ze zbytků vytékající nafty, zelený perforovaný koberec nemocně vyhlížejících rostlin se držel na jejich okraji. Kovář byl rád, alespoň budou jeho muži klidnější. Ti nahoře, Kali s Jankisem, nejspíš žádné nervy neměli.
„Zdají se v pořádku. Nepoznám všechny, ale jejich oděvy, stav – prostě vypadají jako naši lidé," ohlásil poručík.
„Začínáme nakládat?" otočil se na něj kněz.
Jeho hlas zpod masky by zahanbil i záhrobního ducha.
JFK zamával na obsluhu kladkostroje, lano vyjelo nahoru a vrátilo se s pečlivě uvázanými nosítky, do kterých mohli současně umístit dva lidi.
Kněz, který byl nejdrobnější tělesné stavby, komunikoval s obsluhou a pokud to šlo, hlídal. Kovář s Jankisem nosili nemocné.
Bylo mezi nimi spousta dospívajících a dětí a JFK cítil, jak se s každým umírajícím jeho srdce zatvrzuje. Rozuměl válce, rozuměl jistému druhu smrti, ale tohle, tohle bylo na něj moc. Měl pocit, že na ramenou najednou nese celý svět. Poprvé v životě se dostal k hranici svého sebeovládání, své tvrdosti. Naštěstí tady byl železný poručík, který se se strojovou pravidelností chápal své strany nosítek, nohou či paží nemocných. Stačila chvíle a JFK byl opět tím nezničitelným vojákem, bývalým kapitánem speciálních jednotek a nyní agentem supertajné organizace střežící bezpečnost tisíců světů.
Další nosítka stoupala k Berenice, už chyběly poslední dva metry, když se na nich vztyčila mátožně se pohybující postava, něco zaskřehotala a vzápětí přepadla přes hranu dolů. Voda žbluňkla. JFK překonal vzdálenost ke konci pontonového voru třemi dlouhými kroky a skočil co nejblíže k místu, kde člověk zmizel pod hladinou. Věděl, že má jediný pokus, pokud ho nenajde hned, nenajde ho nikdy.
Plaval níž a níž, v neproniknutelné černotě tápal po bezvládných končetinách, látce, nacházel však jen šlahouny plovoucích rostlin. Ve chvíli, kdy už zamířil k hladině, aby se sám neutopil, nahmátl látku límce. To ho zdrželo, při posledních metrech divokého stoupání už polykal vodu, ale nakonec se přidušený vynořil na hladinu i se svou kořistí.

O tři hodiny později už Berenika opět uháněla v kurzu, který je měl přivést k průsmyku Jvari. Výstroj záchranářů byla vyhozena na zem, všichni tři absolvovali důkladnou očistu desinfekčním roztokem, pro jistotu byli ostříháni a vyholeni do hola a doktorka Kaňková je navíc přinutila pořádně vykloktat roztok, který měl do jisté míry vyčistit jejich ústní dutinu a část cest dýchacích. Poslední, kdo zůstával v karanténě, byl JFK. Opět ve své staré uniformě, ozbrojen osobní zbraní.
„Kdybyste neměl tak výjimečné výsledky testů na protilátky, které jsem vám udělala při vašem vstupu na území našeho státu, nemohla bych vás pustit mezi ostatní."
JFK jen přikývl a doufal, že mu z příšerné vody, které se napil, nebude znovu zle. Už dole na voru se vyzvracel z podoby. Doktorka to naštěstí považovala za ideální reakci organismu.
Zpoza přepážky vyrobené z lehkého, ztuženého papíru se ozývalo mnohočetné kašlání, chrchlání, sípání a lapání po dechu umírajících.
Naložení nemocných si vyžádalo zbavit se zhruba tuny vyvažovací vody, zbytek vykompenzoval úbytek pohonných hmot. JFK přemýšlel nad tím, jak to ovlivní jejich manévrovací schopnosti. Doufal, že příliš ne.
„Stejně bych ráda, vlastně rozkazuji vám!" opravila se doktorka Kaňková a věnovala Kováři plachý úsměv, „abyste po dobu nejbližších dvou dnů nosil roušku. Připravím vám jich zásobu, každé dvě tři hodiny si ji vyměníte a použitou spálíte."
Kapitán a nejvyšší velitel kopřivnických vzduchoplaveckých ozbrojených sil státu Kopřivnice se na malou epidemioložku zazubil.
„Rozkaz, madam!" zasalutoval jí.
Připadala mu mnohem unavenější než před pár hodinami. Dobře věděl proč.
„Kolik z nich přežije?" naznačil pohled ke stěně skrývající lůžka nemocných.
Drobná žena rezignovaně pokrčila rameny.
„Neodvážím se to odhadnout, zatím jsem jen stačila porovnat příznaky onemocnění s tím, co znám z lékařských kronik. Zatím pouze u dospělých. Ještě projdu děti a starší lidi, to by mi mohlo něco napovědět. Příznaky se často liší i podle věku, ale… bojím se, že ne mnoho. Vypadá to na kmen Waršava, nebo Spigi, uvidím."
„A vakcíny máte?"
„Už je kultivujeme. Máme staré zakonzervované vzorky, naštěstí jsou v pořádku."
JFK přikývl. Aspoň něco pozitivního.
„Doktorko? Několika lidem se silně přitížilo!" do místnosti nakoukla asistentka Kaňkové, Jana Kuriová, šedivá myš, jak si ji Kovář už dříve pokřtil.
„Takže, kapitáne, ty roušky. Je to kvůli ochraně ostatních."
Mávl na souhlas, nasadil si přes nos a ústa čtverec gázy páchnoucí po desinfekci a vykročil směrem ke dveřím z karantény a nemocnice v jednom.
Dva dny s bílou plachtou na obličeji, kdyby ji aspoň polévali kořalkou, zanadával v duchu, zatímco míjel strážné. Doufal, nebo spíš obával se, že za dva dny bude bitva, ve které šlo o všechno, dávno vybojována.

ŠLECHTIČNA A LYŽAŘKA

Andrea Villefortová seděla u stolku v kavárně hned přes ulici proti administrativním budovám Agentury. Na stole před

sebou měla otevřený notebook, vedle něj šálek espresa. Za poslední dvě hodiny to bylo její třetí. Na notebooku běžela simulace reakce lidského imunitního systému dopovaného lékařským oddělením standardně užívanými nanoroboty pro jeho posílení – avšak lehce pozměněnými podle předpisu, který sama Lavassi odvodila ze se štěstím zachráněných vzorků, které Akawi nestačil zničit.
Villefortová využila svých přístupových práv, která se poněkud vymykala obvyklým pravidlům platným pro KILLERovu síť, a ukradla si simulační program a spoustu dalšího podpůrného softwaru. Nechtěla však pokoušet své štěstí přespříliš a výpočetně extrémně náročné aplikace teď prohánělа přes superpočítač Českého meteorologického institutu. To jí umožnil jeden její starý známý, který si tak s velkým potěšením umazal jeden dávný dluh. Jedenáct milionů lidí se kvůli tomu bude muset příštích pár dní spolehnout na předpověď počasí založenou na tom nejstarším predikčním mechanismu – na hodu mincí.
Simulace doběhla ke konci, Andrea ťukla do klávesnice, aby potlačila šetřič. Výsledek byl opět negativní, vlastně jen z jejího pohledu negativní. Šílenec ukrytý někde v supertajné military divizi, který zorganizoval plán, aby se ke vzorkům smrtonosných virů dostal, by zajásal. Hyperchřipkové viry, se kterými se doktorka Lavassi na své misi potkala, by jakýkoliv lidský imunitní systém nevybavený kompletní nanoochranou zničily nejdéle do třiceti dnů. Imunitní systém podpořený degradovanými nanoroboty zatím vydržel nejdéle šedesát dnů. Jenomže JFK se návratové okno otevíralo až po více než třech měsících. Zbýval běh s poslední sadou parametrů.
Možná bude mít štěstí, možná přežije. S tou myšlenkou se Andrea Villefortová přinutila objednat čtvrté espreso.
„Nehledáte společnost?“ oslovil jí muž okolo čtyřicítky ve světle modrých džínech a pleteném pulovru až ke krku. Vypadal sympaticky, dlouholetý fanda a hráč basketbalu nebo volejbalu.
Agentka spolkla jízlivou odpověď.
„Vypadám na to?“ zeptala se překvapivě měkce.
„Hm, spíš ne,“ odtušil muž.
Villefortová pokrčila rameny.
„Tak vidíte, ale stejně dík, možná jindy, v lepších časech.“
Muž naznačil lehkou úklonu a vzdálil se.

Kristýna Rustová si na recepci vyzvedla obálku, ve které stálo, že oficiální přijetí do Agentury a její zařazení se koná přesně v jednu hodinu. Bylo jedenáct. Co kdyby ji z lékařského vyšetření propustili až o půl třetí? napadlo ji. Minimální časové tolerance, které dostávala, naznačovaly aroganci jejích budoucích šéfů. Jenomže, možná to všechno bylo normální a ona jen podceňovala dokonalou organizaci, která k téhle supertajné a pro ni tak trochu stále neskutečné Agentuře patřila.
Posunkem ruky poděkovala úředníkovi a vyšla na ulici. Proud aut se zdál nekonečný, naštěstí spatřila nedaleko přechod pro chodce se semaforem. Směřoval přímo k podniku se slibným jménem Pauza uprostřed dne. Velkoplošná matová okna do ulice naznačovala, že název nelže a nejedná se o nějakou rychlonálevnu. Beze spěchu zamířila po chodníku k bílé zebře a vychutnávala si, že po týdnech v těžkých botách, goretexových kalhotách a bundě má na sobě zase něco jiného. Lodičky, punčochy se síťovým vzorem a zdůrazněným švem, k tomu sukně nad kolena a přes halenku se šněrovaným dekoltem ležérně vyhlížející vesta. Nedorazila včas, stačila pouze dojít na ostrůvek pro pěší uprostřed vozovky, když zelený panáček zčervenal. Zastavila se, ale řidič napůl zrezavělé škody sto dvacet se nerozjel a naznačil jí, ať v klidu přejde, totéž gesto napodobil majitel černé luxusní limuzíny. Usmála se. Po týdnech, kdy s ní lektoři vymetali žíněnku, učitelé nutili k maximálním výkonům a neustále mumlali něco o nedostatečné způsobilosti, instruktoři bojových technik spolu s lékaři zpochybňovali její kondici, kostru a vůbec všechno, to byl balzám na nervy. Přes cestu přešla v poklidu a vychutnala si každý krok. Až když vstoupila na chodník, rozezněla se nekonečná kakofonie klaksonů a auta se opět dala do pohybu.
V Pauze uprostřed dne to vypadalo příjemně. Klimatizace se nepředváděla, jak je výkonná, a přesto necítila žádný cigaretový dým. Než si vybrala stůl, všimla si, že ji pozoruje žena, kterou potkala už ve výcvikovém středisku, ta, jíž záviděla její eleganci a vzhled. Dnes už věděla, že je to agent senior Villefortová s blíže nespecifikovanými dalšími pravomocemi. Zlé jazyky tvrdily, že je velmi schopná, ale že v minulosti měla hodně velký průšvih a právě proto stále slouží v poli jako agent. Kristýna Rustová o tom pochybovala. Villefortová nevypadala jako někdo, kdo touží po tom trávit čas v kanceláři plánováním a důležitými strategickými rozhodnutími. Jiné zlé jazyky o ní tvrdily, že má blízké vztahy s nanukářem – vlastně s agentem Johnem Francisem Kovářem, na jehož doporučení ji naverbovali.
Přisedneš si? Gesto Villefortové bylo zjevné. Rustová váhala jen okamžik, zamířila k ní a se zdvořile neutrálním výrazem ve tváři se posadila na židli.

„Takže jsi prošla výcvikem úspěšně,“ zkonstatovala Villefortová.
Kristýna dovedla dokonale odhadnout podtext řeči a tady cítila jen sympatie. To ji překvapilo. Předpokládala, že agentka senior na ni žárlí kvůli Kovářovi. Jindy možná oprávněně, ale situace se vyvinula poněkud jinak.
„Ano, ale ještě nevím, kam nastoupím. Předpokládám, že k Bytewské. Viděla jsem žádost o zařazení do výcviku podepsanou jejím jménem.“
„Budete si přát?“ objevil se u stolu číšník.
„Espreso, prosím,“ objednala si Rustová.
„Jo, většinou to tak dopadá, že člověk nastoupí k těm, co ho zverbovali. V případě, že je hodně dobrý, o něj mohou mít zájem i jiná oddělení, divize, občas i jiné agenturní báze…“ pronesla Villefortová zamyšleně.
„Jsou to určitě lesby,“ doneslo se k nim tlumeně od vedlejšího stolu.
Rustová se otočila a hodnotícím pohledem si přeměřila jeho mužské osazenstvo.

„Když vás tak vidím, tak nám ani nic jiného nezbývá," prohodila k nim.
Na vážné tváři komtesy se na okamžik objevil pobavený úsměv.
„Nejhorší je, když se zamilujete do svého spolupracovníka," pronesla vážně, poté co se napila ze šálku.
Pohledem přitom zkontrolovala displej notebooku.
„Nadřízeným se to nelíbí. A právem, milenecké hádky mohou ohrozit součinnost týmu, úspěch akce i bezpečí a životy dalších lidí."
„Ale nejsme otroci, všichni máme právo na soukromý život," oponovala Rustová a pomalu začínala chápat, kam Villefortová míří. Už o ní něco věděla. Chtěla ji varovat, pomoci jí, nebo sledovala vlastní cíle?
„Nejsme otroci," souhlasila zkušená agentka, „ale vzhledem k povaze naší práce, časovým posuvům a skokům můžete mít kancelář hned vedle toho, koho byste ráda občas viděla," dopřála si melancholický úsměv, „a nemusíte ho potkat deset, dvacet let, celý život. A váš šéf neudělá nic, jen lehce přizpůsobí agentský rozvrh."
Rustová o tom chvíli uvažovala. To mohla být pravda.
„Ale pokud ten, na kom vám záleží, pracuje v jiném oddělení nebo divizi, šéfové vám vždy vyjdou vstříc. Je to jejich povinnost, protože si uvědomují, že i agenti téhle nestvůrné organizace mají právo na soukromý život."
„Chce se mě zbavit, nebo mi chce pomoci?" běželo Rustové opakovaně hlavou.
Instinkt říkal jedno, rozum druhé.
Barva obrazovky notebooku, na kterou neviděla, se změnila. Poznala to podle odlesku v očích Villefortové. Oči měla nádherné, perly korunující dokonalý zevnějšek, napadlo ji závistivě. Možná trochu tvrdé, ale to byl kaz podmalovávající dokonalost.
Senior agentka chvíli zírala na monitor, najednou vypadala nesmírně stará a unavená. Ne věkem, ale zkušenostmi, se kterými se musela vypořádat.
„Napijete se se mnou? Ztratila jsem přítele, člověka, na kterém mi záleželo."
Rustová nechápala, co to přesně znamená, ale ta věta rezonovala pravdivostí zadírající se až do morku kostí. Teď jí komtesa nelhala, tím si byla jistá.
„Ano, když vám to pomůže."
„Pomůže, trochu."
Číšník se objevil jakoby přivolán telepatickým příkazem.
„Jaký máte nejlepší koňak?" zeptala se Villefortová. „Vlastně je to jedno," zrušila svůj dotaz vzápětí. „Doneste nám láhev toho nejlepšího, co máte, a dvě skleničky."
Sotva číšník požadované donesl, poslala ho pryč mávnutím ruky a sama naplnila obě číšky do jedné třetiny.
„Na přátele," pozvedla skleničku. „Ty mrtvé, živé i ty, co přijdou, pokud…"
Rustová její gesto napodobila a mlčky se napila. Žena v křesle proti ní vypadala velmi smutně a zranitelně. Jako stovky let stará dokonalá křišťálová socha, do které právě někdo udeřil ocelovou sekerou.
„A na pomstu," pronesla druhý přípitek Villefortová, poté, co na ex vypila první číši.
Rázně zaklapla notebook a Rustová pochopila, že to nebyl křišťál, ale něco jiného, stejně krásného, ale nekonečně houževnatějšího.

VÁLKA VE VZDUCHU

Kotvící lana se napětím chvěla, strojníci permanentně regulovali otáčky motorů podle pokynů mužů na hlídkách, aby vzestupný a dopředný tah nevytrhl úvazy z háků. Berenika se chystala k útoku jako gigantická kosatka na krátkém řetězu. Před pohledem ze severu i z jihu ji chránily dva hřebeny strmě se svažující do Křížového průsmyku, na přídi měla pod kýlem dobrou stovku metrů, na zádi sotva patnáct, tak prudce údolí stoupalo.
Roman Krystal stál u kormidla s pohledem upřeným před sebe, do částečně zasněženého svahu protější strany průsmyku. Vertikální kormidelník ani na chvíli neodlepil oči od přístrojů a polohlasem neustále komunikoval s četami ovládajícími čerpadla a motory, Jankisův suchý odosobněný hlas v reproduktorech každou chvíli kontroloval muže u děl. Rozhodující střetnutí se blížilo. Vítr se zatočil, najednou vanul shora a přitlačil obrovskou vzducholoď k zemi. Kotvící lana se na okamžik prověsila, ale aerodynamický vztlak spolu se stoupavou silou vrtulí pokles rychle vyrovnal.
„Tohle ukotvení je dobrý nápad," zabručel Krystal. „Bez něho bychom se k zemi nemohli odvážit tak blízko."
Kovář mlčel. Sledoval všechno a nic, po tisící prvé procházel jejich plány. Předpokládal, že nepřátelé budou mít k dispozici jednu bitevní vzducholoď vyzbrojenou stejnými děly jako Berenika. Krystal sice tvrdil, že u žádného anděla ještě třicítky neviděl, ale JFK byl zvyklý kalkulovat s tím horším. Dvě neobratné a přetížené transportní vzducholodě pak měly doprovázet další tři menší hlídkové. Jednu spolkla bouře, to znamenalo dva obratné a rychlé stroje, které možná neměly Bereničinu dlouhodobou rychlost, ale ve vertikálním směru ji o hodně předčily. V tom spočívala jejich hlavní útočná síla. Pokud se dostaly nad nosné těleso obrovského nepřítele a tím do mrtvého úhlu ničivých rychlopalných kanónů, mohly bez velkých těžkostí nepřetržitou palbou velkorážných kulometů soupeře rozstřílet nebo alespoň poškodit tak, že se musel stáhnout z boje.
Mlžný opar o něco zřídl, vzápětí se do zvuků, které už Kovář ani neregistroval, vmísilo šelestění. Byl to sníh, nebo spíš ledové krystalky vytvářející ve vzduchu abstraktní obrazce a měnící viditelnost v sázku do loterie.
„Venku mínus pět," poznamenal Krystal. „Musíme dávat pozor na námrazu, aby nás neposadila na zem."
„Zatím nic v dohledu," ozvalo se v záplavě šumů z provizorního reproduktoru umístěného vedle pozice navigátora.
Kousek před nejvyšším bodem v průsmyku mezi balvany čekala hlídka, která měla zajistit Berenice ještě další výhodu – včasné varování. Dva muži tam zabalení do dek a přikrytí tenkou vrstvou sněhu čekali už celý den.
JFK pohlédl z kabiny. Ledovce se plazily po strmých svazích dolů do údolí, spáry zimy, která by se ráda zmocnila i dalšího území než jen toho, co jí náleželo nad čarou trvalého zalednění. Ta tady vedla jen o pár set metrů výš, než se

právě nacházeli. Jenže zima se blížila a pokud vypukne bouře… nechal myšlenky nedokončené.
„Levý zadní motor se přehřívá, vidím to na ložiskách hřídele," zazněla zřetelná zpráva hlavního mechanika.
„Máme čas," odpověděl Kovář na nevyřčenou otázku šéftechnologa.
„Vyměňte to, ale co nejrychleji!" houkl Krystal. „Mango s Kryšpínem, ti jsou nejšikovnější."
„Vidíme je, vynořují se z mlhy kousek před námi!" přerušilo nervózní ovzduší elektrostatickým šumem téměř nesrozumitelné hlášení hlídky. „Zahlédli jsme je až teď, mlha pod námi je mnohem hustší než vypadá. Jedna velká a za ní další, transportní a za ní –"
Spojení se přerušilo.
„Výměna ložiska se ruší," oznámil JFK.
„Chlaďte ho, chlapi, chlaďte ho, ať vydrží," zachraptěl Krystal a otřel si z čela pot.
V kabině bylo slabých osm stupňů nad nulou.
„Pomoz pane těm, kteří to opravdu potřebují," zamumlal bratr Martin Kali a obrátil oči k nebesům schovaným za obrovským trupem. „Nebo se do toho prosím nepleť a nech to na nás," dokončil motlitbu.

Sněhová přeháňka skončila, viditelnost se náhle pronikavě zlepšila, až měli pocit, že průsmyk pod nimi je na dosah ruky. Vzduch v kabině znehybněl, dech přítomných ustal, JFK měl pocit, jako by celá vzducholoď ztuhla očekáváním. Pak během několika nekonečně dlouhých sekund před nimi ve výšce necelých tří set metrů nad povrchem z bočního pohledu defiloval malý anděl.
„Nějakých třicet tisíc kubíků, poloztužená konstrukce," šeptal svou technickou litanii Krystal. „Na každé straně kabiny tři střílny pro velkorážné kulomety. Trochu je to cestou pošramotilo, protože jinak by se drželi krapet výš. Nebo někoho jiného z eskadry."
Kovář si byl jistý že je musí spatřit. I proti bílo šedému pozadí skal potřísněných ledem a sněhem musela být obrovská Berenika na první pohled patrná. Jenomže tohle bylo jedno z mnoha údolí, které nepřátelé míjeli, a v žádném z těch předchozích nic nečíhalo. Navíc tady, těsně pod hranicí věčného ledu v sousedství rozeklaných útesů, mohl být každý poryv větru smrtelný a všichni se soustředili na vlastní let. Malý anděl je minul a po půlminutě trvající století se na kraji zorného pole objevila masivní příď.
„Přesekněte lana, plnou rychlostí vpřed a do výšky," zavelel Kovář.
Aby byla dvojice třicítek v přední dělové věži plně použitelná, museli se nacházet výš než cíl.
Berenika sebou škubla, navigátor se neudržel na nohou a upadl.
„Plný výkon motorů!" zařval Krystal a sám pevně třímal kormidlo. „Zatím držet vodorovný podélný náklon, ať neškrtneme ocasem!"
Rychloměr se rázem vyhoupl na třicítku a údaj dál rychle narůstal, výškoměr poskočil o dobré dvě stovky metrů.
„Přední věž pal!" zavelel Kovář.
Děla se rozječela, prvními výstřely zasáhla jen skálu svahu před nimi – to mířiči nedokázali kompenzovat skoky v letu. V dalších sekundách už projektily trhaly plášť gigantické vzdušné ryby před nimi.
JFK se přinutil nepozorovat dílo zkázy.
„Hlídky, pátrejte po malých andělech," připomínal. „Jeden nám proletěl!"
Nepřátelská vzducholoď se k jeho překvapení stále držela ve vzduchu, jen nepatrně začala ztrácet výšku. Plášť měla rozervaný v obrovských rozšklebených jizvách, ale ty okamžitě ucpávala zpočátku šedá, pak hnědá a očividně se rozpínající látka.
„Fedex," pojmenoval ji se vztekem Krystal. „A nejméně tak dobrý jako náš."
„Už máme místo, natočte nás, ať může zasáhnout i zadní věž," zavelel JFK, Krystal zareagoval už při jeho třetím slově.
„Zadní pravá věž pal v okamžiku optického kontaktu!"
Dvojice dvacítek posilnila své sourozence, trup Bereniky se otřásal v staccatu zběsilých chrličů smrti.
To už ale všichni v kabině spatřili, že je sledují tři dělové věže protivníka.
Vyšlehl synchronizovaný záblesk, ale současně sebou nepřátelský stroj trhl a zlomil se v půli. Zůstával celistvý, ale páteř, dodávající mu pevnost, povolila.
„Zničili jsme kýl, ale ještě to můžou vyvážit," ucedil Krystal.
Nepřátelská zběsilá palba nedokázala kompenzovat nepředvídatelné stáčení kurzu a projektily tříštily skaliska pod Berenikou.
Pak se nepřátelský anděl dotkl zadní částí trupu země a drsný povrch průsmyku vykonal zbytek zkázy.
Kabinu Bereniky i všechny telefonní linky zahltil vítězný jásot lidí, kteří ještě před okamžikem byli smířeni se smrtí a teď zjistili, že budou žít dál, a co víc, v loterii vyhráli první cenu. Pod nimi, těsně u země, se líně kolébaly dvě obrovské transportní vzducholodi s obrovskými proutěnými kontejnery pro přepravu lidské kořisti zavěšenými pod trupem. Pokračovaly v původním kurzu, jako by stále doufaly, že nakonec uniknou.
„Hlídky na pravoboku! Věž tři, hledejte hlídkovou vzducholoď!" řval Kovář do mikrofonu.
„Opakuji, plná pohotovost! Pátrejte po hlídkové vzducholodi, která proletěla průsmykem. Jestli ji nenajdete, vlastnoručně vás zastřelím!"
Jeho výhružka utišila jásot v kabině a postupně i na telefonních okruzích.
„Výšku, chci maximální výšku, důstojníku!" oslovil teď Kovář stále svým kaprálským hlasem Romana Krystala.
Ten se jen sklonil k vlastnímu mikrofonu a vzápětí se Berenika naklonila šikmo vzhůru. Křišťálový vzduch za okny se v průběhu pár sekund změnil v mléko ředěné vodou, o povrch vzducholodi zarachotil příval ledových krup.
„Rychleji, rychleji!" křičel Kovář a na jeho popud Krystal likvidoval jednu bezpečnostní pojistku za druhou, motory už nepředly, ale ječely, a vrtule se svistotem prořezávaly vzduch. Současně Krystal s instinktem vlastním dokonalým

lodivodům, kormidelníkům a pilotům navedl Bereniku do protějšího údolí, které strmě stoupalo někam k pětitisícovým štítům.
„Jsou na osmé hodině, těsně před hranicí mrtvého úhlu!“ oznámila hlídka pět s ozvěnou paniky na okrajích slov.
„Dělová věž tři pal!“ zareagoval Kovář okamžitě.
„Máme ještě chlapa s kulometem nahoře,“ připomněl na své lince bez stopy emocí Jankis.
„Chlap nahoře pal!“ využil okamžitě JFK připomenutí.
Hlídková vzducholoď hnaná čtyřmi výkonnými motory které jí díky jejímu nízkému aerodynamickému odporu dodávaly stoupavost vysoce převyšující aerostatický vztlak, už se chvěla na hranici mrtvého úhlu smrtonosné dělové věže Bereniky.
Roman Krystal, poslušen více vlastního instinktu než ne zcela dokonalých přístrojů, prudce otočil kormidlem, náhlý náklon způsobil vychýlení podél podélné osy a děla tím získala pár výškových stupňů k dobru.
Trojice vypálených salv škrtla o povrch hlídkového anděla a zrušila jeho strmě stoupavou trajektorii. Z dlouhé dávky trojice jeho kulometů ráže 12.67 Bereniku zasáhlo jen několik kulek. Všechny pouze jeden ze šestnácti balonetů – malé otvory v několik sekundách zacelil polymerizující fedex.
Anděl začal pomalu klesat, rovnou před hlavně dělové věže tři. Berenika, každým dvojvýstřelem odlehčená dobře o téměř jeden kilogram, naopak poslušná Krystalova vedení stoupala stále rychleji.
„Zastavte palbu, jsou na cáry!“ snažil se Kovář zpražit bojové nadšení obsluhy dělových dvojčat.
Současně s jeho slovy se hlídková vzducholoď rozpadla a jako rozlámaný vzdušný drak začala stále rychleji padat dolů k zemi.
„Ještě je tu poslední malý anděl!“ mírnil dál Kovář nadšení z vítězství. „Nemusí nás pocuchat víc, než je nutné!“
„Na levoboku! Na deváté hodině!“ vmísil se do radosti srdceryvný výkřik hlídky.
Ze stále houstnoucí mlhy, nebo spíše oblaku plného ledových krystalků, se vynořila temná silueta obrovského tělesa vznášejícího se ve vzduchu. Nacházelo se tak blízko, že i v mlze rozeznávali obrysy hlavní děl směřující jejich směrem.
Bitevní vzducholoď číslo dvě. S tou nikdo nepočítal. Jásot unikl, radostí klokotající krev v žilách naráz zamrzla vědomím porážky, vědomím přicházející smrti.
Kousek pod nimi, mezi nimi a nepřítelem, je stoupající horský hřeben, uvědomil si JFK.
„Dolů, co nejrychleji dolů!“ zavyl směrem k šéftechnologovi a hlavnímu kormidelníkovi v jedné osobě.
Sněhový mléčný koktejl se na okamžik změnil v hořící likér, noční můru zfetovaného barmana, Berenika se zatřásla jako zvíře v agónii, pak je teprve ohlušilo dunění děl nepřítele.
„Dolů to půjde až moc rychle,“ zavrčel Roman Krystal a začal chrlit nekončící litanii příkazů.
Někdo panicky křičel, Kovář sledoval zdánlivě pomalu se zvedající hřeben, který je měl v následujícím okamžiku oddělit od nepřítele, ruce přitom křečovitě zatínal do desky stolu. Rychlopalné kanóny je stíhaly salvu za salvou, Berenika rezonovala, naříkala každým zásahem.
„Ztrácíme vztlak!“
„Balonety pět, šest, osm, deset zasaženy!“
Hřeben skokem povyrostl a zastínil je, další výstřely tříštily už jen jeho úbočí.
„Všechny opravárenské čety jsou v akci!“
„Dolů, ale ne až na zem, rozumíte, důstojníku?“ oslovil studeně JFK šéftechnologa.
„Jasně, kapitáne. Země je náš hrob,“ odpověděl mu mohutný muž u kormidla a vzápětí se vrátil do technické hatmatilky, v níž komunikoval se svými druhy.
Prudkým obratem o sto osmdesát stupňů se Berenika otočila zpět k průsmyku, klesající terén jim dopřál čas na zvládnutí úniků plynu. Většinu průstřelů ucpal fedex, největší tři zlikvidovaly opravárenské čety, zbytek uniklého plynu nahradily pumpy zuřivě čerpající vzácné helium z pancéřových nádrží do nepoškozených balonetů, poslední nutný vztlak pro další výstup proti stoupajícím horám zabezpečilo shození posledních postradatelných zásob vyvažovací vody. Víc už jí Krystal vypustit nemohl, protože by ohrozil rovnováhu celé vzducholodi.
Kovář se zatnutými zuby sledoval rozeklaný horský terén ubíhající až příliš blízko pod nimi. Řítili se maximální rychlostí, kterou jim motory při značném vertikálním zatížení vrtulí dokázaly udělit – sto pět kilometrů za hodinu. To znamenalo, že za minutu urazí něco málo přes jeden a půl kilometru. Už se blížili ke konci hřebene, který je chránil, pak budou muset překonat vlastní klikatící se průsmyk, kde na obou stranách mohli číhat hlídkoví andělé připravení pocuchat je křížovou palbou velkorážných kulometů. Nebo už tam bude na ně čekat rovnou bitevní vzducholoď a salvou dělových věží je smete z oblohy. JFK by se však na místě velitele nepřátelského anděla smrti snažil nabrat co největší výšku, aby je pak mohl rozstřílet shora, v jejich mrtvém úhlu. Vzájemný souboj představoval riziko pro oba a oni teď po poškození ztratili část obratnosti.
„Horní hlídko?“ oslovil muže usazené v minikabině na vrcholu středního žebra.
„Nic, vůbec nic. Ale viditelnost směrem vzhůru je mizerná,“ odpověděl strážný okamžitě.
Kromě dalekohledu byli vybaveni ještě velkorážným kulometem, jediným prostředkem, kterým se Berenika mohla bránit proti napadení shora.
Hřeben se ztratil pod nimi, vzducholoď se teď hnala nad klikatou řekou, spíš potokem napájeným tajícími ledovcovými splazy sunoucími se shora. Na levoboku se ve slábnoucí chumelenici objevil obrys malého hlídkového anděla. Měl k dobru nějakých čtyři sta metrů výšky. Vzápětí ho však zakryla opona mlhy, Kovář a nikdo ve velitelské kabině nedýchal. Další okamžiky měly rozhodnout.
„Už stoupáme,“ poznamenal Krystal, „dva metry za sekundu.“
„To nebude stačit,“ zavrčel JFK.
Šéftechnolog hnal Bereniku šikmo průsmykem k dalšímu strmému údolí směřujícímu vzhůru mezi dvě řady vrcholků jen

občas prosvítajících mlhou. Kovář věděl, že údolí, místy spíš úzký kaňon, končí až někde pod pětitisícovou hranicí. Mělo jim pomoci nabrat výšku bez toho, aby na ně dotírali nepřátelé. Předpokládal, že oni se budou držet nad průsmykem, co nejdál od nebezpečných vrcholů a větrných proudů obklopujících je jako šaty tanečnici vířící v divoké piruetě.
„Kolik máme ještě helia v zásobě?“ zeptal se.
„Anděl za ocasem!“ ozvala se hlídka. „Neviděl nás, jen překřížil naši stopu!“
„Jedna nádrž prázdná, ve druhé tak patnáct set kubíků, nejvíc.“
„Odhoďte prázdnou, připravte se odhodit i tu druhou.“
V očích Romana Krystala se na okamžik objevila bolest – právě dostal rozkaz zmrzačit vlastní dítě. Místo protestů jen na okamžik sevřel čelisti, až mu naskočily boule žvýkacích svalů.
„Provedu.“
V okamžiku, kdy se vřítili do pomyslných vrat údolí, sebou Berenika škubla, a než ji zkrotila kormidla a nastavení vrtulí, poskočila v jediném okamžiku o padesát metrů vzhůru. Zvuk dopadu ocelového tanku odnesl studený vítr ženoucí se shora z ledovcových svahů.
„Stoupáme, osm devět metrů za sekundu,“ oznámil Krystal.
JFK okamžitě pocítil praskání v uších a začal podvědomě polykáním vyrovnávat tlak v Eustachově trubici. Šikmý náklon Bereniky přesáhl hranici, kdy bylo možno udržet se na nohou, strmě stoupající dno údolí se ztrácelo v mlze. Najednou se však viditelnost prudce zlepšila, před nimi se v dálce, a současně až příliš blízko, objevily panensky bílé, zdánlivě až do nebe dosahující nejvyšší vrcholy Kavkazu.
Kovářovi blesklo hlavou, kolik času měl na získání výšky jejich soupeř. Spoustu, neprováděl obrat, nebojoval se ztrátou vztlaku.
„Odhoďte druhou nádrž, musíme nahoru za každou cenu.“
Krystal vyštěkl další sérii rozkazů technikům, sekundová ručička chronometru nemilosrdně odměřovala okamžiky. Berenika se náhle koupala v paprscích slunce, za sebou nechala nakupení mlhy připomínající další horský štít. Další skok, deset tun oceli se řítilo k zemi.
„Nepřítel na pozici půl sedmá, vylétají z mraku tak tři sta metrů nad námi! Přibližují se a za chvíli se dostanou do mrtvého úhlu!“ skoro naříkala hlídka.
Několika mužům začala téct z uší krev, jeden se zřítil v bezvědomí k zemi. Ručička výškoměru zběsile kroužila kolem dokola a sunula se k vyšším a vyšším cifrám.
„Vymačkejte ze strojů všechno,“ přikázal Kovář, krev mu tuhla v žilách strachem. Měl odhodit obě nádrže současně. Měl to předpokládat.
„Poručíku Jankisi,“ oslovil na další lince velitele palby. „Ve chvíli, kdy uvidíte minimální naději na zásah, zahajte palbu. Třeba budeme mít štěstí, navíc každý kilogram, o který přijdeme, nám může pomoci. Doktorko Kaňková, máme nějaké mrtvé?“
„Ano, pane.“
„Shoďte je na zem.“

Sekundy letěly jedna za druhou zahalené do řevu motorů a svistotu vzduchu, kterým se Berenika prodírala jako nějakou vazkou tekutinou.
„Stoupáme rychleji než oni,“ oznámila hlídka, „ale stále se přibližují. Zatím jsou tak dva kilometry daleko.“
„Hlaste mi vertikální úhel,“ poručil si JFK, „neustále.“
Muž začal odečítat ze svého dalekohledu úhel od vodorovné polohy, pod kterým sledoval nepřítele.
„Jankisi, od vašeho člověka chci odhad vzdálenosti.“
„Ano, pane, mám optický kontakt,“ odpověděl poručík a sám začal mechanicky diktovat údaje z optické stupnice dálkoměru.
JFK stál na vyvýšeném místě sloužícím jako kapitánský můstek, nevnímal soustředěného Krystala u kormidla, muže u mapy, neslyšel šeptání a nervózní dýchání vojáků čekajících v jídelně, neregistroval řev motorů, v hlavě mu zněly jen dvě řady čísel a on se z nich snažil vypočítat, vytušit, odhadnout, jak se vlastně obě vzducholodi k sobě blíží a kdy přijde nejvhodnější bod k obratu – pokud k němu vůbec dostanou šanci. Řady čísel, život nebo smrt…
„Otočte to!“ vydechl najednou Kovář. „A pak strmým kursem proti nim. V okamžiku, kdy uvidíte nepřítele, palte ze všech hlavní!“
Berenika vykonala nečekaně ostrý obrat, Krystal využil změny vektorů vrtulí a spolu s razantním manévrem směrových kormidel zatížil celou kostru až na hranici únosnosti. Drak zapraskal, skřípění kýlu a žeber slyšeli všichni. Současně zaduněly první exploze, protivník začal jako první.
Pak zarachotila i rychlopalná dvojčata kopřivnické vzducholodi. Teď se oba stroje přibližovaly rychlostí okolo sto třiceti kilometrů za hodinu. Konečně nepřítele viděl i JFK, zvětšoval se neskutečnou rychlostí, přibývalo na něm víc a víc detailů.
„Šťastný zásah, štěstěno, dopřej nám šťastný zásah!“ modlil se v duchu.
Podlaha sebou škubla, polovina přítomných upadla.
„Balonet dva proražen!“
„Balonet tři proražen!“
„Začínáme klesat, zatím pomalu,“ zamumlal Krystal.
„Čtvrté žebro dostalo přímý zásah, hrozí propíchnutí obalu!“
„Opravárenské čety, do akce,“ snažil se do chaosu vnést klid JFK, i když sám klidný nebyl.

„Balonet dvanáct proražen!“
Řev mužů hlásících situaci bojoval s kanonádou a rachotem doprovázejícím destrukci Bereniky; třicítková i dvacítková dvojčata chrlila vodopád oceli, záře ohňů šlehajících z hlavní se odrážela od průzorů velitelské kabiny.
„Balonet sedm proražen!“
Berenika krvácela z mnoha ran, dělové hlavně pod velením železného Jankise však dál chrlily zkázu.
Z nepřátelské vzducholodi se náhle zablesklo jinak než z hlavní jejich děl, vzápětí se celá stočila stranou původního kurzu.
„Přišli o motor, měli by to zabalit,“ zhodnotil situaci nepřítele Krystal a znělo to jako vroucí motlitba.
Jenže po krátkém zaváhání se nepřítel vrátil do původního kurzu a vzápětí jednu stěnu velitelské kabiny rozpáral nůž žhnoucí oceli. Mechanik opravující rozvodnou skříň a spojovatel se zřítili k zemi s rozervaným hrudníkem, nápor řvoucího vichru proudícího otvorem dovnitř znemožnil jakoukoliv komunikaci.
To je konec, napadlo Kováře, dostali nás. Dvě dělové hlavně kopřivnického anděla však bez ohledu na jakékoliv poškození neustávaly v palbě.
Pak, bez předchozího upozornění, se nepřítel začal propadat, až teď uviděli, že i on byl několik desítek sekund trvajícím dělostřeleckým soubojem těžce poškozen. Jeho mířiči nedokázali kompenzovat nečekanou změnu směru, snad po deset dvacet sekund Berenika neinkasovala žádný zásah, a to rozhodlo. Za tu dobu čtyři dvacetimilimetrové a dva třicetimilimetrové kanóny vychrlily několik stovek projektilů, z nichž většina našla svůj cíl.
Pak se díky získání výšky dostali do mrtvého úhlu protivníka a on byl proti nim bezbranný.
„Zvítězili jsme!“ křičel někdo.
JFK sledoval ručičku výškoměru. Klesali rychlostí pět metrů za sekundu, opět mu hučelo v uších. Podíval se na Krystala.
„Musíme se zbavit váhy. Potraviny, voda, nafta,“ začal vypočítávat. „Munice.“
Jeden náboj představoval půl kilogramu u menší ráže, kilogram u větší. Původně vezli zhruba deset tisíc nábojů do děl a třicet tisíc do kulometů.
„Naftu až nakonec,“ změnil pořadí Krystal.
JFK jen přikývl.
„A veďte nás zpět k průsmyku, tam budeme mít víc času,“ připomněl ještě.
Během dvou horečnatých minut se Berenika zbavila deseti tun nákladu a její pád se zastavil.
„Můžeme dokonce trochu stoupat na aerodynamický vztlak,“ zkonstatoval Krystal při pohledu na přístroje před sebou.
„Ale s manévrovatelností je to hodně špatné, jsme vratcí jako lodička z březové kůry.“
Dokázali jsme to, poprvé si připustil Kovář a najednou se cítil strašně unavený. Sice jen v prvním kole – zbývalo dostihnout transportní vzducholodi – ale věřil, že to zvládnou.
„Nepřítel pod námi, na jedenácté a rychle stoupá,“ zaznělo hlášení hlídky v příďové pozorovatelně.
Nadšení z vítězství zamrzlo, sladká chuť vítězství se rozpustila v záplavě hořkého chininu.
JFK přistoupil k čelnímu sklu a podíval se sám. Byl to jen hlídkový anděl, ale v jejich situaci představoval poslední pověstnou trošku, která je měla dorazit.
Obletí je, postupně si nastoupá a soustředěnou palbou kulometů shora je pošle k zemi. Plán nepřátelského velitele byl jasný. Pirát byl tak arogantní, že se jim ani nesnažil vyhnout, chystal se je podletět a pak v bezpečné vzdálenosti získat výšku nutnou k pohodlné likvidaci. Zřejmě viděl, čeho všeho se Berenika zbavovala. Stačil pohled na otevřená, vyprázdněná skladiště, hlavně v neutrálních polohách čnící šikmo k nebesům, a bylo by to zjevné každému.
„Palte z oken z ručních zbraní!“ zavelel JFK.
„Fedex otvor po normální kulce zalepí a plášť se přitom ani nevyboulí,“ připomněl rezignovaně Krystal.
Oči měl prázdné, ale dál stál u kormidla.
Kovář si uvědomil, že jeho rozkaz skutečně nemá smysl. Za dvacet sekund je pirát podletí a on neměl nic, co by proti tomu mohl podniknout. Jeho dva úderné týmy vyčkávaly na něco úplně jiného.
„Dá se to okno otevřít?“ přerušil poraženecké ticho Martin Kali.
Krystal kývl a místo vysvětlování učinil požadované.
„Chtěl bych, abyste se co nejdéle držel nad ním,“ požádal tichý muž v sutaně.
„Chvíli,“ slíbil mu šéftechnolog, „je obratný a my se sotva držíme ve vzduchu.“
Martin Kali si přitáhl šaty k tělu, vyklonil se z okna, jako by pro něj proud vzduchu a mráz nic neznamenaly.
„Nemůžeme si dovolit, aby se dostal nad nás, že?“ položil konverzační otázku.
Někdo z mužů přikývl, kněz mu věnoval souhlasný úsměv a vyskočil ven.
Zalapali po dechu a vrhli se k oknům. Spatřili rychle se vzdalující postavu padající s rozpaženýma rukama, vlající černý šat jako ohon komety smrti. Podle odlesku JFK pochopil, že Kali tasil za letu svou katanu a teprve teď mu došlo, o co se kněz pokouší.
„To se mu nemůže podařit,“ zašeptal šéftechnolog. „A i kdyby, jedna díra v plášti nic nevyřeší.“
S pesimistickým realismem jeho slov kontrastoval chvějící se hlas, v němž se mísil obdiv k šíleně odvážnému činu s touhou, aby byl úspěšný.

Kovář se podíval dalekohledem. Právě včas, aby spatřil Kaliho, jak se s tváří zdeformovanou proudem vzduchu ve strmém úhlu přibližuje ke klenutému trupu vzducholodi, mravenec proti hoře. Meč držel oběma rukama a bez nápřahu, hnán pouze rychlostí letu, ho pohroužil do trupu a pak setrvačností klouzal dolů. Plášť kladl ostří tuhý odpor a pád kněze se rychle zpomalil a zastavil.
Drobný muž se však nespokojil s víc než deset metrů dlouhou jizvou boulící se polymerizujícím fedexem. Za pomoci

meče a dýky se začal škrábat vzhůru, až téměř k nejvyššímu bodu pláště, pak se opět vrhl dolů a vytvořil další, tentokrát pětimetrový šrám.
„Je to šílenec," zamumlal někdo.
„Ale možná nám zachrání život," pronesl nahlas JFK a odložil dalekohled.
Nemohl dál sledovat fascinující souboj drobného kněze s létajícím strojem. Museli přikročit k dalšímu bodu plánu – záchraně rukojmích.
„Dolů průsmykem z hor jak nejrychleji to půjde. Musíme transportní anděly dohonit co nejdřív," oznámil Krystaloví. „Poručíku Jankisi? Zbavuji vás velení nad děly, převezměte abordážní tým číslo jedna."

NOVÝ AGENT

Kristýna Rustová vcházela do budovy Agentury v lehce povznesené náladě. Uvědomovala si, že za to mohou tři víc než štědré panáky koňaku a až nečekaně příjemné a neformální popovídání si se senior agentem Villefortovou. Bylo jí zřejmé, že jí komtesa zdaleka neřekla všechno, spoustu věcí před ní skrývala, ale to jí nevadilo – vlastně se tak choval každý člověk. Hlavně z ní neměla pocit, že by ji chtěla k něčemu použít nebo zneužít. Spíš poradit, jako zkušený veterán začátečníkovi. A hlavně, zvažovala svůj pocit, si agentka potřebovala s někým popovídat. Proti dobrému popovídání neměla Kristýna Rustová nikdy nic. Až na to, že občas měla na kvalitu hovoru jiné nároky, než se od atraktivní ženy čekalo.
Prokázala se úřednici dokladem, který připomínal sofistikovanou bankovní kartu, podle pokynů postoupila dál a naklonila se k přístroji, který odečetl oční pozadí a verifikoval její totožnost. Náhodnému divákovi, který sem zabloudil, připadalo, že se naklání do okénka a hovoří s dalším vrátným.
Pak vystoupala výtahem do devátého patra a ocitla se v prostorách, kterým se v hantýrce říkalo Papírárna. Tolik už stačila pochytit. Zde měli své primární kanceláře právníci a další administrativní pracovníci Agentury. Také zde sídlilo několik společností, které vydělávaly legální peníze nutné pro provoz firmy.
V kruhovém salónku, ze kterého se hvězdicovitě rozbíhaly chodby, sídlil vrátný s výkonným pressovarem za zády. Byl to menší muž středomořského typu v béžovém prodlouženém saku. Na ramenou mu padlo dokonale, zato v pase ho mohl mít o něco víc projmuté a navzdory tomu, že jinak vypadal jak z hotelové příručky, ho nosil rozepnuté.
Kristýna se na něj usmála o něco vřeleji, než by to udělala jindy.
Dobrá nálada a dobrý koňak se prostě nedaly jen tak vymazat.
„Dáte si kávu?" zeptal se jí a měřil si ji pozornýma klidnýma očima.
„Eh, ve tři mám být v kanceláři 962," prozradila.
Hodiny zavěšené na stěně ukazovaly za dvě minuty tři.
„Vezmete si ji prostě s sebou," vrátil jí úsměv.
Nebyl to její typ, měla ráda větší muže, ale každopádně vypadal a choval se sympaticky.
Během okamžiku vykouzlil na dokonale čisté desce šálek a naplnil ho napěněnou tekutinou.
Když se shýbal pro cukr schovaný někde za pultem, zahlédla řemení zbraně ukryté pod sakem.
V duchu se vyplísnila, že ho v první chvíli považovala jen za číšníka, nebo čím vlastně byl. Ale trik to byl dobrý, uznala.
„Tamta chodba, třetí dveře vlevo," poradil jí, když opatrně zvedala podšálek.
„Díky," rozloučila se s ním.
Koňak byl sice dobrý, ale najednou začala být nervózní.
Vstoupila po rázném zaklepání. Už nejsem malá holka, připomínala si v duchu, ale pomáhalo to jen částečně. Při svém výcviku se setkala s tolika podivuhodnými, neuvěřitelnými věcmi, že by ji nepřekvapilo, kdyby na ni za dveřmi čekala jednotka zelených mimozemšťanů s tykadly místo vlasů. Nebo kdyby jí s lítostí oznámili, že neuspěla a bohužel ji musí zastřelit, aby nevyzradila jejich tajemství. Samozřejmě, bude to bezbolestné, přímo do čela. Než se stačila doopravdy vyděsit, spatřila skupinu lidí debatujících okolo konvice s kávou na servírovacím stolku. Zbytek místnosti zabíralo pět stolů, na prostředním ležel miniaturní projektor.
„Dobrý den," pozdravila.
„Á, agentka ve výcviku jako jediná dostala prominentní kávu od Kristiána," pronesl při pohledu na ni muž v šedivém obleku a o odstín temnější kravatě s nádechem modré. Mohlo mu být kolem padesáti, ale ježek v barvě leštěné oceli mu dodával sportovní vzhled. Celkově vypadal naprosto dokonale – prezident, bankéř, profesionální gigolo pro nejbohatší z nejbohatších. Mohl být čímkoliv. Nelíbil se jí. Nechala ten pocit zapadnout, aby se k němu později vrátila, bude-li proč, nebo získá-li od svého podvědomí nějaká další vodítka.
„Není jediná, sire Leonarde," odpověděla mu korpulentní dáma přibližně stejného věku.
Korpulentní bylo možná špatné slovo, zpřesňovala svůj dojem Kristýna. Spíš barokní, ale sexy každým gramem svého robustního těla. V jejích očích se skrývaly diamanty schopné řezat i tu nejtvrdší ocel.
„Jmenuji se Bytewská," představila se žena, „a vzhledem k tomu, že jste byla zařazena do výcviku na mou žádost, předsedám tomuto malému shromáždění. Před sebou vidíte sira Leonarda z oddělení Diplomatických vztahů, profesora Karmudera z Vědecké divize, majora Syrovkina z Military divize, pana Dwakena z Divize vnitřních záležitostí a já patřím do Divize pro potírání interrealitního pašování, oddělení kritických záležitostí," představila všechny přítomné.
Kristýna sklouzla pohledem k Dwakenovi. Divize vnitřních záležitostí představovala ony pověstné vyšetřovatele, kteří zajišťovali, aby ti, co střeží zákony, je sami neporušovali. Což znamenalo, že měli tu nejhorší pověst a o supertechnologiích, které měli k dispozici, kolovaly jen šeptandy. Kristýnu však zaujal hlavně Dwakenův vzhled. Byl menší, ne víc než metr sedmdesát, jeho oděv vypadal na první pohled jako obyčejné klasicky střižené kalhoty a sako,

pod ním košile s rozhalenkou. Ve skutečnosti to však byla rafinovaně zcivilizovaná uniforma v safari stylu, na stole nejvíc napravo ležela kšiltovka se sklopnými závěsy chránícími krk před sluncem. Na krku měl stříbrný řetízek se zašle vyhlížejícím medailonem. Nejvíc ji upoutaly boty – pohory určené do divočiny a ne do kanceláří. Nohu měl stejně malou, jako byl on sám – nejvíc osmičku. Okraj podrážky prozrazoval, že má výrazný traktorový vzorek. Vzpomněla si na honičku s výcvikovými roboty, na stopy podobných pohorek a neviditelného člověka, který v téměř neproniknutelné temnotě skočil z pětimetrového srázu do neznámého terénu.
„Posaďme se, prosím, všichni," promluvila znovu Bytewská a ukázala ke stolům.
Kristýna pochopila, že ona žádný nemá – jí musela postačit židle uprostřed salónku. Odpustila si pokrčení rameny a zamířila k určenému místu. Přitom nešťastnou náhodou strčila do stolu tak, aby shodila šálek, který si na něj Dwaken právě postavil. Spory mužík ho chytil, ještě než se káva stačila vylít, a postavil zpátky na talířek,
„Promiňte," omluvila se mu Kristýna. „Máte velmi dobrý postřeh. Skoro až nadpřirozený."
„Trénink," odtušil Dwaken a probodl ji přemýšlivým pohledem.
Kristýna si nebyla jistá, zda ji tehdy na výcvikové bázi sledoval právě Dwaken, ale určitě byl schopný skočit pět metrů dolů do tmy.
Posadila se a přehodila si nohu přes nohu. Neuniklo jí, že Bytewská stěží potlačila úsměv a ostatní muži se sirem Leonardem v čele měli problémy zachovat zdravě profesionální odstup.
„Vzhledem k tomu, že vaše výsledky ve výcviku byly nadprůměrné, má o vás zájem víc oddělení patřících do různých divizí," přešla Bytewská přímo k věci. „Ač se mi to nelíbí, protože jste absolvovala výcvik na mou žádost –" rozhlédla se výhružně po ostatních, „máte podle pravidel možnost zařadit se tam, kam si budete sama přát. To je pravděpodobně jedno z mála úplně svobodných rozhodnutí, která se budou týkat vašeho profesionálního uplatnění v Agentuře. Později vám do všeho budou hovořit psychologové, lékaři, despotičtí šéfové, jako jsem například já, a samozřejmě náš KILLER – Kvantový Inteligentní Interrealitní Retranslátor, počítač, který zajišťuje komunikaci s agenturními bázemi v jiných světech a jako melouch řídí naši agenturní síť."
Kristýna mlčela, protože nevěděla, co na to říct.
„Takže, pánové," pohlédla Bytewská na kolegy. „Chopte se slova. Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají. Sire Leonarde?"
„V mém oddělení," chopil se okamžitě slova pobídnutý, „byste měla za úkol navazování, utužování přátelských styků s nejrůznějšími mocnými osobami. Tím myslím diplomaty, šlechtice, panovníky, technokratické guru… Až po dalším zaškolení byste pochopila, jaká a jak zajímavá a atraktivní by byla šíře vašeho uplatnění."
Kristýna přestala dál jeho litanii poslouchat. Tahle práce, která zjevně měla využít její zevnějšek, sexappeal a intuici, ji nezajímala.
„Profesore?" Bytewská využila pauzy k nadechnutí, kterou musel sir Leonard chtě nechtě udělat, a přerušila ho.
„Mno," Karmuder byl všechno jiné než řečník a nejvíc připomínal karikatury zobrazující šílené vědce jako napůl nepříčetné bytosti neschopné postarat se o sebe.
„I my bychom měli zájem o váš ehm, komunikativní talent a schopnost vypořádat se s nečekanými a nepředpokládatelnými okolnostmi, zejména při získávání sociologických dat nejrůznějšího druhu. Mno, je to často nebezpečné a občas nudné, musela byste si dostudovat spoustu dalších věcí a…"
Sir Leonard se při neobratném verbování nováčka útrpně usmál.
„Pane Dwakene?" vysvobodila šéfa vědecké sekce Bytewská.
Muž z Divize vnitřních záležitostí se nevraživě podíval na světlo u stropu a pak na Kristýnu.
„Vzhledem k povaze mé práce toho nemohu říct mnoho," začal pomalu. „Snad jen to, že my jsme ti, kteří odhalují tajemství. Žádné před námi nezůstane skryto. Pro jistý typ lidí je to přímo poslání a my," Dwaken si odkašlal, jako by nebyl právě zdráv, „a my," navázal, „bychom měli pro schopnosti slečny Rustové využití odpovídající jejím nemalým schopnostem."
„Majore?" obrátila se Bytewská k vojákovi.
Toho Kristýna příliš neposlouchala, čekala na posledního řečníka.
Bytewská se pohledem ujistila, že Syrovkin skončil.
„Já vám mohu nabídnout nejlepší spolupracovníky, co v Agentuře jsou, skoro nejlepší vybavení, zběsilý spěch, ve kterém budu požadovat výsledky a největší riziko. To je vše," skončila překvapivě rychle Bytewská. „Nuže, agentko? Jak se rozhodnete?"
Kristýna se protáhla na židli jako kočka. Věděla to už dávno.
„Pane profesore? Máte nového zaměstnance. A teď mám týden volno, abych si mohla uspořádat soukromé záležitosti, není to tak?" zeptala se s nevinnou tváří.
„Samozřejmě, agentko," odtušila Bytewská s ledovým výrazem ve tváři.
Když za sebou Kristýna zavírala dveře, slyšela nedostatečně tlumený hlas železné šéfové.
„Jestli zjistím, že s ní kdokoliv z mých lidí mluvil, přetrhnu ho na půlky!"
ABORDÁŽ
Napůl zmrzačená Berenika byla stále výrazně rychlejší a obratnější než baňaté transportní vzducholodě s obrovskými klecemi zavěšenými pod trupem. U nich bylo všechno podřízeno jedinému – maximální nosnosti.
Poručík Jankis, nebo Železný Jankis, jak mu ostatní po straně čím dál častěji říkali, stál u otevřeného otvoru, v proudu ledového vzduchu mhouřil oči a vyhlížel ven. U nohou měl, stejně jako další tři muži, stočené dlouhé lano, v ruce držel nástroj připomínající harpunu. Na zádech důkladně upevněný samopal, u pasu v pouzdře pistoli a zakřivený sekáč. Za ním se krčil muž s přenosným telefonním přístrojem, dlouhý tenký kabel ho spojoval s nejbližší ústřednou a s velitelskou kabinou, konkrétně s šéftechnologem u kormidla. V přítmí hangáru čekali další bojovníci.

Transportní vzducholoď hluboko pod nimi se pomalu přibližovala. „Mají klasické zadní směrovky i výškovky, první část výsadku půjde na ně," rozhodl Jankis.
„Josefe, ty a tvoje čtverka," vybral muže. „Víte, co pak máte dělat. Jít co nejníže k zemi a až druhý tým ovládne motory, co nejměkčeji přistát," zopakoval plán.
To byla klíčová záležitost. V koši bylo namačkáno několik set lidí, které se snažili zachránit.
Na hřbetu obtloustlého anděla pod nimi se zablýsklo, střela roztříštila objímku žárovky kousek nad Jankisovou hlavou.
„Mají ozbrojenou hlídku nahoře, sakra," zanadával někdo.
Proudící vzduch honil skleněné střepy po rozlehlém hangáru a šramotil jimi po zemi.
„A nestřílí špatně," poznamenal suše Jankis.
Natáhl ruku, jeden z mužů vzadu mu do ní vtiskl pušku s teleskopem.
Další výstřel zasáhl vedle stojícího plešatce do nohy. Vykřikl a zhroutil se, ostatní ho rychle zatáhli dovnitř, dál od volného prostoru.
Jankis už mířil, v poskakujícím zorném poli se míhal vousatý chlap v beranici s dlouhou puškou u obličeje. Jankis si uvědomoval, že střílí dolů, že letí rychlostí osmdesát kilometrů za hodinu a kulku bude tedy strhávat prudký vítr. Muž se přikrčil, jako by se chystal k dalšímu výstřelu, Jankis zahlédl hlaveň a lesklé oko teleskopu nad ní. Čekal na vhodnou chvíli, čekal trpělivě na tu správnou desetinu sekundy. Přes levý spánek mu přejel ohnivý vlak. Nepohnul se, s klidem žulové sochy zatajil dech, beranice se mihla kousek nalevo a nad záměrným křížem. Stiskl spoušť, současně zazněl zvuk výstřelu nepřátelského odstřelovače.
„Jste zraněn, poručíku!" vydechl někdo nešťastně.
Jankis vrátil pušku majiteli.
„Ale on je mrtvý."
Vzal si sluchátko, rukávem si otřel krev z rány na spánku. Kulka ho jen lehce škrábla.
„Jsme připraveni. Ztrácíme na ně tak tři sta metrů, máme právě tolik výšky navíc. Připomínám, lana jsou sto padesát metrů dlouhá. V okamžiku, kdy budeme nad jejich ocasem na stovce, jdeme do toho."

John Kovář sledoval, jak Krystal citlivě manévruje a snaží se dostat pošramocenou Bereniku do polohy vhodné pro výsadek. Přenosná telefonní linka měla spoustu chyb, Jankisův hlas se občas ztrácel v šumu a svištění větru.
Sám si zatím upravoval výstroj a po další lince komunikoval s muži abordážního týmu dva. Ten měl pod jeho velením ovládnout druhou transportní vzducholoď letící vpředu. Všechno bylo buď a nebo, jeden pokus, život nebo smrt. Jejich vlastní i dvou tisícovek lidí v létajícím vězení.

„Jsme v dosahu! Jděte do toho, chlapi!" zavelel Jankis.
Čtyři kotouče lan vyletěly do vzduchu a rozvinuly se v půvabné křivce končící na ocasních plochách sedmdesáti metry svištícího vzduchu oddělené vzducholodi.
Čtyři muži bez váhání zaklapli slaňovací brzdy a vyskočili ven. Pátý počkal pět sekund, pak se také připnul na jedno z lan a vyrazil za nimi. Jankis sledoval, jak se zmenšují, těsně před přistáním prudce brzdí a pak opatrně seskakují na plotny výškových kormidel.
„Jsou tam!" houkl do telefonu.
Úkolem pětice bylo získat kontrolu nad směrem a výškou letu transportního anděla. Na Jankise a zbytek týmu připadal těžší úkol – ovládnout motory a hlavně, zabránit pirátům udělat ze zajatců rukojmí. To představovalo proniknout přímo do vzducholodi, do jejích vnitřních prostor, pod balonety nad kýl.
Berenika okamžitě změnila směr letu, začala klesat a nepatrně zrychlovat.
„Až budeme uvnitř, střílejte opatrně," připomínal Jankis a přitom sledoval, jak se před nimi vynořuje obrovský trup anděla. Dole padesátikilometrovou rychlostí ubíhalo dno údolí s klikatící se horskou řekou, okolo se tyčily strmé svahy hor, jejichž vrcholy se ztrácely v oblacích.
„My budeme nahoře, oni dole a pod nimi naši lidé. Taky budou střílet hodně opatrně, protože si nebudou chtít udělat z anděla řešeto. Pamatujte, že jen s dostatečným množstvím helia se odtud můžeme dostat. To platí jak pro ně, tak pro nás.
Vlétli do oblaku nebo cáru mlhy, ledový vzduch zahryzal v plicích.
„Mířte tak, ať nezasáhnete balonety, těsně nad kýl," doporučil jim a jako první pozvedl harpunu.
Piráti se zřejmě snažili eliminovat výsadek na ocasní plochy a až teď se na plošině pod trupem objevovali první muži s ručními zbraněmi. Jankis vystřelil, harpuna zasvištěla, kotouč lana u jeho nohou se ztenčil na polovinu, pak šipka pronikla pláštěm, nárazem se posunulo její těžiště, to ji roztočilo, kovové zarachocení, když narazila do ocelové kostry, slyšeli všichni. Zapráskaly první výstřely, ale piráti stříleli spíš sporadicky, protože Jankisův tým kryli další muži u střílen.
Poručík sledoval prověšené lano, pak na něj přicvakl ocelovou krabici a jediným potáhnutím za startovací šňůru motor nahodil. Miniaturní dvoutakt se rozječel, i ostatní muži vystřelili své harpuny, Jankis zmáčkl tlačítko a ozubená kola svírající lano se roztočila a s raketovým zrychlením ho vymrštila vstříc rozervanému plášti transportního anděla.
„Jsou uvnitř, až na dva se tam dostali všichni," zkonstatoval JFK.
Teď již vše záviselo na Železném Jankisovi a dalších sedmnácti mužích. Kováře samotného čekala vzducholoď číslo dvě. Berenika už zrychlovala a dohánělа transportního anděla před sebou. Nesnažil se utéct, zřejmě už teď letěl svou maximální rychlostí. Jak se přibližovali, zjistili, že dlouhá cesta ho poškodila víc než jeho dvojče. Povrch trupu byl na několika místech provizorně vyspravený, nejvíc stop po opravách nesla právě kormidla, ze čtyř motorů dva chyběly.
„Provedeme to stejně jako v prvním případě, budu vám posílat pokyny po telefonu," obrátil se na odchodu JFK ke

Krystalovi. Kromě něj už v kabině zůstal jen vertikální kormidelník. Všichni ostatní byli potřeba jinde.
„Řekl bych, že ne," řekl překvapivě Krystal a Kováři stačilo podívat se ve směru letu, aby pochopil, co tím šéftechnolog myslí.
Přímo proti nim se hnal průzkumný anděl, podle pošramocené kabiny pod trupem ten, kterého poškodili salvou na úplném začátku bitvy.
„Vylízali si rány a vrátili se," řekl zachmuřeně Krystal, kormidlo držel tak pevně, až mu zbělely klouby na rukou.
„A nestřílejí," zkonstatoval JFK překvapeně.
„Ne, chtějí Bereniku, potřebují lístek na cestu domů. Se svým andělem už si asi netroufají."
„Tým dva, tým dva, změna plánu," ohlásil JFK do telefonu. „Připravte se na odražení výsadku nepřátel. Velení na místě přebírá Kašperský. Po eliminaci útočníků přepadneme transportní vzducholoď."
Krystal se na Kováře pochybovačně podíval, ale neřekl nic.
Nepřátelský stroj se ztratil nahoře, aby ho za chvíli spatřili na pravém boku. Dostat se do mezery mezi Bereniku a baňatý trup transportní vzducholodi mu Krystal riskantním manévrováním nedovolil.
„Obsluhy motorů, vytáhněte žebříky k motorovým gondolám a připravte se na obranu, doktorko Kaňková, zvedněte padací mosty karanténní sekce," vypočítával Kovář stroze nutná opatření a v duchu vzdával hold Krystalovi, který vše vymyslel a zkonstruoval. Berenika se díky tomu měnila na soustavu malých izolovaných pevností. O každou z nich budou muset nepřátelé bojovat.
„Zablokovat rezervní ovládací stanoviště," připomněl Krystal.
JFK souhlasně přikývl a určil na úkol dva konkrétní muže. Z centrály uprostřed trupu se dala vzducholoď také řídit, to útočníkům nemohli dovolit.
Třeskla série ran; z malé vzducholodi letící sto metrů daleko – v měřítcích vzdušných kolosů téměř na dotek – vylétla celá pavučina lan a ostré kotvy se zakously do pláště Bereniky. Kovář sledoval muže s miniaturními ručními kladkostroji, jak se po nich soukají přes prázdnotu.
Obránci začali střílet, pak však vlétli do houstnoucího mraku a vzducholoď se roztřásla ve vzdušných turbulencích, Kovář zahlédl padat jen jednoho nebo dva muže.
„A máme na palubě černé pasažéry," zkonstatoval.
„Zapomněli jsme na obranu velitelské kabiny," řekl najednou nespokojeně šéftechnolog. „Odtud by to měli nejjednodušší."
„Máme málo lidí, ale nezapomněli," věnoval mu Kovář úsklebek. „Já jsem váš obranný tým. Do doby, než se zbavíme černých pasažérů, vám předávám velení nad vzducholodí."

Železný Jankis stál na gigantickém kruhovém žebru asi tři metry nad koridorem spojujícím skladiště s obytnou sekcí, nad sebou slyšel šramocení dvou mužů, kteří šplhali k motorové gondole, ještě výš se vznášely gigantické balonety plné helia poskytující vzdušnému stroji vztlakovou sílu, Rachot motorů se mísil s vrzáním konstrukce, škrábavým třením plášťů balonetů, drnčivým zpěvem zpevňujících lan. Gigantická umělá jeskyně se utápěla v příšeří, osvětlení bylo vypnuté a pláštěm pronikalo jen minimum denního světa. Koridor představoval hlavní cestu, po které mohli piráti přesunovat síly. Byl tady proto, aby jim v tom zabránil a dopřál svým mužům co nejvíc klidu k práci.
Dveře na obou stranách cesty zavěšené v prázdnotě se otevřely současně. Jankis nepřemýšlel, musel krýt své lidi. Skočil dolů před dvojici ozbrojených mužů, za letu tasil a ještě před dopadem sekl pravého šikmo přes klíční kost. Pružná podlaha ho vymrštila vzhůru, bodák nasazený na hlavni pušky se mu otřel o rameno, přesto povalil chlapa pod sebe, nalehl na něj a sekáčem mu otevřel krkavici. Krev stékala pletenou podlahou kamsi dolů.
To už slyšel běh a klení přibíhajících mužů z druhé strany, zapráskaly první sporadické výstřely, někdo vykřikl. Byl to smrtelný křik zdušený bublající krví. Jankis ležel na zemi a se studenou lhostejností čekal, až přijdou blíž. Podle toho, jak se zavěšený koridor chvěl, jich bylo hodně. Už je viděl vystupovat ze šera, chlapy s pistolemi a zakřivenými šavlemi. Začal střílet přímo z leže, jedna rána na každého. Chodba se zavlnila ještě víc, to seskočil zbytek týmu určený k přímému boji. Jatka začala.

„Nestreljajte, nestreljajte! Nelzja povrediť angela!" křičel někdo hrdelní ruštinou.
Kovář prolezl poklopem a vyhoupl se na střechu velitelské kabiny mezi elektrické i jiné kabely; v šeru ohromného vnitřního prostoru Bereniky rozeznával hemžení přibližujících se útočníků.
Spouštěli se po lanech, slézali po žebrech, někteří se už probourávali do skladovacích a obytných prostor. V blízkosti přídě zatím neviděl nikoho.
„Shoď toho hajzla, shoď ho!" ječel někdo česky, vzápětí se z výšky, kde byla na kostru upevněná motorová gondola, zřítil muž a zůstal ležet s přeraženou páteří na ocelovém kýlu.
Samotná velitelská kabina byla zezdola a na bocích až na skleněný průzor lehce pancéřovaná, spojovací chodby a obslužné prostory už nikoliv.
Kovář přeběhl na strop jídelny a přikrčil se za gigantické žebro vzducholodi. Větracími otvory viděl prostor šikmo před sebou. Dupot kroků a otevírání dveří se blížil, jak se útočná vlna s představou ovládnutí velitelského centra hnala vpřed. První muž se objevil pod perforovanou mřížkou, za ním několik dalších. JFK pozvedl automat a mířenými dvourannými dávkami začal kropit prostor. Dva šli k zemi, než mu stačili odpovědět střelbou, nosník zasypaný kulkami kovově zařinčel, několik střel perforovalo jeden z balonetů, syčení unikajícího helia se mísilo s bubláním polymerizujícího fedexu.
„Idioti! Střílejte jen na jistotu! Nesmíte zničit vzducholoď! Musíme trupem!"
JFK využil kapacity zdvojeného zásobníku a snažil se pokrýt i cestu jejich zběsilého ústupu. Byl si jistý, že zasáhl ještě

jednoho nebo dva.
Okamžik počkal, pak opatrně přelezl k údržbářskému poklopu, otevřel ho a nakoukl dovnitř. Leželi tam dva, cestu zpět značkoval krvavý pás. Seskočil dolů, jedním tělem zaklínil dveře a pod paži položenou na hrudi schoval odjištěný útočný granát. Pokud to zkusí znovu, bude tu na ně čekat překvapení.
Jejich hlavní útok však přijde horem, tím si byl jist.
„Máme pod kontrolou už dva motory, ale pořád se nemůžeme dostat ke kormidlům!“ slyšel výkřiky útočníků.
Karanténní pevnost doktorky Kaňkové hájená desítkou mužů zatím odolávala.

Krystal se dál držel po boku transportního anděla. S tím, jak přicházel o spojení s motorovými gondolami a dva motory přestaly pracovat, bylo řízení stále obtížnější. Podle přístrojů i chování Bereniky pomalu ale jistě ztráceli vztlak. Netušil, jak dlouho ještě bude mít stroj pod kontrolou.
Podle zvuků zvenčí se už bojovalo v těsném sousedství velitelské kabiny. Pohledem střelil doleva k obrovské vzducholodi s podvěsným košem. V něm byli namačkáni lidé, lidé kvůli kterým tohle všechno podnikali. Třebaže letěli pomalu, jen nějakých třicet čtyřicet kilometrů za hodinu, terén viditelně klesal, údolí se rozšiřovalo a před nimi se otevíral pohled na zatím vzdálenou úrodnou zemi Zakavkazska, dřívější Gruzie. Ještě pár minut a prohrají, někteří budou mrtví, jiní odsouzení k otroctví. Krystal držel kormidlo, skrze minulost se díval do budoucnosti.

„Mašina neupravljajema!“ křičel někdo vpředu.
„Terjajem podjemnuju silu i snižajemsja!“ odpověděl mu jiný hlas.
Motory už neřvaly, ale měkce brumlaly, svistot větru se změnil v tiché ševelení připomínající les.
Jankis se krčil u země za převáleným stolem a těžkou truhlicí. Sekáč ztratil někde cestou a místo něj měl dvě šavle. Náboje už mu nezbyly žádné. To však nevadilo, protože zvítězili. Posledních pár pirátů se schovávalo kousek od něj ve velitelské kabině. Už však nemohli nic ovlivnit – motory a řízení vzducholodi byly v rukách Kopřivničanů. Zbývalo počkat, až technická část týmu zpomalí a opatrně přistane.
„Dokázali jsme to, že, poručíku,“ zazubil se na něj Jan Novák, tvář a vlasy popálené zášlehem výstřelu z bezprostřední blízkosti.
Jankis mu neodpověděl. Sám tomu ještě nevěřil.
„Na kakoj my vysotě?“ slyšeli rozhovor z kabiny.
„Pjaťsot metrov.“
„Sbroste tovar. Oni s námi dogovarivaťsja nebudut, a vsjo ravno nas ubjut.“
„Rozumjeju.“
Jankis se vymrštil ze svého úkrytu, ocelová pružina zmáčknutá na doraz, tvář kamennou, jako by všechnu zbývající energii, sílu a každý mililitr krve uchovával pro své paže a dvě těžké šavle v nich. Překvapený střelec vlevo nestačil zareagovat a skončil s rozseknutou hlavou, jeho protějšek stiskl spoušť a trefil se. To však Jankise stejně nezastavilo, už byl uvnitř v kabině.

Sedm mužů se pomalu spouštělo na lanech, slézalo po nosnících nebo se píď po pídi plížilo ke střeše velitelské kabiny Bereniky. Šero rozptylovaly tři modré plamínky hořícího propanbutanu. Muž s páskou přes oko, mauserem za pasem a šavlí v pochvě u boku se zastavil a gestem ostatním naznačil, ať dokončí obkličování, ale nepostupují dál. Tohle byla léčka, léčka, kde obránci počítali s vlastní smrtí. Viděl tlakové nádoby, pravděpodobně vynesené z kuchyně, rozeznával hadice položené na střeše a halabala rozmístěné zapálené hořáky. Stačila odražená kulka, nešťastný výstřel a neuhasitelný požár byl tady. A kde je šílenec, který to všechno připravil?
Už ho viděl, ve stínu traverzy, která nesla tíhu velitelské kabiny. Byl sám. Tak proto, došlo vůdci útočníků.
„Nikdo nebude střílet, jen Hassan. A to pouze když bude mít jistou ránu, jasný?“
Věděl, že je to všem jasné, protože jeho slova se nikdo z jeho lidí neodvážil brát na lehkou váhu. Maximálně jednou.
„Vzdej se,“ houkl na čekajícího muže a s rukou položenou na pažbě mauseru si stoupl na okraj střechy.

Krystal pootočil kormidlem o jednu příčli doprava, posledního zbytku rychlosti, o který měl nad transportním andělem navrch, využil k tomu, aby mu zkřížil cestu. Nutil ho tak zpomalit a klesat blíž k zemi. Věděl, že riskuje životy stovek lidí. Pláště vzducholodí se dotkly, měl pocit, že slyší zvuk trhané látky, bortících se žeber. Držel kormidlo, rty pevně stisknuté, čelo svraštělé a pokračoval ve svém úmyslu.

Dávka určená Jankisovi roztříštila hlavu muži, který se ho chystal bodnout bodákem, poručík se vytočil na patě do výpadu a oběma šavlemi současně přejel přes trupy nejbližších útočníků. Pak mu někdo levou zbraň vyrazil z ruky, dostal ránu do hlavy, až se zapotácel, a zády narazil na stěnu.
Pistole mířící jeho směrem, k jeho štěstí tak blízko – sek rychlejší gilotiny, uťatá ruka, prst obtočený okolo spouště. Výstřel, gejzír bolesti, skok vpřed, někdo padá pod jeho rukama. Hledá jeho oči, tápe, ale nemůže je najít, ukusuje aspoň nos. Pak výstraha šestého smyslu bojovníka, prudké překulení a nastrčení soupeře na ostří zbraně jeho druha. Novák už je také uvnitř, bodák na jeho samopalu se leskne krví.

Kovář stojí, v jedné ruce pistoli, ve druhé polní lopatku. Modré plameny mihotající se v šeru.
„Vy se vzdejte,“ řekne ochraptěle.
Pohled zabodnutý do prázdna, pozornost soustředěná na nic a na všechno.
„Nas semero,“ odpovídá vůdce.

Poslední obránce mlčí. Vzducholoď se zhoupne a všechno se nakloní.
„Hassane!“ štěká vůdce.
Prudký pohyb muže nejvíc vzadu, obránce se otáčí a klesá do pokleku, výstřel ho přesto zasahuje. Sklání hlavu, poslední marný odpor proti nevyhnutelnému osudu, pak však pozvedá hranatou pistoli, prásk, prásk prásk.
„Na něgo!“
Vůdce křičí a střílí osamělého nepřítele do zad, ale ani jeho rána neprojde přes neprůstřelnou vestu. Pistole štěká a polní lopatka rozráží první hlavu.

Krystal neví, co se nahoře nad ním děje, ale dál tvrdošíjně tlačí transportní vzducholoď dolů k zemi, teď už se žebra skutečně bortí a z balonetů rozervaných způsobem, že by je ani tuny fedexu nezacelily, unikají stovky metrů kubických nenahraditelného helia.
Řev vyděšených lidí, střelba, skřípění ohýbaného kovu, praskání trhané látky a syčení plynu. První dotyk se zemí. Okno kabiny se tříští, zaplavuje Krystala rezavým deštěm, s očima plnýma krve pouští kormidlo a padá. Už ho není třeba držet.

Jankis se postavil. V kabině kromě něho nezůstal nikdo živý, Novák ležel s očima upřenýma ke stropu, ruce položené na otevřeném břiše, jako by se snažil nacpat vnitřnosti tam, kam patří.
Udělal krok a uvědomil si, že vzducholoď neletí, nebrázdí vzdušný oceán, ale stojí, leží připoutána k zemi. Pohlédl ven a za špinavým roztříštěným sklem spatřil kamenitý svah a horskou bystřinu. Žádné stromy nebo trávu, jen nehostinné horské údolí bez života. Jeden z pirátů se pohnul a zasténal. Jankis mu věnoval zběžný pohled, sehnul se pro šavli a lhostejným pohybem mu rozťal krk. Pak vyšel z velitelské kabiny a po dlouhé době stanul na pevné zemi. Ve tváři se mu neodrazilo nic, zůstala stejně kamenně lhostejná jako v průběhu boje, jako v průběhu posledních mnoha dní.

John Francis Kovář stál opodál všeobecného mumraje a opíral se o velký balvan. Měl problém vůbec se udržet na nohou. Nedokázal si vybavit poslední okamžiky souboje, pravděpodobně utrpěl lehký otřes mozku. Všechno vyvrcholilo Krystalovým zoufalým manévrem, při kterém donutil za cenu těžkých poškození Bereniky přistát i transportní vzducholoď. Poškozený pirátský anděl poté odlétl pryč, asi se pokusil spasit na vlastní pěst.
Kopřivnického technického mága, který s neskutečným štěstím tvrdé přistání přežil, právě vyřezávali ze změti trosek a probíhající záchranné práce řídil jeden z jeho mechaniků. JFK měl svůj důvod, proč se jich neúčastní. Sledoval, jak z poničeného proutěného kontejneru vyvádějí lidi, vynášejí raněné a mrtvé. Doufal, že těch posledních bude co nejméně.
Od druhého transportního anděla pomalu přicházel Jankis. On svůj úkol zvládl lépe, s menšími ztrátami. Přesto kráčel jako náměsíčný, až měl Kovář pocit, že poručík utrpěl nějaké neviditelné zranění. V transu došel až k poškozenému kontejneru, tam se zastavil a sledoval, jak vyvádějí z vězení zachráněné. Pak ven vyšla drobná žena vedoucí za ruku dvě dlouhovlasé holčičky. Spatřila poručíka a zůstala stát jako zasažená bleskem, děti se naopak radostně rozběhly vpřed.
Železný Jankis padl na kolena a hlasitě se rozplakal, až se mu třásla ramena. Jeho žena i dcery si klekly k němu a objaly ho. Stály tam, dokud je byl JFK schopen vidět. Postupně se mu tmělo před očima a měl větší a větší problémy s dýcháním. Poslední, co uviděl, byl drobný muž v černé sutaně kulhavě sestupující dolů do údolí. Pak už si nebyl jistý, co jsou halucinace a co skutečnost.
„Jste v pořádku, kapitáne?“ zeptal se ho někdo.
„Nejsem. Držte se ode mě dál a až to půjde, zavolejte doktorku Kaňkovou. Mám pocit, že jsem nemocný.“

John Francis Kovář se vznášel někde na půl cesty mezi životem a smrtí, mezi nevědomím a věčným zapomněním. Chvílemi se mu zdálo, že ho zaživa požírají myriády drobných brouků, mění jeho maso na rosol a kosti na kusy kamení bez života, lidé okolo něj v gumových maskách jen lomili rukama a hořekovali.
Jindy měl pocit, že proti armádám robotických brouků, kteří neuměli nic jiného než vlézt do každého kousku jeho těla a pak z něj vyskočit v tisícovkách naprosto stejných kopií, stojí nepočetné šiky bojovníků ve stříbrné zbroji, každý s dlouhým mečem a pistolí a ti, ač nemnozí, vyrývají do nekonečných plání nositelů smrti široké brázdy zkázy. Pak se mu zdálo, že hledí do nazelenalých displejů miniaturních přístrojů, jindy naopak do starostlivých šedých očí.
V občasných záblescích vědomí, kdy se k němu vracelo jeho já a schopnost alespoň částečně logicky uvažovat, věděl, že bojuje s chřipkou, se zákeřnou chřipkou chřipek, ďábelsky zmutovaným virem, pro kterého hranice mezi člověkem a ptákem, ptákem a krokodýlem, živočišnou a rostlinnou říší neznamená vůbec nic.
John Francis Kovář, muž, jenž nebyl dosud nikdy poražen a pokud byl sražen do prachu, pokaždé se znovu postavil, věděl, že tohle je jeho poslední boj, boj, v němž nemůže zvítězit.

Když otevřel oči, spatřil svou vlastní na kost vyhublou ruku a na ní pět dermálních náplastí, každou jiné barvy. K tomu měl přímo do žíly zavedenou kanylu končící v přístroji opatřeném nazelenalým displejem podobným těm, které ho strašily ve snech. Šedé oči, přesněji řečeno žena s unavenýma šedýma očima, seděla na skládací židli kousek od jeho lůžka a usilovně pracovala na klávesnici něčeho, co mohlo, ale nemuselo být počítačem. Kovář každopádně neviděl žádnou obrazovku.
„Co to děláte?“ zeptal se tiše.
Překvapilo ho, že to vůbec dokázal; tak slabě se cítil.
Žena k němu vzhlédla. Byla to asistentka doktorky Kaňkové, Jana Kuriová, jejíž jméno i tvář si dokázal zapamatovat jen s největšími problémy. Tentokrát to bylo jiné. Už mu nepřipadala jako šedivá myš. Energické, nepříliš hezké, ale výrazné

rysy někoho, kdo dokáže jít za svým cílem za každou cenu, se mu propalovaly až do mozku.
„Snažím se doladit design čtvrté generace nanorobotů, které vám chci aplikovat do krve, aby se konečně vypořádali s tím vším svinstvem, co v sobě máte uskladněné."
Kovář se odmlčel, aby si odpočinul, a současně strávil informaci, kterou právě dostal. Šlo mu to pomalu, stále se nacházel někde napůl cesty mezi životem a smrtí. Když však končil, nezbylo mu ve skládačce jediné prázdné místo.
„Vy nepracujete pro Agenturu," zkonstatoval.
Zpoza plenty, která ho oddělovala od ostatního světa, se ozývalo mnohočetné kašlání, chrchlání a sípání.
„Správně."
„A nejste z tohoto světa."
„Přesně. Myslím, že to mám. Doufám, že po zásahu těchhle vražedných potvůrek budete konečně čistý."
„A dobře víte, co jsem zač a co tady dělám," pokračoval v hovoru se sebezapřením. Bylo to jako snažit se vylézt na Mount Everest bez kyslíku.
„Vím, že jste vsadil svůj vlastní život, abyste zachránil životy jiných, cizích lidí, které vůbec neznáte. Vím, že jste to neudělal poprvé. Vím, že jste skutečný chlap, takový, kterých je zatraceně málo."
„A proto se mě snažíte zachránit? Přestože pracuji pro organizaci, která stíhá takové, jako jste vy?"
Šedooká žena odsunula přístroj z kolenou a napojila ho na kanylu ústící do Kovářovy žíly.
„Já dobře znám zásady vaší organizace a to slavné heslo. Jenomže mé heslo je jiné. Snažím se pomoci těm, kteří to potřebují, těm, kteří měli smůlu, nezasloužili si svůj osud. Nezkoušejte mě poučovat!"
Poprvé s ním přestala mluvit jako s pacientem a do hlasu se jí vkradla stopa rozhořčení.
„Ani mně to nenapadlo," prohlásil Kovář.
„A přesto, že o mně víte první a poslední, zachráníte mi život a riskujete to, že vás díky mě dopadnou."
„Doufala jsem, že se neprobudíte," pokrčila rameny. „Pořád vám ale můžu napumpovat do krve něco zatraceně jedovatého a budete to mít za sebou."
„To můžete," přitakal Kovář bez úsměvu.
Na ten byl příliš unavený.
„Ty úspěchy, které tak udivovaly doktorku Kaňkovou, nebyla náhoda, ale vaše práce," řekl místo toho tiše.
„Ano. Tam, kde ona tápala, protože nemá k dispozici dostatečně dokonalou techniku, jsem hrála úlohu štěstěny a občas, když se zmýlila, jsem prostě pozměnila vzorky, kultury a tak."
„A také díky vám přežili všichni zajatci, které jsme zachránili."
„Až na tři. Ti už byli v komatu, když jsem se k nim dostala."
JFK zavřel oči a tiše oddechoval.
„A to, že jsem si vás nedokázal zapamatovat, také nebyla náhoda."
„Trocha podprahové sugesce," pokrčila tajemná lékařka rameny. „Ale teď už byste měl spát. To, co právě dostáváte do těla, je dost silný dryák, poslední kolo souboje vám dá zabrat."
„Pro koho pracujete?" zeptal se už napůl v limbu.
„Budete mi věřit, když vám řeknu, že jsem samotářská altruistická ženská ze supertechnického světa?"
„Ani moc ne," odpověděl JFK a usnul.
„Dokonalej mizera," povzdechla si, zaklapla svůj tajemný přístroj, schovala ho do lékařské brašny a šla se věnovat dalším nemocným. Bylo jich tolik a ona jen jedna.

RANDE
Frank Boorman čekal u recepce a každých jedna celá padesát šest setin sekundy ťukl do stolu klíčem od auta. Recepční se tvářil, že mu to nevadí, a zjevně nedokázal ocenit strojovou přesnost Boormanova ťukání.
Výtah dojel až dolů, dveře se otevřely a z nich vystoupila Kristýna Rustová. Když zahlédla Boormana, v očích se jí zablesklo, ale jinak zůstala vážná. Žádná z jejich předchozích schůzek se nevyvedla, pokaždé jim ji někdo narušil, telefon vyšetřovatelů, odvolání Boormana Agenturou nebo policií, když ho vyšetřovali kvůli nějakému koncertu. Netušila, že je takový milovník hudby.
„To je mi náhodička, co tady děláš?" zeptala se vážně.
„Lelkuju, ťukám klíčema do stolu," odpověděl Boorman a jeho dokonale vyholená hlava se najednou leskla ještě víc než předtím.
„Slyšel jsem, že nebudeš dělat u nás," poznamenal a díval se na velký květináč v rohu haly.
Rostlina, která se v něm krčila, potřebovala kbelík sytě zelené barvy, aby vypadala alespoň částečně zdravě.
„To jsi slyšel správně. U vás je jeden chlápek, který se mi docela zamlouvá, a vztahová politika Agentury by mi nehrála do karet. To snad chápeš."
„To jo," poznamenal Boorman.
Recepční se stáhl na opačný konec pultu a tvářil se, že velmi soustředěně něco hledá ve Zlatých stránkách.
Dolů přijel i druhý výtah a vystoupila z něj Nikita Bernstein. Její jehlové podpatky hlasitě cvakaly na mramorové dlažbě a dlouhé dokonale nakadeřené blond vlasy se marnivě leskly ve světle zářivek. Boormanovi věnovala letmý pohled, na který on odpověděl pozdravným gestem. Rustovou přehlédla, jako by byla menší než atomové jádro.
„Nikita Berstein, van Wonderova sekretářka," prohodil Boorman.
„Má dost krátkou sukni a dost hezký nohy," zhodnotila její vzhled Kristýna. „A nese se jako královna Zima."
„Není podle mého vkusu, já jsem spíš na ženské do víc druhů počasí," odvrátil se Boorman.
„Máš teď týden volno, že?"

„Jo, mám," přikývla.
„Vlastně tu čekám na tebe," řekl najednou.
„Na tak velkého chlapa jsi dost upejpavý," zasmála se a políbila ho na tvář.
„To víš, silný, ale gentleman," zasmál se a jeho vyholená lebka se vrátila k tradičnímu stupni lesku.
„Pokud toho nemáš moc k zařizování, navrhuji začít dobrou večeří," řekl.
Recepční se s jen napůl maskovaným výrazem úlevy vrátil na své místo a začal pracovat na počítači.
„Nějaká vybraná restaurace? Místo Montmartru?" podívala se na něj potutelně.
„Ne," zavrtěl hlavou. „U mě doma na zahradě. Zvěřina dle mého receptu, vychlazené šampaňské, zpěv ptáků a kuňkání žab. Ale pokud preferuješ restauraci…" nechal větu nedopovězenou.
„Žáby berou všechno," rozhodila rukama.
Boormanův vůz Kristýnu překvapil. Vypadal, jako by se v něm nedávno vrátil z pralesa, celý zavazadlový prostor i zadní sedadla byly zaplněny nářadím, rybářským náčiním a podezřele vyhlížejícími plechovkami s blíže nespecifikovaným obsahem.
Boorman musel část nákladu přeskládat, aby se našlo místo pro Kristýnino skromné zavazadlo. Trochu jí bylo líto, že její nová kožená taška od Poatieho má takovou téměř výhružně vypadající společnost, ale vypadal tak nadšeně a spokojeně, že neřekla nic.
Vyjeli, těžký obrněný džíp se pomalu proplétal špičkou a Boorman jeho velkým volantem kroutil se snadností, jako by řídil malého smarta. Kousek za Prahou sjel na vedlejší cestu a ve stínu prvních stromů dupl na brzdu a jeho obvykle vyrovnaná tvář se zachmuřila.
„Jsem to ale blbec," zanadával, vyndal klíče, kterými ťukal u recepce do stolu a prohlížel si je nevraživým pohledem.
„Proč?" zeptala se se zájmem.
„No, jedna moje kámoška mi poradila, abych si pořídil nové auto, že v tomhle by ses určitě děsně zašpinila a prý bys do něj vůbec nebyla ochotná nastoupit."
Boorman stále vypadal velmi nespokojeně.
„To první už se stalo," zkonstatovala Rustová a napůl vážně truchlivě zhodnotila svůj zevnějšek. „A to druhé – v garáži byla k tvému štěstí tma, netušila jsem, do čeho lezu," zatvářila se naoko lítostivě. „Ale pořád nechápu, proč jsi najednou tak naštvaný. Vyšlo ti to, ne?" teď už se bavila a očích jí jiskřilo.
„Protože ten nový auťák stojí v podzemních garážích Agentury," odpověděl skoro nasupeně.
Rozesmála se. Naplno, hlasitě, bez zábran.
„A má to auto, co stojí v garážích, ještě nějakou další výhodu?" zeptala se, když popadla dech.
„Právě, že má," odpověděl Boorman a předvedl jí bílé zuby ve svém černém úsměvu.
„Není v něm tolik smetí jako v tomhle, sedadla nedělí motorový blok, takže kdybys měla chuť se v něm se mnou pomilovat, vůbec nic by nám nestálo v cestě."
„Tak to jsi udělal opravdu velkou chybu," zkonstatovala skoro smutně. „Tady, nevím nevím," zacukaly jí koutky potlačovaným smíchem.
V téměř stejném okamžiku zařinčely pětilitrové plechovky vymetané z auta neřízeným uragánem.
Když o dvě hodiny později na odbočce zastavila policejní hlídka, spatřila obrovského černocha, jak sbírá smetí – plechovky a opotřebeně vypadající pytle – a skládá je do svého auta.
„Co to děláte, pane?" zeptal se ho podezřívavě policista.
„Víte, on je strašný maniak na ekologii," odpověděla mu atraktivní žena sedící na místě spolujezdce, „a pokaždé, když objeví nějaký nepořádek, musí ho odvézt."
„Tak to, paní, upřímnou soustrast," zasalutoval jí muž v uniformě, vrátil se do vozu a odjel.

NÁVRAT MRTVÉHO

Bytewská se všemi lidmi, kteří se účastnili prvního nepovedeného návratu agenta Kováře a doktorky Lavassi, spolu s kompletním van Wonderovým týmem a pozorovateli, které si vyžádala Divize pro vnitřní záležitosti, sledovali návratový prostor. V něm se měl podle plánu objevit JFK. Podle záložního plánu a po víc než třech měsících v akci…
Boorman přestal sledovat přístroje – všechno až překvapivě probíhalo podle předpokladů – a věnoval zkoumavý pohled Villefortové.
Seděla stranou od ostatních. Proti svým zvyklostem byla extrémně výrazně nalíčená, strnulým výrazem připomínala hosta na smuteční hostině. V pravé ruce držela placatici a občas si z ní lokla. Nestarala se, zda ji při tom někdo uvidí či ne.
„Transportní okno je otevřeno," oznámil van Wonder. „Vzhledem k tomu, že jde o nouzové řešení a agent nemá patřičné vybavení, nepodařilo se nám navázat předběžné spojení."
Boorman dobře věděl, co to znamená. Buď se agent v návratovém prostoru objeví, nebo ne. Prostě napjaté čekání do posledního okamžiku.
„Začíná odečet, návratové okno má trvanlivost třicet jedna minut, pět sekund," promluvil opět van Wonder.
Současně se na velké světelné tabuli objevil časový údaj, ze kterého ubývaly sekundy.
Všichni mlčeli. Něco podobného už zažili několikrát a až příliš často se na světelné tabuli objevila nula a nikdo se nevrátil.
„Máme kontakt, někdo stojí ve vymezeném prostoru!" zahlásil téměř jásavě van Wonder.
Boorman stiskl ruce v pěst. Jednou takhle omylem transportovali jelena. Snad to tentokrát nebude podobný případ.
„Urychlovač plný výkon, časoví fantómové v pohotovosti!"

Předchozí čekání vystřídala horečnatá činnost.
Pak se zablesklo, ve vyznačeném území se objevil neznámý muž. Na kost vyhublý, zjevně unavený. Boormanovi chvíli trvalo, než ho poznal.
„Kovář!“ zařval.
Villefortová se postavila, z její tváře spadla strnulá maska.
„Johne!“ proklouzlo jí mezi rty.
Pak se jí v ruce objevil telefon.
„Takeschi-san?“
Boorman uměl japonsky, jeho hardware mu to umožňoval.
„Už jste zabil pana Akawiho?“
Teď by raději neuměl. Tohle slyšet netoužil.
„Ještě ne, ale pracujeme na tom, madam. Nechci nic uspěchat.“
„Pokud byste byl ochoten prokázat mi laskavost, takovou, za kterou bych vám byla zavázána – odložte to prosím.“
Boorman slyšel ticho na druhé straně spojení.
„Zavázána, hm… Pomsta je sice skvělá věc, ale když vy, madam, řeknete, že jste někomu zavázána,“ hlas se odmlčel. „To má velkou cenu. Možná větší než smrt člověka, který si to na stokrát zaslouží. Ale – už mu chybí jedna ruka a pár prstů. Zatím bolest snášel uspokojivě a psychicky vypadá v pořádku.“
„To nepředstavuje žádný problém, pan Akawi je ze své praxe na takové věci zvyklý, i když z trochu jiné pozice,“ přešla Villefortová poslední informaci bez zájmu.
„Posaďte ho prosím na letadlo do Hamburku a já si ho vyzvednu. A těším se, až vám, Takeschi-san, budu moci tuto drobnou laskavost oplatit.“
„Já také, madam.“
Villefortová zavěsila.
Zatímco se všichni sbíhali ke navrátivšímu se Kováři, zamířila k Bytewské.
„Přes mé kontakty v Japonsku se mi podařilo vypátrat a snad i zachránit doktora Akawi,“ slyšel ji Boorman díky svému strojovému sluchu.
„Říkala jsem, že lidi nemají pracovat na místech, kde mají na svědomí tolik zločinů,“ zasyčela Bytewská. „Velké díky, Andreo, to nám pomůže v dalších jednáních s vnitrákama.“
„Jasně,“ kývla hlavou Villefortová a pomalu se vracela na své místo.
Boorman si nebyl jistý, ale měl pocit, že v jejích očích vidí slzy.

EPILOG
Komtesa Villefortová seděla na bílé empírové židli a její velká večerní toaleta vypadala i v extrémně luxusní restauraci mírně řečeno přepychově. John Francis Kovář seděl na podobné židli a jeho kalhoty renomované módní značky za pět tisíc korun zde vypadaly také nepatřičně. Přesněji se sem pro svou civilní obyčejnost nehodily. Jeho košili s rozhalenkou vykukující zpod nezapnutého saka číšníci raději přehlíželi.
„Takže tě vyšetřovatelé pustili,“ řekla Villefortová, „s čistým štítem.“
Počkala, až jí číšník dolije a pozvedla sklenku.
JFK ji napodobil.
„Ne, mám pořádný škraloup, ale jsem zpět ve službě. A to se počítá.“
Přiťukli si a oba se napili.
„Docela hezký šaty,“ poznamenal na adresu její toalety, která po celou dobu zůstávala v centru pozornosti všech přítomných žen.
„Jsem v pracovním, za hodinu a dvacet minut jdu do akce. Budu muset lámat přes koleno Ludvíka XXXV. Naši Ludvíci proti němu byli bezúhonní chlapci,“ zachmuřila se.
„Vypadáš pohuble, co všechno se ti tam vlastně přihodilo?“ zeptala se jakoby nic.
JFK pokrčil rameny.
„Ále, chytl jsem tam nějakou chřipku a chvíli mi trvalo, než jsem se z toho vylízal. Doktoři z toho mají těžkou hlavu. Tvrdí, že mi pomohl můj dobrý kořínek.“
Chvíli pozorovali jeden druhého přes hladinu nápoje rozbíjenou perlením drobných bublinek.
„Jo, chřipka může být zlá,“ poznamenala Villefortová. „A zjištění, která jste udělali spolu s doktorkou Lavassi, platí?“
„Neměl jsem pak žádné přístroje,“ odpověděl JFK klidně, „takže platí. Ty příšerné epidemie tam nikdo nerozpoutal záměrně.“
Pak seděli a až do doby, kdy pro Villefortovou přijel objednaný taxík, pili šampaňské jako dva dobří přátelé, kteří mají spoustu času a vědí, že se takto setkají ještě mnohokrát.
Kovář věděl, že je pár věcí, které by jí chtěl říct, které jí toužil říct. Přesto však jen mlčel a doufal, že jednou přijde ten správný okamžik.
Když osaměl, objednal si ještě jednu láhev a vzpomínal na Tomáše Profa, Jankise, Romana Krystala, otce Kaliho a tajemnou šedookou ženu. Vzpomínal na lidi z jiných světů.

OBSAH
VZKŘÍŠENÍ MRTVÉHO 7

VYSOKÁ HRA PATRIOTŮ 11
FLUKTUACE 28
PRVNÍ KILOMETRY 31
KRÁSKA A ZVÍŘE 43
VÝSADEK ODHODLANÝCH 47
ZÁSKOK KRISTÝNY RUSTOVÉ 57
KARPATSKÝ OBLOUK 63
KOČKY A KOCOUŘI 70
PO STOPÁCH NEPŘÁTEL 77
ČARODĚJ A REVOLVER 87
PROTI URAGÁNU 93
ČERNÝ, ŽLUTÝ A BÍLÝ RASIZMUS 100
ŘÍŠÍ SMRTI 108
ŠLECHTIČNA A LYŽAŘKA 118
VÁLKA VE VZDUCHU 123
NOVÝ AGENT 136
ABORDÁŽ 141
RANDE 155
NÁVRAT MRTVÉHO 158
EPILOG 161
OBSAH 163
KALIBR .45 164

KALIBR .45

Dýnko klobouku se Johnovi nepříjemně lepilo na čelo a v očích ho štípal slaný pot. Ohlédl se po Vegovi a s jistým zadostiučiněním zaznamenal, že snědý agent na tom není o nic lépe. V širokém slaměném klobouku a volném ponču vypadal nachlup stejně, jako mexický gringo z laciného westernu. John by se zasmál, kdyby si sám nepřipadal jako parodie na Clinta Eastwooda. Prý se takhle oblékají místní domorodci. No, co se dalo dělat.

Slunce se ostře odráželo od jazyků narudlého písku táhnoucího se v nepravidelných vlnách až k obzoru. Sem tam vyrůstal ze suché země pokroucený keř. Na první pohled byly rostliny mrtvé, ale když John ulomil jednu větvičku, vyřinula se z ní hustá červená míza, která nepříjemně připomínala krev. Po chvilce na slunci se vzňala modrým plamenem a popálila mu prsty.

„Taky máš dojem, že za támhletím kaktusem už prostě musejí číhat hodný, zlý a ošklivý?“ Kovářovi se při řeči jazyk lepil na vyschlé patro.

Nadhodil si na rameni těžký vak, až ho bolestivě praštil do zad, a aspoň v duchu si přiznal, že trochu závidí Vegovi jeho lehčí bágl, ve kterém nesl jen proviant.

„Dávej na to bacha!“ sykl Vega.

„Bez obav, podle Dextera je to úplně bezpečné, dokud ji osobně neaktivuju.“

„Jo, podle Dextera…“ odpověděl snědý agent a významně zvedl obočí.

Kovář se zaškaredil, ale raději už nechal vak na pokoji. Dexter byl sice bezesporu geniální mladý vědec a vycházející hvězda Van Wonderova týmu, ale hlavně to byl teoretik bez potřebných zkušeností z pole. Kovář by dal přednost spolupráci s von Wonderem, jenže ten byl zrovna na jakési důležité a samozřejmě tajné misi.

„Dal bych hrst dolarů za studený pivo a ještě studenější sprchu, kámo,“ osvědčil také Vincent znalost spaghetti westernů a vrazil si slamák hlouběji do očí.

Bloudili pustinou už pár hodin a zatím nenarazili na jedinou stopu po kontaktu, který tu na ně měl čekat.

„Hele, mám dojem, že tohle nebude mstitel s píšťalou,“ John si zaclonil oči a zíral na horizont. Rychle se k nim blížil oblak prachu.

„Jezdec, teda jezdci. No spíš celá karavana,“ upřesňoval postupně Vega.

Než stačil domluvit, dostal se k nim průvod na dohled. Dva kryté vozy táhla podivná zvířata. Na první pohled si oba muži mysleli, že to jsou tažní voli, ale zvířata byla nejméně o polovinu větší. Monstrózní tahouni se pohybovali skoro stejně rychle jako terénní auto a z rozšklebených mord plných rozeklaných lopatovitých tesáků jim kapaly provazce slin. Ani nohy nekončily kopyty, ale krátkými tupými drápy. Na kozlíku prvního vozu seděli dva muži, druhý kočíroval pouze jeden chlap. Všichni byli zahalení do dlouhých černých hazuk, jako by si vyjeli na piknik spojený se satanistickou mší.

„Jestli se nepletu, takhle nám popsala Bytewská ty nezvané návštěvníky. A nevypadají moc přátelsky,“ poznamenal duchaplně Kovář a sáhl pod plášť.

Dlaní pohladil vroubkovanou pažbu poloautomatu. Jejich spojka v tomto světě jim měla předat místní zbraně, ale do té doby nechtěl chodit s holýma rukama.

Vůz zastavil těsně před Kovářem a agent tak měl možnost seznámit se nejen se žlutým, rozpraskaným chrupem podivného dobytka, ale podrobně analyzoval i zápach z jeho mordy. Z tupých černých očí zvířete čišela jen těžko zkrotitelná agrese. Když mu na botu dopadla vazká slina a tahoun podrážděně hodil hlavou, pomalu a obezřetně ustoupil.

„Vy z města?!“ oslovil je jeden z mužů na kozlíku.

Na ramena mu padalo několik tenkých světlých dredů a mluvil lámanou angličtinou s hlubokými hrdelními tóny. JFK si

vzpomněl na materiály, které jim dala k dispozici Bytewská. Černé vzdušné oblečení a vlasy spletené do několika copů – poznávací znamení, podle kterého šlo snadno identifikovat obchodníky ze sousední dimenze. Brázdili pustiny na svých vozech a směňovali zygonyt za kovy a dřevo, kterých zde bylo pomálu. To snad byla pravda kdysi, dnes šlo o nepřátele, kteří nepřišli obchodovat, ale brát si bez ptaní. Kovář si uvědomil, že pořád ještě svírá pažbu zbraně, a raději ji pustil, aby nepůsobil příliš nápadně. Ruku ale moc neodtahoval,
„Myslíte Dodgetown?“ vybavil si mapu, kterou si prohlédl před odchodem.
Agentura měla jen kusé znalosti tohoto světa. Proniknout sem bylo velice obtížné. I teď se to povedlo jen díky tomu, že blána mezi realitami byla narušená. Očekávaný konec této dimenze ji rozvibroval na příhodnou frekvenci a tím oslabil, ale návrat bude stejně možný až za pět dní, když se podaří opět nakalibrovat přístroje nutné k otevření okna. Pokud okno nestihnou, můžou tu taky ztvrdnout na pěkných pár let, Nebo zemřít při spojení dimenzí. Kovář si vzpomněl na potrhlé teorie, které do něj hustil Dexter Whitacker, a zvedl koutek do trpného úsměvu.
Muž na kozlíku zavolal hrdelním hlasem něco na svého společníka ve druhém voze, Teď už nemluvil anglicky, ale něco v jeho tónu Kováře i Vegu varovalo. Ještě než domluvil, drželi oba v natažených rukách zbraně. Použít je však nestačili. Světlovlasý muž vztáhl ruku a z dlaně protkané lesklými dráty vyrazil paprsek jasného světlo. Vega zaskučel bolestí a upustil poloautomat rozžhavěný doběla.

LÍBILA SE VÁM TATO KNIHA?

Další dobrodružství Johna F. Kováře z odtajněných archivů Agentury EF:

1. Miroslav Žamboch
& Jiří W. Procházka

PAŠERÁK
Vyšlo v září 05
2. Jiří W. Procházka &Miroslav Žamboch

NENÍ KRVE BEZ OHNE
Vyšlo v listopadu 05
3. Miroslav Žamboch
& Jiří W.Procházka

MEČ A TOMAHAWK
Vyšlo v lednu 06
4. Jiří W.Procházka
& Miroslav Žamboch

ARMÁDY NESMRTELNÝCH
Vyšlo v březnu 06
5. Tomáš Němec

CHLADNA HRA
Vyšlo v květnu 06
6. Miroslav Žamboch

SE SMRTÍ V ZÁDECH
Vyšlo v červenci 06
7. Miroslav Žamboch
HOŘÍCÍ ANDĚLÉ

CHCETE VĚDĚT VÍC?

Další podrobnosti o světě Johna F. Kováře, jeho přátelích a spolupracovnících, celé Agentuře EF a samozřejmě tvůrcích seriálu, pozadí celého projektu a dalších lidech, kteří přispívají k tomu, aby John Francis Kovář byl takový, jakého ho znáte, si můžete přečíst na stránkách

www.agent-jfk.cz

LEGENDA
ČESKÉ FANTASY
SE VRACÍ!

Ken Wood uprostřed konfliktu planoucího na daleké planetě Gameb. Pozemšťan je nedobrovolně zatažen do urputných bitev mezi Dobrem i Zlem, jenže nic není tak jasné, jak vypadá. Na Gamebu se Dobro a Zlo prolínají – a po rošádách není jasné, kdo na čí straně stojí a bojuje…

Velkolepé vzdušné i pozemní bitvy, invaze statisícových armád bestií a živoucích jezer, galaktičtí mudrcové, matematické mechy a mýtické Stříbrné stroje… A zejména dračice Matka Drull!

To vše najdete v přepracovaném a rozšířeném vydání románu Ken Wood – Meč krále D‘ Sála.

Takřka nepřetržitá akce (sem tam oddech), specifický humor a originálně vytvořený svět JWP, jímž před 15 lety uchvátil o generaci mladší příznivce fantasy, nyní čekají i na vás!

Nakladatelství Triton, podzim 2006
Ken Wood: jeden z mezníků české fantasy!
Obálka a ilustrace: Jan Patrik Krásný
(mj. obálka k JFK 02 Není krve bez ohně.)

agent
John Francis Kovář
7
HOŘÍCÍ ANDĚLÉ

Miroslav Žamboch

ilustrace na obálce: Jan Doležálek
odpovědný redaktor: Milena Matějková
jazyková redakce: Zuzana Kupková
grafická úprava: Karel Kadlec
DTP: Petr Teichmann
tisk: Sprint Praha

Ve spolupráci s EF
vydalo nakladatelství
Triton
jako svou 997. publikaci
V edici Trifid sv. č. 191

vydání první
2006

ISBN 88-7254-877-8

www.agent-jfk.cz

Doporučená cena 99 Kč